

کلباطڪاري پزار ٿنا

ٻار ڪر ٻار ڪر، ٻار ڪر ٻار،
سواڻي سڀني جو ٻار ڪر ٻار.

۱۔ سدا مڏس سڀڪو اڻروار رهي،

وڪارن وڻن کان سڄي ٺهي،

دکن ڳڻين ۾ اڻ ڪوئي ٺهي،

اڪو سور سڏيون دلجا ڇا سهي،

اڻ ڪهڙي دل ۾ رهي ٿر ٿارو ٻار ڪر...

۲۔ سڀني کي سڏين راءِ۔ سمڙي به ٿي،

سڀني کي ستوش۔ شڪتي به ٿي،

سڀني کي پنهنجو ٻار۔ پڙهي به ٿي،

سڀني کي سم ڪمان۔ مڪتي به ٿي،

اڻ ٻري ڪهڙي ۾ ۾۔ مد موھ آلو ٻار ڪر.....

شانتني پات

هي ٻارو، سڀ جي هردي ۾ شانتني ٿي شانتني رهي،

ٻار جي گنگا سدا آڻين، هر هردي ۾ وهي،

ڪله ڪاروت : ڪڙائي، هر هڏان هڻي وڃي،

پيا ۾ هر ڪر رهي پنهنجو، وڏ پٺ ڇڳ، ٿان لهي.

گيتا سکيا سار

- ۱۔ اوجھن کي روڻ اڙهيءَ ۾ ڪرڻ،
برهر گمان لهر مل سمجھار.
- ۲۔ نه ٿون ڪنهنجو آن، نه ڪرڻي ٿيندڙ،
مردان ڪيڪي، لڪي ٿون ٿي جائو.
- ۳۔ جهڻ مرن آهي ڪڙن والگر،
جهڻ پراڻا لاهي، ٿران پادو.
- ۴۔ آئما اچر آمر آهي،
ڪڏهن اهو نه دل مان ٻلايو.
- ۵۔ ڪڏهن جنهن کي لا هٿيار ڪن ٿا،
ڪڏهن جنهن کي لا آڱن هلايو.
- ۶۔ رڳو دائيش کي ڏکيو دل مان،
مروھ ميم ۽ وڪار مٽايو.
- ۷۔ ڪرم ڪريو سڀ انهنو آرين،
آئينه ٻڳتي پاڻ ۾ وڌايو.
- ۸۔ ڌاري ڪن سڀ پاڻ ۾ ڌاري،
آسري ڪن پ پاڻ مان پڇايو.
- ۹۔ ”پياسي“ بڻو اوھين برهر ڪيائي،
سروج آھڙو ڪيان جهڪايو.

آرٽي گيتا مالا

جڏهن گيتا مالا، جڏهن گيتا مالا،
موهن مڪ جي واڻي، مڪتيءَ جي دالا.

۱- ارجن جڏهن جنگ ۾، سو هن هڏو گهيرايو،
مالا موه، هڏو گهيرايو،
ڪرم جو روز بتائي، تنهنجو من ڦيرايو.
جڏهن گيتا.....

۲- پڙهن ٻڌن سان تنهنجي، اندر ٿئي پوکاش،
مالا اندر ٿئي پوکاش،
پڙوم سڀ ٻڌي وڃن ۽ اڳيان ٿئي گو لاش.
جڏهن گيتا.....

۳- گيان وڳيان جو سارو ٿو ٻر ٻرل آ پندار،
هننهن سان هڏائن جهڪي، نڊو ٿئي اڌار.
جڏهن گيتا.....

(۳) جنهن کي هٿ پير آهن، جنهن کي اکيون ۽ مُڪَ آهن، اهو هميشه سنسار ۾ وڃڻ لڌو رهندي ۽ سنسار کان الڳ رهي اوهان هي ماڻا سان ائين سمجهي ٿو ته سڀ ۾ اندر واپس رهي ٿو.

(۴) سوکڻ، آلد سوڳ، جڳڻ نيتا، سوکڻ ۾ سوکڻ، سڄي جڳڻ جو آڌار ۽ بالڪ وارو اڇتو روپ، سرج سمان پُرڪاشوان، ائين کان رهڻ، اهڙو جو پُرسونر ڀڳوان آهي، انهيءَ جو جهڪو سمون ڪرڻو اهو انهيءَ جي ئي پُرم ڌار کي پُرايٽ ڪري ٿو.

(۵) ويد جنهنڪن به آهن، اهڙو جو سنسار واري ۾ هر وڏا آهي جنهن جي پاڙ سمون لڳي آهي ۽ انهن ۾ ٻين مڙيو لڳي آهي، ائين وڏن ۾ آهي. جو انهيءَ ڳالهه کي ڄاڻي ٿو ته سڄي سڄي وڏن کي ڄاڻي ٿو. (۶) سڀني جي هڙدن اندر مان ئي وسي رهڻو آهيان ۽ منهنجي ئي ۽ منهنجي سڀني کي سڙي، ڳهان ۽ وڃار ٻڌا ٿئي ٿو. سڀني وڏن دوارا ئي ڄاڻڻ لڳي آهيان، وڏن هي ڄاڻڻ وارو به مان ئي آهيان.

(۷) انهيءَ ڪري من هي وڏي مون ۾ لڳا. منهنجو ئي شيوڪ يعني ڀڳن ڪرڻ وارو ٿي. مونکي ئي نمڪار ڪر. اُڇڙيءَ طرح من، وائي ۽ ڪرم سميت پنهنجي من جي وڏي مون ۾ لڳائي اڪاڪر چٽ ٿي مون کي پُرايٽ ڪر (يعني مون سان اچي مل).

چي هر گيتا چي اړتيا کي سدائين بدلېدو نه پتالما پتې
 واک کي پراپت ليدو ۽ اهر مېش ساکيات و شتر
 پښوان چي سمدک و غږ جو آندد ماحل کېدو. گيتا چي
 اړت جو چيکرت ليه ځان کړي نو، اهر کڼي کيترا
 اهر کړم کړي نه به هنکي چيرون مکت ټيل سهجوتا
 کهر چي. اهر مېش شتر چڼي پکې پرم پد کي پراپت
 ليدو. گيتا جو اهر و لي چيک آدک کھڙا راجا تون
 پاپ و هېس ټي پرم پد کي پراپت ټيا آهن. سؤا چي
 مياواچ چوڼ ټا نه چيک مېش هن گيتا جو پاپ کېدو،
 اهر مټي ورن کيل ټل کي پراپت ليدو.

—۰۰۰—

شري سپت شلوكي گيتا

(۱) شري پښوان ارجن کي چيو نه شري
 اهر روپ جو اولکار (اوم) هک اکر آهي، ان جو
 اچار کندي ۽ آلهي اوم اکر جو سهرځ کندي جو
 مېش سرار جو ټيا، تر کړي اهر پرم گتې کي پراپت
 تر کړي.

(۲) ارجن چيو - هي اندرېن جا مالک! تهر چي
 کير ټن (پتن) کړځ کړي سنساري چيو ځاڼي آند
 کي پائين ټا ۽ موشې حاصل کن ټا، پر راکس لوک
 پ ځان ځان ټي ځان ټي هيدالهن هوځانهن پيا ټا ځان
 گيتون. سږ سږ پرش لوک لوهالکي لمسکار کن ټا.

سروپ شري ڪرشن پڳڙان پنهنجي مڪار ولد مان گيتا
 ارحن کي ٻڌائي آهي. ويدن جي سکيا پڙهڻ آڻيندڙ ۽ نرو
 اوت سان پڙهڻ هتي گيتا آهي. جيڪو منش ليشڻل
 من وارو ٿي، هر روز لت لهر سان گيتا جو پات ڪري
 ٿو ۽ پڙهي ٿو، اهو گمان مڏي ڪي پراڻس ٿئي ٿو
 ۽ پوءِ پڙهڻ کي حاصل ڪري ٿو. جيڪڏهن ڪو
 منش سڄي گيتا جو پات ڪري ٿو سگهي، پر اڌ گيتا
 جو پات ڪري سگهي ٿو ته به هو ڪڏهن دان جي پنج ڪي
 پراڻس ٿئي ٿو. گيتا جي نئين حصي جي پات ڪرڻ جو
 ٿل گنگا سنان جي ٿل جي برابر آهي. گيتا جي ڇهن
 ٻاڳي جي پات ڪرڻ جو ٿل سور ٻگهه جي ٿل جي برابر
 آهي. جيڪو منش پڳڙي سان گيتا جي هڪ اڌ پات ڪري
 به پات ڪري ٿو، اهو منش وڏو لوڪ ڪي پراڻس
 ٿئي ٿو ۽ ان لوڪ ۾ ڪو روپ ٺاري ڪهڙو وقت لواس
 ڪري ٿو. گيتا جي هڪ اڌ پات ڪي ٻه هڪ شلوڪ
 ڪي، شلوڪ جي هڪ پڌ کي به لت لهر سان جيڪو
 پڙهي ٿو، اهو آخر جهر مڙ ڪن ڇڏي ٿو. جيڪو گيتا
 جي ڏهن، ستن، پنج، چئن، ٽن يا ٻن شلوڪن يا هڪ
 اڌ شلوڪ جو پات ڪري ٿو، اهو منش ڏهن
 هزارن ورهين تائين ڇڏو ما جي لوڪ ڪي پراڻس ڪري
 ٿو. هر ڪو منش گيتا جو اڀاس ڪري، پڙهڻ مڪتي
 ڪي پراڻس ٿئي ٿو، پر گيتا جو آڪر اڇاڙهندڙ ڪري،
 مڪتي ٻائي ٿو، منش کڻي ڪهڙو ورهائي هجي ته به

شريمڊ پڳونت گيتا جو مهاٽم

پرڻوي ماڻا سري وشدو پڳوان کان سوال ڪيو ته ”هي
پڳوان! هي هري! هي پرمهشور! پرار ٻڌ جا ٻوڙ ٻوڙ
بدي پرار ٻڌ آڏن سڀاري منهن ۾ ايشور جي آڏن
پڳتي ڪهڙي طرح آهن ٿي ٿي؟“ ان سوال جي
وراڻي ۾ سري وشدو پڳوان پرڻوي ماڻا کي هي اُتر
ڏنو ته ”پرار ٻڌ جي آڏن جيڪو ٻُرش شرآمد پڳونت
گيتا جي پڙهڻ ۽ آڀاس ڪرڻ ۾ سدائين لڳو رهي ٿو،
اُهو مٿس هن ارڪ ۾ سڪي رهي ٿو ۽ ڪرمن ۾ نه
ڦاسي، مڪتيءَ کي پراپت ڪري ٿو. گيتا جي آڀاس
ڪندڙ کي ڀاپ ۾ سورش ٿو ڪري سگهي، جهڙيءَ
طرح ڪمل جي گل کي ٻاڙي جهڙي ٿو سگهي. جنهن
استان تي گيتا جو پاٽ ٿئي ٿو اُهو استان پُراڻو آڏ
ٿيرت آهي. گيتا پاٽ ان ٿيرت ۾ اڻمان ڪرڻ جو ڦل
آهي. جنهن استان تي رهندڙن کي ڏوٽائون، رهن
۽ ٻوڙن جي سهائتا حاصل ٿئي ٿي. هي پرڻوي! جنهن
استان تي گيتا جو ويچار، پڙهڻ يا پاٽ ٻڌارو وڃي ٿو،
تنهن استان تي مان لواس ڪريان ٿو. گيتا جي آسري
مان رهان ٿو. گيتا منهنجو آتم گهر آهي. گيتا ڳيان جو
آسرو وٺي مان ٽنهي لوڪن جي ڀالڻا ڪريان ٿو. گيتا
منهنجي ٻُرم وڌيا آهي. گيتا ٻُرم روپ آهي. ان ڳالهه
۾ ڪو به شڪ ڪونه آهي. ساکيات سڀ ڇڏڻ آڏ

ان ڪهڙو ٻج ڪيو آهي، جنهنڪري انکي اهو دونه
 سنگهاسن پراپت ٿيو آهي؟ ”پگوان چيو ته ”هي ٻنڌو!
 هيءُ شرامد پگوت گيتا جي ارڙهين اذياء جا ٻج مارڪ
 ڏهاڙي پات ڪندو هو، انڪري ئي هنکي تنهنجو
 سنگهاسن پراپت ٿيو آهي. انجو اڏار وٺي ٽون وري
 پنهنجي ٻڌي وائڻ ٿي سگهن ٿا.“ هي ٻڌي پگوان
 جي وچن اوسار هو ارهڻڪو ويس ڌاري گرداوري
 ٻڌيءَ جي ڪناري ٿي وارو. اُتي ڪالڪا نالي هڪ ٻوٽو
 نگر ڏٺائين، جتي پگوان ڪاليشور جو مندر هو. اُتي
 هڪ ڌرمالو ارهڻڪو وٺڻ هو، جو پاڪل دٻاڙو وٺڻ
 جو ودوان هو ۽ هن کي سدائن وس ۾ ڪري گيتا جي
 ارڙهين اذياء جو اڀياس ڪندو رهندو هو. انکي
 ڏسي بلڪل شرڏا سان سندس چرڻ ۾ سر ٺاڙائين ۽
 انکان ارڙهون اذياء ڌاري ڪمائين. ان جي ٻج ڪري
 هن وشو جو راج پراپت ڪيو، جنهنجي ٻيٽ ۾ اندر
 جو راج ڪجهه ڪين هو. هو وٽڪٽ ڌام ۾ ويٺو. هي
 ٻاروئي آهي ارڙهون اذياء منهن لاءِ بلڪل شريست
 آهي. انجي ٻڌڻ سان باب دور ٿين ٿا. هاڻي مون
 توکي گيتا جي سڀني اذيان جو مهاتم ٻڌايو آهي. هي
 ٻانڳن واريءَ جيڪو به آدمي شرڏا سان اهو ٻڌي ٿو، سو
 سڀني پگين جو ڦل پائي وشو لوڪ کي پراپت ڪري ٿو.“

سنڌجيم چيون نه ” ان ريت مون واسدار ۽ مهاتما
ارجن جو شرقي ۽ وڃان وار کڻا ڪندڙ سنوان ٻڌو. وناس
جي ڪرڻ سان مون پرم ڳجهه پورو ٿيو خود پوڳيشور
ڪرڻ کان ٻڌو. هي راجا! شري ڪرڻ ارجن جو هي
ڪاٺا لڪاري ۽ عصب سنوان وري وري ٻاڏ ڪري
وري وري خوش ٿيان ٿو. هي راجا! شري ڪرڻ
جي ان رڪل عصب روپ ڪي ۽ وري وري ٻاڏ
ڪري وڏي عجب ۾ پوان ٿو ۽ خوش ٿيان ٿو. جتي
پوڳيشور شري ڪرڻ آهي، جتي ڏنل ڌاري پارو
(ارجن) آهي، اتي لڪهه ۽ سوب، ويڙهي (ڏن دولهه)
۽ اڄل ٿيڻي آهي. اهڙو مهدهو من آهي.“
اور ٿس سڀ!

شرومند پڳرمت گيتا وري اڀسڻ ۽ ٻرڻ ٻاڻس
پوڳ ساشتر جو شري ڪرڻ ارجن سنوان جو ”موڪش
سياس ٻڌو“ لالي ارڙهون اڌيا ڌرم ٿيو.

اڌيا ڌرم ارڙهين جو مهاتم

شري پاروئي چوڻ لڳي ته ”پڳوان! اوهان مون
ڏي سترهن اڌيا ڌرم جو مهاتم ٻڌا ۽ هاڻي ارڙهين اڌيا
جو مهاتم ٻڌا ٿو.“ شري مهاتم فرمايو ته ”پڳاري! سڌا
آندڙ جي ڌارا وهائيندڙ ارڙهين اڌيا ڌرم جو مهاتم ٻڌو.
اڌيا ڌرم جو گيان سمار ساگر مان ٿاري ٻار
پوڻ لاءِ اهو وڏي رهس (ڳجهه) پورو آهي ۽ او
جو ٻڌو هٽائيندڙ آهي. هي پاروئي! ان کان وڌ

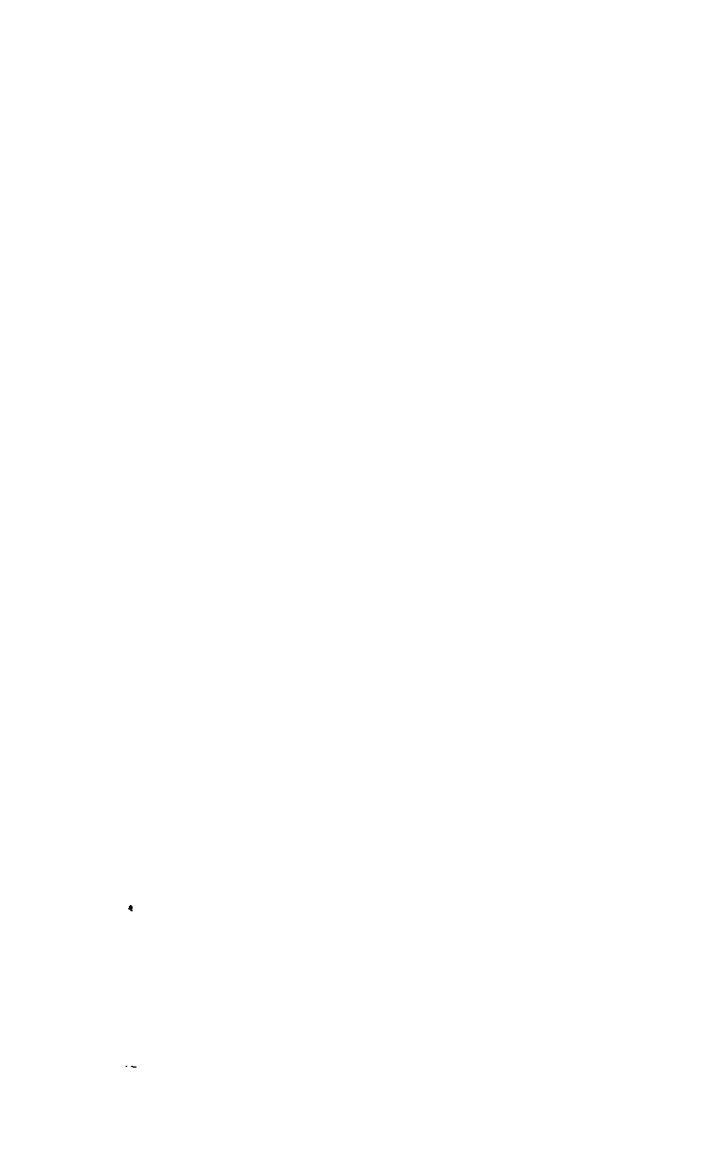
لڻ ٿي وڃي ٿو. منهنجي شرط آيل سدائين سڀ ڪم
 ڪندي به منهنجي ڪرپا سان سائن آبناسي پنڌ کي ٻائي
 ٿو. هن سان سڀ ڪم مون کي آرڙڻ ڪري، منهنجي
 شرن وٺي، ٻڌي ٿو (گبان ٿو) جو آڏو وٺي، سدائين
 مون ۾ چٽ لڳاء. ٿون مون ۾ چٽ لڳاء. منهنجي
 ڪرپا سان سڀني مشڪلاتن مان ٿري ٻار پڙلدان، پر
 جيڪڏهن آهنگار وڃان ته ٻڌلدان (منهنجو چيو ته، جيڪڏهن)
 ته ناس ٿي ويندڙن. هي آهنگار ڪري خيال ڪندڙن
 ته ناس ٿي ويندڙن. هي آهنگار ڪري خيال ڪندڙن
 ته مان جنگ نه ڪندس ته اهو توهنجو مٽيا (ڇولو)
 آهي، ڇاڪاڻ ته توهنجو [ڪري] سواءِ ٿو کان وريءَ جنگ
 ڪرائيندو. هي ڪٿي پتر! جيڪي ٿون مون ڪري
 ڪرڻ ٿو ڇاهين، سو به منهنجي سڀاوتڪ ڪم سان
 ٻڌجي، ٻروس ٿي ڪندڙن. هي آرڙڻ! انڌور سڀني
 پراڻين جي هردي ۾ رهي ٿو، جو ماڻها سان سڀني پراڻين
 [هي شرار] کي ٿيرائي ٿو. هي پاورٽ! سڀني پرڪارن
 سان ان (پرمٽور) جي شرن ۾ وڃ. اٽهي ڪرپا سان
 پرم شائنيءَ سان لڻان (پرم ڌار) کي پائيندڙن. ان
 وٽ وڃاري جيئن ڇاهين، لڻ ڪو ٿون سڀ کان وڏي
 ۾ وڏي ٿو، منهنجي پرم وڃن کي ٿو ٿون مون کي
 بلڪل ٻاڙو آهڻ، لڪري وري ٿو. هي توهنجي ڪلپا
 لاءِ ڇوڏس. مون ۾ من ٿو، منهنجو پڳت ٿي، منهنجي
 پوڄا ڪر، مون کي لمسڪار ڪر. ان وٽس مون کي

الهي ٿي ٿي، جنهن مان هي سڀ (جڳت) واپي
 رهر آهي، انکي پنهنجن ڪرمن سان پوڄي مش سڏي
 ڪي پاڻي ٿو. ڪن رهن پنهنجو چڱيءَ ريت ڪيل ٿو
 (فرض) به اٿي ٿو ڪن کان چڱو آهي. جيڪو سڀاويڪ
 لازمي ڪرم ڪري ٿو، سو پاپ ڪي پراپت ٿئي ٿو.
 هي ڪٿي پتر! دوش سان پراڻ به سڀاويڪ ڪرم به
 پياڻ ڪئي، ڇاڪاڻ ته جنهن آڱري دونهن سان پڻ ڪيل
 آهي، تن سڀ ڪر ڪنهن به ڪنهن دوش سان پراڻ
 آهن هر طرح آڪٽي رهن پڙي وارو، اڃا رهن
 پاڻ، پاڻ ڪي وس ڪندڙ سنڀال سان پرم نه ڪرم سڏي
 ڪي پاڻي ٿو. هي ڪٿي پتر! سڏي پراپت ٿيل جنهن
 برهر ڪي پاڻي ٿو ۽ جنهن گيان جي پرم نشا آهي، سا
 به مون کان ٿوري به سمجهه. سڏ پڙي وارو ٿوڙج سان
 پنهنجي آلتھڪرڻ ڪي وس به ڪري، شيد وغيره وڃين
 ڪي ٿياڳي، راجه، دوش ڪي ناس ڪري اڪالت به رهي
 گهٽ ڪاڻي، من واپي ۽ شرار ڪي جيتي، ٿان به ٿوڳه به
 لڳي، نتبه وٺڻ ڪي پراپت ٿي، اھڪار، اڻ، گهمبڻ
 ڪار، ڪروڙ ۽ سڀ لاڳاپا ٿياڳي، مٿا رهن، شانست
 پرن ساڪيالڪار جي ٺوڳه ٿئي ٿو. برهر به برهنست پرن
 چست وارو نه شوڪ ڪري ٿو ۽ نه اڃا ڪري ٿو. سمان
 پاو سان منهنجي پرم پگتي ڪي پراپت ٿي ٿو. پگتي
 دوارا مون ڪي بھارت ڄاڻي ٿو مان ڪهڙو آهيان. ان
 پگتي سان مون ڪي پوري رهن ڄاڻي هڪدم مون به

ڪم جي ڦل جي چاهيا رکندڙ، لڙي، هٿس جي سڀا
 وارو آڏو، مٿس ۽ ڏک ۾ گهيريل ڪرڻا راجسي ڇيو
 وار آهي. چنڊل، ٻي سمجهه، گهمندي، ڊولائي،
 آلي ۽ ڊنگهه ڪندڙ ڪرڻا لاسي ڇيو وار آهي. هي
 ڏندڻ! ٻڌي ۽ ڄا ۽ ڌار ڄا ۽ گڻن ڪري ٿي ٿي
 قسم آهن. اهو ٻيڊ جدا جدا مون کان ٿو. هي ڀارت!
 جيڪا ٻڌي ڀرور ٿي ۽ نور ٿي، ڪار، ۽ اڪار،
 ڊپ ۽ اي ڊائي، ٻڌن ۽ موڪل ڪي ڄاڻي ٿي، اها
 ساڻس ڪي آهي. هي ڀارت! جنهن (ٻڌي) دوارا ڌرم
 اڌرم، ڪار، ۽ اڪار، نيڪ رست ڄاڻي، اها
 ٻڌي راجسي آهي. هي ڀارت! جيڪا لومڙي ٻڌي
 اڌرم ڪي ڌرم ڄاڻي ٿي ۽ سڀني ڳالهين کي اڌرم
 سمجهي ٿي، سا لاسي آهي. هي ڀارت! ٻوڏ دوارا
 جنهن وڃاڻي ڌار ڌار * سان من، ڀارت، اندر ۽ ڪرڻ
 کي منس ڌار ڌار ڪري ٿو، سو ڌرم ڄاڻي ۽ هي
 ڀارت! ڦل جو ڪاٺڪي، سنگ ۾ گهيريل، جنهن ڌار ڌار
 دوارا ڌرم، ارت ۽ ڪام ڪي ڌار ڌار ڪري ٿو، سو
 ڌار ڄاڻي هي ارڄن! راجسي آهي. هي ڀارت! دشت
 ٻڌي وارو جنهن ڌار ڌار دوارا ٺنڊ، چنڊ، ڀڳو، ڏک ۽
 ايمان کي ڏيکاري، اهو ڌرم لاسي آهي. هي ڀارت
 سرشت! هاڻي مون کان سڄي به ٽن پرڪارن جو ٻڌ.

★ پڳوت ڪانسواءِ ٻين سنساري وشن جي ڌار ڌار وڃاڻي
 ڇڏي وڃي ٿي.

روگه) انهن ٽنهي جي سڃوڳه سان ڪرم ڀرو رلي ٿي
 ٿي ۽ ڪرنا، ڪرڻ (ڌرمي) ۽ ڪرنا ڏانهن ٿي ڪري
 ڪرم ٿي ٿو. ڪان، ڪرم ۽ ڪرنا جا به ساڳو
 شاستر موجب ٿي پر ڪار ڇا وٺا آهن. آهي ۽ ڀريءَ
 رهس ٿو. جنهن کان سان جدا جدا سڀني ڀڙن ۾ هڪ
 اناسي سرڻ به ورتائجن جي ڏس تي ٿو، سو
 سالوڪي جاڻ. جيڪو ڪان سڀني ڀڙن ۾ جدا جدا
 پر ڪارن جي آڻيڪ ڀاڙن (ڀڙن) کي ٻارو ٺاهي
 ٿو، ان ڪان کي واسي جاڻ ۽ اهو ڪان جهڙو ڪري
 هڪ ڪار (شرار) کي سڳو سڳو، ان ۾ آسڪتي
 رکجي ٿي ۽ بنا سڳو. هي ۽ سڳو آهي، [اڙو
 ڪان] ٿاسي ڇو وڌو آهي جيڪو لازمي ڪرم ٿي
 ٿاڻا به، راجه (ڀڙهه) ۽ دوش ڇڏي، سڳو رهس ٿي
 (ڪرنا ٻڌي ڇو ڀاو ڇڏي) ڪري ٿو، اهو (ڪرم)
 سالوڪي سڏو وڃي ٿو ۽ جيڪو ڪهڙي ڪهڙي سان
 ڪامنا رکي، اهڪار (مون ڪو آهي، ان وڃار)
 دواڻ ڪو وڃي ٿو، سو واسي ڇو وڌو آهي. جيڪو
 ڪرم ٿو (اڪيان) وڃان، ٿيڻي، هاڃي، هسا ۽
 سڙي ۽ ڇو وڃار ۽ ڪري ڪو وڌو آهي، سو ٿاسي
 ڪو وڌو وڌو آهي. سڳو (آسڪتي) ۽ هسا، مان مان ۽
 ڇو وڌو، ڌار ۽ آسا وڌو، ڪامنا ۽ لاڪامنا ۽
 پر ٿو ڪار (خوشي ۽ رنج کان پري) ڪرنا (ڪر
 ڪندڙ) سالوڪي ڇو وڃي ٿو. راجه (ڀڙهه وڌو)،

اڌياڻ ارڙهون

اوجن چيو نه: ”هي مهاڀارو هي هر شيڪيس!
هي واسندو! مان سنباس ۽ ٽپاڳ جي ٽپ کي جدا جدا
جائڻ چاهيان ٿو.“

شري ڀڳوان چيو نه: ”ڪري (بندوبست) ڪامنائن
وارن ڪرمن جي ٽپاڳ کي سنباس ڄاڻن ٿا ۽ واپار وارا
سڀئي ڪرمن جي ڦل جي ٽپاڳ کي چوڻ ٿا. ڪهڙا
ودوان انهن چوڻ ٿا ته ڪرم دوش سان پريل آهن،
ان ڪري ٽپاڳ ڪنهن ۽ ٻيا وري چوڻ ٿا ته ٻي
دان ۽ ٽپ. روڙي ڪرم ٽپاڳ روا نه آهن. هي ٻار
ڪل ۾ شريشڪ! ٽپاڳ جي ٻاري ۾ منهنجو سبب نه.
هي ٻارن ۾ شريشڪ! ٽپاڳ ان ٻارڪارن جو (سائوڪي،
راجسي ۽ ٽامسي) چيو وڃي آهي. ٻي، دان ۽ ٽپ
ڪرم ٽپاڳ نه ڪنهن. ٻي، دان ۽ ٽامسي ٻارڪارن کي ٻوٽو
ڪندڙ آهن. هي ٻارڪارن آهي ڪرم ۽ ٻي ڪرم،
آسڪڻي (موهه) ڇڏي ۽ ڦل جو ٽپاڳ. ڪري ڪرڻ
گهرجن. ٻاهر منهنجو اثر سبب (رازو) آهي. مشرو (لازمي)
ڪرمن جو ٽپاڳ ڪرڻ نه چڱائي. موهه (اڳيان) ڪري
آهنجو ٽپاڳ ڪرڻ ٽامسي ٽپاڳ چيو وڃي آهي. جيڪو
ڪرم نه روپ (سجھي) ۽ شرار جي ڪٽ جي ٻوٽو
کان، نه ٻي ٽپاڳ آهي. ٽپاڳ ڪري
نه ٻي ڦل کي لٽو پائجي. هي اوجن! جنڪو ڪرڻ

اُن ڪريءَ وري اهو هاڻي مالو جي راجا کي هڪ سؤ
 مهرون ۾ ڪڍي ڇڏيو. ڪجهه وقت بعد اُن هاڻيءَ کي
 اُچي سخت بخار ورايو. پيلوان اها ڳالهه راجا سان ڪئي،
 تڏهن راجا وزيرن سان گڏ اُن هاڻيءَ کي ڏسڻ لاءِ ويو.
 راجا ۽ اها حيرت ۾ بيه ڇڏهن ڏٺائون ته اهو هاڻي
 ڳالهائڻ لڳو. راجا کي چوڻ لڳو ته ”سڀني شاسترن جا
 ڳيائي (چاڻو)، راجهه تيءَ جا ساگر، دشمنن کي جيتيندڙ
 راجا! دوائن سان منهنجو مرض ڪنهن هٽندو. اوهين
 مهر ٻائي ڪري. اءُ ڪو مهائما گهرايو، جو شرمند گيتا
 جي سترهين اڌ ماءُ جو نسب ڀات ڪندڙ هجي.“ راجا
 جي آڳيا سان اهڙو هڪ مهائما گهرايو ويو. هن پوڙهل
 تي گيتا جي سترهين اڌ ماءُ جو ڀات ڪري، اهو هاڻي
 ئي چڱڪار ٿيو ته هاڻيءَ ديهي ٿياڳي دونه ديهه ڌاري
 وٽڪ وڃڻ لڳو. تڏهن راجا کائڻس اڳئين جنم جي
 ڪهاڻي پڇي. اُن دونه ديهه ڌاريءَ هاڻيءَ کيس اڳئين
 جنم جي ڪهاڻي ٻڌائي ته اڳئين جنم ۾ مان راجا ڪنگباھو
 جي راجڪمار جو نرڪر هوس ۽ ايمان ڪري هاڻيءَ هتان
 مار جي هيءَ ديهي ڌاري هير ۽ هاڻي سترهين اڌ ماءُ
 جي ڀات سبب منهنجو نيتارو ٿيو آهي، هي ٻڌي مالو
 جي راجا ئي اهڙو ته اُٿر ٿيو، جو اُن بعد شرمند پگوت
 گيتا جي سترهين اڌ ماءُ جو نسب پٺاڻ ڪندو رهيو ۽
 اُن ۾ مڪتي ٻڌ پالائين. پاروئي! اهو ئي سترهين اڌ ماءُ
 جو مهائيم ٻڌو.

آهن. هي ڀارت! شردا بنا هون، دان ٿيسيا يا ٻيو
ڪو به ڪيل ڪم ”است“ چيو ويو آهي. اهو نه نه
هني ۽ لکي مرڻ کان پوءِ لاڀڏاڪ آهي، لاڪري
سب سروب پرماتما جو چئن ڪرڻ ڪبي.“
اور تب ست!

سرمهڊ يگوت گيتا روپي اڀسند يعني برهم وديا
بابت يوگ شاستر جو شري ڪرشن ارڃن سنواد جو ”شردا
ٿر، ويا، يوگ“ نالي سترهون ادياء پورو ٿيو.

ادياء سترهين جو مهاتر

شري مهاديو چيو ته ”ڀاروئي! سورهن ادياء
جو مهاتر توکي ٻڌايم. هاڻي سترهين ادياء جو مهاتر نه
ساوڏان ٿي ٻڌو. راجا ڪنگاهو نالي راجا جي پٽ جو
دشاسن نالي اوڪر هو. هو هڪ ڏينهن راجڪمارن
سان شرط انڊي هڪ مس هائيءَ تي چڙهيو. هو ڪروڙ
مان هائيءَ کي گهٽ وٺڻ لاهائي رهيو هو. جنهنڪري
هائي ڪروڙ ۾ اچي ويو. دشاسن به هائيءَ تان ٽوڪي
اچي هيٺ پيو ته هائيءَ کيس سؤ لک ۾ ڪٽي وٺي موٽي
اچاڻو. هو چئن ڏوٽيءَ تي ڪريو، تنهن اهڙو نه ٿو
آيس جو سندس ساهه لڪري ويو. ان بعد هن وڏي
هائيءَ جي چوڻ ورتي. سنگلدپ جي راجا
ڪنگاهو راجا سان مٽو ٿي هئي، سو هن اهو هائي ڪم
موڪلي ڏنو. هڪ ڏينهن راجا هڪ ڪوٺيءَ ۾ غار
ٿي راضي ٿيو، سو اهو هائي ان کي ڀيٽي ڇوڙو

اجسي چئي ويئي آهي. جيڪا نپسيا موڙهي من سان
 ٻڌي ٻيڙي يا ٻين جي باري ڪرڻ لاءِ ڪجهي ٿي،
 يا نامسي چيل آهي. دان ڏيڻ فرض آهي، ان پاونا
 سان * ديش ڪال ۽ پاٽر ڏسي موت جي اُميد کانسواءِ
 دان ڏنو وڃي ٿو، سو ساڻوڪي چيل آهي ۽ جيڪو
 دان ڪرڪي ڪنجهي ۽ موت ملڻ جي مراد سان يا ڦل
 جي ڪامدا ڌاري ڏنو وڃي ٿو، راجسي چيو ويو
 آهي ۽ جيڪو دان بنا ستڪار، بي عزتي ڪري،
 ديش ڪال ۽ پاٽر جو خيال ڪري نه ڏنو وڃي ٿو، سو
 نامسي چيو ويو آهي. ”اوم ٽ ست“ اهو ٽن پرڪارن
 جو برهم جو نالو چيل آهي ۽ انهيءَ مان ئي سرشتي ۽
 جي آد ۾ ويد، برهمڻ ۽ يگ، رچيا ويا. اڪري برهم
 دي شاستر وڌي ۽ موجب يگ، دان ۽ نپسيا جون
 پڙيائون سدائين اوم اُچارڻ سان ئي شروع ڪندا آهن.
 پڙيائون جي اڇا رکندڙ ڦل جي آس بنا ”ٽ“ (اهو
 پڙيائون جي سڀ آهي) چئي، نانا پرڪارن جي يگن ۽
 پڙيائون جون ڪريائون ڪن ٿا. هي ڀارت! ستير پاو ۽
 نپسيائون جون ڪريائون ڪن ٿا. هي ڀارت! ستير پاو ۽
 سرپشت پاو ۾ اهو ”ست“ شبد چوندا آهن ۽ اُٿر ڪرم
 ۾ (به) ست شبد استعمال ٿئي ٿو. يگ، دان ۽ نپسيا ۾
 اسشتي (پڪي رهڻ) کي به ”ست“ چيو ويندو آهي
 ۽ ان (ايشور) ارت ڪيل ڪرم پڪ ”ست“ چيا ويندا
 * ملڪ ۽ وقت جي گهرج کي ڏسي لائق گهرجائن
 کي دان ڏيڻ کپي.

طرح من کي وٺندڙ کاڌا ساڻوڪيءَ کي ٻيڙا آهن.
 ڪڙڙا، ڪٽا، ڪارا، باڪل گرم، ليز، رڪا، ساڙيندڙ،
 دڪ، جنتا ۽ روڻ ٻيڙا ڪندڙ کاڌا راجسيءَ کي وٺندا
 آهن. اڌ ٻڪا ٻي سوادِي، بالسي، جڙڻا، اُڀرڻا کاڌا
 نامسيءَ کي ٻيڙا آهن. جيڪي ٻيڳر ڦل جي اڇا کانسواءِ
 شاستر جي وڌيڪ موجب لازمي حاٿي من لڳائي ڪهن،
 سي ساڻوڪي آهن ۽ ڀرت ڪل ۾ شريشت! جيڪي
 ٻيڳر ڦل جي آس رکي ۽ دلپ (پاڪند) سا ڪهن،
 سي راجسي جاڻ. شاستر وڌيڪ رهن، ان دان بنا،
 منتر اُچارڻ کانسواءِ، ڏکڻا بنا ۽ شرڏا کانسواءِ ڪل
 ٻيڳر نامسي ڪولهن ٿا. ديونا، رهنم، گروءَ (مالا پٽا،
 اُچارڻ ۽ ٻين وڌن) گيانين جي پوڄا، پوتڻا، سرلڻا
 (سوڌائي)، رهنمچريه ۽ اهنسا (جي پالما) شري
 ٿيسيا آهي. ڪنهن جي من کي نه ڏکڻيندڙ، نه
 وٺندڙ واٽي ۽ سواڌيا (ويڏن شاسترن) جو اڀارڻ
 واٽي جي ٿيسيا ڪولجي ٿي. من جي پرستش،
 پاڻا، مڙن، آئر لگره (پاڻ ٿي ضابطو)، ويچارن جي
 سڌيءَ کي من جي ٿيسيا چئجي ٿو. اها [مٿي چيل]
 ٽن قسمن [شري، من ۽ واٽي] جي ٿيسيا بلڪل شرڏا
 سان ڦل جي اڇا بنا يڪت ڀرش دوارا ساڻوڪي سڌي
 ٿي جيڪا ٿيسيا ستڪار، مان ۽ پوڄا لاءِ پاڪند سان
 نه ڪند. هه سا ٻي پٽا ۽ ٻي جتا ڦل واري

راجسي چئي ويئي آهي. جيڪا نپسيا موڙهي من سان
 پاڻ کي پيڙي يا ٻين جي بري ڪرڻ لاءِ ڪجي ٿي،
 سا نامسي چيل آهي. دان ڏيڻ فرض آهي، ان يا وٺا
 سان * ديش ڪال ۽ پائر ڏسي موت جي اُعيد کانسواءِ
 دان ڏنو وڃي ٿو، سو ساڻوڪي چيل آهي ۽ جيڪو
 دان ڪرڪي ڪنڊهه ۽ موت ملڻ جي مراد سان يا ڦل
 جي ڪامدا ڌاري ڏنو وڃي ٿو، راجسي چيو ويو
 آهي ۽ جيڪو دان بنا ستڪار، بي عزتي ڪري،
 ديش ڪال ۽ پائر جو خيال ڪري نه ڏنو وڃي ٿو، سو
 نامسي چيو ويو آهي. ”اوم نت ست“ اهو ٽن پرڪارن
 جو برهم جو نالو چيل آهي ۽ انهيءَ مان ئي سرشتي
 جي آڌ ۾ ويد، برهمڻ ۽ يگ، رچيا ويا. اڪري برهم
 ڏي شاستر وڌي ۽ موجب يگ، دان ۽ نپسيا جون
 پريائون سدائين اوم اچار سان ئي شروع ڪندا آهن.
 پيش جي اڇا رڪندڙ ڦل جي آس بنا ”نت“ (آه
 برماڻا ئي سڀ آهي) چئي، نانا پرڪارن جي يگين
 نپسيائڻ جون ڪريائون ڪن ٿا. هي ڀارت! ستير ياو
 سرپشت ياو ۾ اهو ”ست“ شبد چوندا آهن ۽ اُمر ڪر
 ۾ (به) ست شبد استعمال ٿئي ٿو. يگ، دان ۽ نپسيا
 استتيءَ (پڪيءَ رهڻ) کي به ”ست“ چيو ويندو آهي
 ۽ ان (ايشور) ارت ڪيل ڪرم پڪ ”ست“ چيا ويا
 * ملڪ ۽ وقت جي گهرج کي ڏسي لائق گهر

طرح من ڪي وٺندڙ کاڌا ساڻوڪي ۽ ڪي ٻيڙا آهن.
 ڪوڙا، کتا، ڪارا، باڪل گرم، تيز، رڪا، ساڙيندڙ،
 دڪ، چنڊا ۽ روڙ، ٻيڊا ڪندڙ کاڌا راجسي ۽ ڪي وٺندا
 آهن. اڌ ٻڪا ٻي سوادبي، بالسي، جڙا، اڀر کاڌا
 ٺاهي ڪي ٻيڙا آهن. جيڪي ٻيڙا ڦل جي ڀاڄا کائيندا
 شاستر جي وڏي ۽ موجب لازمي حاٿي من لڳائي ڪڍن،
 سي ساڻوڪي آهن ۽ ڀرڻ ڪل ۾ شريشت! جيڪي
 ٻيڙا ڦل جي آس رکي ۽ دلچسپ (پاڪند) سا ڪڍن،
 سي راجسي ڄاڻ. شاستر وڏي ۽ رهڻ، ان دان بنا،
 مندر اڇاڙو کائيندا، ڏکڻا بنا ۽ شرڏا کائيندا ڪل
 ٻيڙا ٺاهي ڪولجن ٿا. ديوتا، برهمڻ، گرو (مانا پتا).
 آچار، ۽ ٻين وڏن گهٽين جي ڀاڄا، ڀوڻ ٿا، سرل
 (سوڌائي)، برهمڻ، ۽ اهي (جي پالنا) شري
 ٺهيا آهي. ڪنهن جي من ڪي نه ڏکونيندڙ،
 وٺندڙ والي ۽ سوادبا، (ويڏن شاسترن) جو اڀاڻ
 وائي ۽ جي ٺهيا ڪولجي ٿي. من جي پرستار،
 پاونا، مڙن، آلم لگره (پاڻ ٿي ضابطو)، ويچارن جي
 سڏي ڪي من جي ٺهيا چڻجي ٿو. اها [مٿي چيل]
 ٽن قسمن [شرا، من ۽ وائي] جي ٺهيا بلڪل شرڏا
 سان ڦل جي ڀاڄا بنا ٻڪڻ ڀرڻ دوارا ساڻوڪي سڏجي
 ٿي جيڪا ٺهيا ستڪار، مان ۽ ڀوڄا لاء پاڪند سار
 ٿي ڪئي وڃي ٿي ۽ سا ٻي پتا ۽ ٻي چٽا ڦل واري

راجسي چئي ويئي آهي. جيڪا نپسيا موڙهي من سان
 پاڻ کي ٻيڙي يا ٻين جي ٻري ڪرڻ لاءِ ڪڍي ٿي،
 سا نامسي چيل آهي. دان ڏيڻ فرض آهي، ان يا وٺا
 سان * ديش ڪال ۽ پائر ڏسي موت جي اُميد ڪانسواءِ
 دان ڏنو وڃي ٿو، سو ساڻوڪي چيل آهي ۽ جيڪو
 دان ڪرڪي ڪڍجھي ۽ موت ملڻ جي مراد سان يا ڦل
 جي ڪامدا ڌاري ڏنو وڃي ٿو، راجسي چيو ويو
 آهي ۽ جيڪو دان بنا ستڪار، بي عزتي ڪري،
 ديش ڪال ۽ پائر جو خيال ڪري نه ڏنو وڃي ٿو، سو
 نامسي چيو ويو آهي. ”اوم نت ست“ اهو ٽن پرڪارن
 جو پرهم جو نالو چيل آهي ۽ الهيءَ مان ٿي سرشتي
 جي آد ۾ ويد، برهمڻ ۽ يگ، رچيا ويا. اڪري پرهم
 ادي شاستر وڌي ۽ موجب يگ، دان ۽ نپسيا جون
 پُڄا يا ٽن سدائين اوم اچارڻ سان ٿي شروع ڪندا آهن.
 ش جي اڇا رکندڙ ڦل جي آس بنا ”نت“ (اهو
 رمانا ٿي سڀ آهي) چئي، نانا پرڪارن جي يگين ۽
 نپسيائن جون ڪريائون ڪن ٿا. هي ڀارت! ستير پاو ۽
 سریشٿ پاڻ ۾ اهو ”نت“ شبد چوندا آهن ۽ اُٺ ڪرم
 ۾ (ب) ست شبد استعمال ٿئي ٿو. يگ، دان ۽ نپسيا ۾
 استيتي (پڪي رهڻ) کي به ”نت“ چيو ويندو آهي
 ۽ ان (ايشور) ارت ڪيل ڪرم پڪ ”نت“ چيا ويندا
 * ملڪ ۽ وقت جي گهرج کي ڏسي لائق گهرجائن
 کي دان ڏيڻ کپي.

طرح من کي وٺندڙ کاڌا ساڻوڪي ۽ کي بيمارا آهن.
 ڪوڙا، ڪٽا، ڪارا، باڪل گرم، تيز، رڪا، ساڙيندڙ،
 دڪ، جنتا ۽ روڊ، بيدا ڪندڙ کاڌا راجسي ۽ کي وٺندا
 آهن. اڌ ٻڪا بي سوادبي، بالسي، جولا، اڀور کاڌا
 نامسي ۽ کي بيمارا آهن. جيڪي بگه ڦل جي اڇا کانسواءِ
 شاستر جي وڏي ۽ موجب لازمي حالي من لڳائي ڪڇن،
 سي ساڻوڪي آهن ۽ ڀرڻ ڪل ۾ شراشت! جيڪي
 بگه ڦل جي آس رکي ۽ دلپ (پاڪند) سا ڪڇن،
 سي راجسي جاڻ. شاستر وڏي ۽ رهت، ان دان بنا،
 مٽر اڇاڙ کانسواءِ، ڏکڻا بنا ۽ شرڌا کانسواءِ ڪل
 بگه نامسي ڪولجن ٿا. دٻوٺا، ٻرھمڻ، گروءَ (مانا پٽا،
 آچار، ۽ ٻين وڏن) گيالن جي پوڄا، پوٺر ٿا، سرلٽا
 (سوڌائي)، ٻرھمڇرو ۽ آھنسا (جي پالنا) شرير
 ٿيسا آھي. ڪڇن جي من کي نه ڏکوئيندڙ، نه
 وٺندڙ واڻي ۽ سواڌيا، (ويدن شاسترن) جو ايسا ٿيندڙ
 واڻي ۽ جي ٿيسيا ڪولھي ٿي. من جي ٻرھمڻ،
 پاوٺا، مڙن، آٽر لگره (پاڻ ٿي صايطو)، ويچارن جي
 سڏي ۽ کي من جي ٿيسيا چڱي ٿو. اها [مٿي چيل]
 ٽن قسمن [شرير، من ۽ واڻي] جي ٿيسيا بلڪل شرڌا
 سان ڦل جي اڇا ٻا ٻڪڻ پوڻ دوارا ساڻوڪي سڏجي
 ٿي جيڪا ٿيسيا سٽڪار، مان ۽ پوڄا لاءِ پاڪند سان
 ئي ڪئي وڃي ٿي؛ سا ئي پٽا ۽ بي جتا ڦل واري

اجسي چئي وئي آهي. جيڪا نپسيا موڙهي من سان
 پاڻ کي پيڙي يا ٻين جي باري ڪرڻ لاءِ ڪجي ٿي،
 سا نامسي چيل آهي. دان ڏيڻ فرض آهي، ان يا وٺا
 سان * ديش ڪال ۽ پاٽر ڏسي موت جي اُميد کانسواءِ
 دان ڏنو وڃي ٿو، سو سائوڪي چيل آهي ۽ جيڪو
 دان ڪرڪي ڪنجهي ۽ موت ملڻ جي مراد سان يا ڦل
 جي ڪامدا ڌاري ڏنو وڃي ٿو، راجسي چيو وڃي ٿو.
 آهي ۽ جيڪو دان بنا ستڪار، بي عزتي ڪري،
 ديش ڪال ۽ پاٽر جو خيال ڪري نه ڏنو وڃي ٿو، سو
 نامسي چيو وڃي ٿو. ”اوم نت ست“ اهو ٽن پرڪارن
 جو برهم جو نالو چيل آهي ۽ انهيءَ مان ئي سرشتيءَ
 جي آڌ ۾ ويد، برهمڻ ۽ يگ، رچيا ويا. اڪري برهم
 اڌي شاستر وڌي ۽ موجب يگ، دان ۽ نپسيا جون
 پڙيائون سدائين اوم اچارڻ سان ئي شروع ڪندا آهن.
 ش جي اڇا رڪندڙ ڦل جي آس بنا ”نت“ (اهو
 پرماتما ئي سڀ آهي) چئي، نانا پرڪارن جي يگين
 نپسياڻن جون ڪريائون ڪن ٿا. هي ڀارت! ستين پاو
 سریشٿ پاو ۾ اهو ”ست“ شبد چوندا آهن ۽ اُٺ ڪر
 ۾ (به) ست شبد استعمال ٿئي ٿو. يگ، دان ۽ نپسيا
 استيتي ۽ (پڪيءَ رهڻ) کي به ”ست“ چيو ويندو آهي
 ۽ ان (ايشور) ارت ڪيل ڪرم پڪ ”ست“ چيا وين
 * ملڪ ۽ وقت جي گهرج کي ڏسي لائق گهرج

طرح من ڪي وٺندڙ کاڌا ساڻوڪي ۽ ڪي ٻيڙا آهن.
ڪوڙا، ڪتا، ڪارا، ٻاڪل گرم، تيز، رکا، ساڙيندڙ،
دڪ، جيتا ۽ روڻ، ٻڌا ڪندڙ کاڌا راجسي ۽ ڪي وٺندا
آهن. اڌ ٻڪا ٻي سواڊي، ٻالسي، چوٽا، اڀر کاڌا
نامسي ۽ ڪي ٻيڙا آهن. جيڪي ٻيڙا ڦل جي ڇاڻا کائيندا
شستر جي وڏي ۽ موجب لازمي ڇاڻي من لڳائي ڪڍن،
سي ساڻوڪي آهن ۽ ڀرت ڪل ۾ شريشتا جيڪي
ٻيڙا ڦل جي آس رکي ۽ دلپ (ٻاڪند) سا ڪڍن،
سي راجسي ڇاڻا، شستر وڏي ۽ رشتا، ان دان ٻڌا،
منتر اچارڻ کائيندا، ڏکڻا ٻڌا ۽ شرڏا کائيندا ڪيل
ٻيڙا نامسي ڪولچن ٿا. ديوتا، ٻهمن، گرو ۽ مال ٻڌا،
اچار ۽ ٻين وڏن گيتن جي ڀڄا، ديوتا، سرلڻا
(سوداڻي)، ٻهمن، ۽ اهنسا (جي ٻالڻا) شري
ٿيسيا آهي. ڪڏهن جي من ڪي نه ڏکڻيندڙ،
وٺندڙ والي ۽ سواڏيا (ويڏن شسترن) جو اڀر
واليءَ جي ٿيسيا ڪولچي ٿي. من جي پرستار،
ٻارڻا، مڙن، آئر لگره (ٻاڻ ٿي ضابطو)، وڃاڻ جي
سڏي ۽ ڪي من جي ٿيسيا چڱي ٿو. اها [مٿي جهل]
نن نمن [شري، من ۽ والي] جي ٿيسيا بلڪل شرڏا
سان ڦل جي ڇاڻا ٻيڙا ٻهمن ٻهمن ساڻوڪي سڏجي
ٿي جيڪا ٿيسيا ستڪار، مان ۽ ڀڄا لاءِ ٻاڪند سان
ٿي ڪئي وڃي ٿي، سا ٻي ٻڌا ۽ ٻي جتا ڦل واري

اڌ ڀاءُ ستر هون

ارجن چيو - هي ڪرشن! جيڪي شاسترن جي
وڌيڪ کي ٿياڳي، فقط شرڌا سان يڳ، ڪن ٿا، اُنهنجي
حالت ڪهڙي ٿئي ٿي؟ ساڻوڪي، راجسي يا ٽامسي؟
شري ڀڳوان چيو :- ”دِه، ڌارين جي جيڪا
سپاويڪ ٿن پر ڪارن جي شرڌا ساڻوڪي، راجسي ۽
ٽامسي ٿئي ٿي، سا ٻڌ. هي ڀارت! شرڌا هر ڪنهن
جي انتهڪرڻ موجب ٿئي ٿي. هي پرش شرڌا مان
ٻڌيو آهي. جنهنجي جهڙي شرڌا آهي، هو اهڙو ئي
ٿئي ٿو. ساڻوڪي سڀاءُ وارا ديون کي پوڄين ٿا، راجسي
يڪشن ۽ راکسن کي ۽ ٽامسي منش وري پڙيتن ۽ پوڙن
کي پوڄين ٿا. جيڪي منش شاستر وڌيڪ جي ابتڙ گهور
ٽپسيا ڪن ٿا ۽ دنيا، اهنڪار، ڪام، راڳ، (موه) ۽
بل جي ايمان وارا آهن؛ جيڪي سرير بر وسندڙ پوڙن
(شري، من ۽ لندرين جي روپن ۾ بڻيل پنجن پوڙن
آڪاس، اگني، وايو، پرتوي ۽ جل) ۽ انتهڪرڻ ۾
وسندڙ مولڪي به ڪليش ڏين ٿا (ڀاڻ سڪائين ٿا)،
اهي اڳياڻي آسري (راڪسي) لشچي وارا ڄاڻ. (سپاو
موجب) کاڌو به سڀني کي ٿن پرڪارن جو پيارو لڳي
ٿو ۽ ان ريت ئي يڳي، ٽپ ۽ دان به، اُنهنجا اهي
پيارا نيارا پيد ٻڌ. آور جا ٻڌي، بل، لندريستي، سڪ ۽
پريت وڌائيندڙ رس وارا سڀيا ۽ لستري هندن ۽ سپاويڪ

جنهن کاتي جو سار بدن ۾ گهڙو وقت رهي.

ٻاڻ کي آلم مڃيندڙ، هليلا، ڏن جي ايمان سان بربل
 وڌيڪ (شاسترن) جي آڳيا جي ايتڙ ٿاڻي مانو پگيه ڪندڙ،
 ٻاڪند سان يگ ڪن ٿا. اهي اهدڪار، بل، گهمند،
 ڪام ڪروڙ وغيره جي وس ٿي اهن جي لندا ڪندڙ
 پڙهندڙن ۽ اهن جي ڏانهن بر وهندڙ مون سان دولش ڪن
 ٿا. اهن دولش ڪندڙ ڪندڙ ڪندڙ ۽ اچن کي مان وري
 وري سمنار ۾ راکسي جوڻين ۾ ٿي ڦٽو ڪريان ٿو.
 هي ڪنٽي پٽرا اهي مورڪ مولڪي نه ٻائي، جمر جمر
 ۾ راکسي جوڻين کي پرايڻ ٿي، ان ۾ پڙهڻ ٿي ۽ کي
 ٻالهن ٿا يعني گهور ٿو ڪن ۾ ڪون ٿا. ڪام، ڪروڙ ۽
 لوپ اهي ٽن پرڪاڻن جا ٺرڪ جا دروازا آلم هر لاس
 ڪندڙ آهن، الڪري اهي ٽئي ٻاڻ ڪين. هي ڪنٽي
 پٽرا اهن ٽنهي اولداهن دروازن کان مڪم ٿيل پرش
 پڙهندڙ ڪلياڻ ڪري ٿو ۽ الڪري ٻر ٿي ۽ کي ٻائي
 ٿو. جيڪو شاستر وڌي ٿاڻي، پڙهندڙي ڪامنا موجب
 هلي ٿو، اهو نه سڏي ۽ کي ٻائي ٿو، نه پڙهڻ ٿي ۽ کي
 ۽ نه سک کي ٿي ٻائي ٿو. الڪري ٿو لاء ڪرڻ ۽ نه
 ڪرڻ ٿو ڪم ٿا اهي، ان لاء شاستر پرمات آهن، اهن
 چاڻي ٿو ڪن شاسترن جي وڌيڪ سان مٿر ڪرم ڪرڻ ڪين.
 اور ٿس سٺ

انن شرمند پگومف گيتا روپي اڀسند ۽ برهر وديا
 ٺاهند ٿو ڪ شاستر جو سري ڪرشن ارڇن سدواڻ جو ”درو
 اسر سمند وڇاڻ ٿو ڪ“ ٿاڻي سورھون آڏ ٻاءُ پورو ٿي.

اڌ ڀاءُ سور هون

شري ڀڳوان چڏيو - ”پرڻتا، آلتھڪرڻ جي شدي،
 گمان پوک ۾ پوريءَ ريت قائم رهڻ، دان، دڙ،
 (لڏڻن کي وس ۾ رکڻ)، بگهه سوانا ٻار، (شاسترن جو
 آپياس) اسيما ۽ آرجو (شر ۽ لڏڻن سميت آلتھڪرڻ
 جي سوڌائي) اھسا، سچ اڪروڻ، ٽيڪاڻ، شائتي،
 لندا نه ڪرڻ، پوءِ پراڻين لاءِ (سڀني جون واسطي)
 دٻا، دشمن سان سڌهه نه هئڻ، ڪوٺڻ، مرڻاڏا رکڻ
 اچڻڀڻڻ، ٽيڪ ڪميا، ذبح ٻوٽو، ڪنهن سان دوهه
 نه ڪرڻ، ايمان نه ڪرڻ، هي ٻارڻا! اهي دٻوي
 سمجدا واري پرش جا ٻچا آهن. هي ٻارڻا! ٻاڪڻڊ،
 گهمڻڊ، ايمان ڪروڻ ۽ ڪڍور ٻولڻ، ٻڌا گمان آسري
 سمجدا (سڀاڻ واري) جا ٻچا آهن. دٻوي سمجدا
 (ايشوري ڳڻ) مڪٽيءَ لاءِ ۽ آسري ٻڌڻ لاءِ مڇيا
 ويا آهن. هي ٻالڏوا ٽون شوڪ نه ڪري، هو ٽون
 دٻوي سمجدا کي پرايٽ ٿيل آهن. هي ٻارڻا! هن
 لوڪ ۾ ڄمڻ جا سڀاڻ پريڪارن (دٻون ۽ دٻڻن) جهڙا
 مڇيا ويا آهن (هن کان اڳ) دٻوي سڀاڻي وٽس سان
 ٻڌارو ڏيو، لنگري (هاڻي) آسري سڀاڻي مون کان ٻڌو.
 سڀي سڀاڻا ڀارو ڀري ۽ ٽوري جا آهي (ڇا

جي پندر هين آڌ ياءُ جو آڌ. شلوڪ لکيل هو. راجا آهو
 ڪٺو ۽ وڏي آواز سان چئن پڙهيائين ۽ آهو گهوڙي ٻڌو،
 تن آهو اُٺي ڪري پيو ۽ پراڻ ڪري ويس ۽ دونه
 ديه، ڌاري وٽڪت راهي ٿيو. راجا ڏاڍو ٽپرس ۾
 پيو. ان جو راز ڄاڻڻ چاهيائين. هن ڀر واري ڪريءَ
 تي هڪ آشرم ڏٺو، جنهن ۾ وشو شرما نالي هڪ
 ودوان ۽ سرپشت ڌرماتما برهمڻ رهندو هو. هو ان
 وقت پهتو ۽ پنهنجو سوال نمونا سان سندس اڳيان پيش
 ڪيائين. مهاتما فرمايو ته، ”هي راجن! اڳئين جنم ۾
 هي گهوڙو تنهنجي وزير سرپ ميرلد نالي هو، جنهن
 توکي ۽ تنهنجي راجڪمارن کي راج جي هٿ ڪرڻ
 لاءِ خون ڪرڻ جي رت رڻي هئي، پر دستن ٿيڻ
 سبب مري ويو ۽ هي گهوڙو بڻيو. هاڻي توهان
 جيڪو پندر هين آڌ ياءُ جو آڌ شلوڪ ۾ ٺهي لکيل پڙهي
 اُچارڻ ڪيو، سو ٻڌڻ ڪري هن جو گهوڙي جي جوڻ
 مان اُڌار ٿيو آهي.“ ان ڳالهه هاندي راجا جا ماڻهو
 سندس پٺ وٺندا اچي اٿي پهتا ۽ سڀ مهاتما کي
 پرڻام ڪري واپس وريا. گهر پهچي، راجا گيتا جي
 پندر هين آڌ ياءُ جي نت پاٽ ڪرڻ جو لاشچو ڪيو.
 پوءِ پنهنجي پٺ سنگھ ٻل کي راج گديءَ تي وهاري،
 پاڻ ويراڳ ورتي ڌاري ان جو پاٽ هميشه ڪندو
 رهيو ۽ پرم گتيءَ کي پراپت ٿيو. هي پاروئي! اهڙو
 آهي مڪتي ڏيڻ وارو پندر هون آڌ ياءُ.

ڪريائون فرسنگه نالي راجا اهڙو نه هو، جو هن پنهنجي
 نلوار جي بل سان ديوتائن کي به جيتي ورتو هو.
 سندس وزير نه هٿيار هلائڻ ۾ سندس سمان ئي هوشيار
 ۽ سُرور هو. انجو نالو هو سورپ ميروند. هو ڪهڙي
 هو. هن راج هٿ ڪرڻ لاءِ راجا کي سندس ڪمارن
 سميت خون ڪرڻ جو به، پڇاريو، پر جلد ئي دست ٽي
 پس ۽ ديهه، ٿياڳي وڃي سنڌو ديش ۾ گهوڙي جي
 چوڻ ورتائين. اهو گهوڙو ڏاڍو سهڻو ۽ زبردست هو.
 هڪڙي ڏسي هڪ وٽس اوجوان اهو گهوڙو خرڄ ڪيو
 ۽ راجڏاڻي ۾ راجا جي محلات وٽ پهتو. راجا سان
 انهيءَ لڳي واقفيت هئي، سو درٻارن ان اوجوان جي
 اچڻ جي ڏانهن راجا سان ڪئي، راجا هڪڙي باغ وٽ
 گهرايو ۽ ڪاٺس اچڻ جو سبب پڇيو. اوجوان ان گهوڙي
 جي کيس ساراهه ٻڌائي. راجا گهوڙو ڏٺو، سو اوجوان
 گهوڙي جي چيڪا ساراهه ٿي ڪئي، تنهن کان به راجا
 ان کي وڌيڪ سمجهيو ۽ گهوڙو ڏن ڏيئي خرڄ ڪيائين.
 هڪ ڏينهن راجا ان گهوڙي تي سوار ٿي پنهنجي
 سردارن سميت شڪار واسطي جهنگ ڏانهن ويو. هرڻن
 کي ڏسي انهن جي پٺيان گهوڙي کي تيز ڊوڙايائين.
 گهوڙو تيز ڊوڙائيندي هن جا ساٿي پٺتي رهجي ويا.
 آخر اچي ستايس، سو گهوڙي کان لهي، ان کي
 وٺڻ سان ٻڏي پاڻ پاڻيءَ جي ٽلاش ۾ لڪتو ٿي ته هڪ
 ٻن اچي سندس اڳيان پيو. ان ئي شرمند پگوت گيتا

پڊ ڪي پائين ٿا. ان (پرم پڊ) کي نه سچ روشن ڪري
 ٿو، لڪي ڇنڊ ۽ لڪي اگنيءَ. اُٺي وڃي وري مونڱ
 اهو ٿئي. اهوئي مڏهڻو پرم ڌار آهي. جهو لوڪ ۾ جهو
 آتما مڏهڻو ٿي شائن اٿس آهي. اهو پرم ڪريءَ ۾
 اسٽ من سميت جهن ٿي اندرون کي پاڻ ڏانهن ڇڪي
 ٿو. ڏيهر جو سوامي (جهو آتما) ڇڏهن هن (شرار) کي
 ٺاهي ٿو، ٿڏهن اٿن (من سميت اندرون) کي ٺهين
 شرار ۾ اٿن وٺي وڃي ٿو، ڄڻ هوا سڳند جي لسان
 تان سڳند ڪڍي ويندي آهي. اهو ڪن، اکين، چهڙيءَ،
 چپ، لڪ ۽ من جو آڌار وٺي، وشون ماڻي ٿو. ان
 (شرار) کي ڇڏي ويندي يا قائم رهندي، وشين کي
 پوئهندي، (تن) ڪن واري کي اڳيائي اٿس سان
 پاڻ ۾ اسٽ (آتما) کي ڏسن ٿا. هن پڏهڻو اٿس آتما
 (الهڪرڻ) شڌ نه ڪيو آهي، اهڙا اڳيائي اٿس سان
 نه ٿا ڄاڻن. اهو ٺهڻ، جو سچ ۾ آهي، جو سچي جهڳ
 کي روشن ڪري ٿو ۽ جو ڇنڊ ۽ اگنيءَ ۾ آهي؛ اٿس
 مڏهڻو ٿي ٺهڻ ڄاڻ؛ ۽ پڙوئيءَ ۾ پڙوئي ڪري مان
 پڏهڻيءَ شڪتيءَ سان سڀني پڙائين کي ڌارن ڪريان
 ٿو ۽ دس وارو ڇنڊو ماڻي؛ سڀني ونستين کي پالين
 ٿو. مان سڀني پڙائين جي ڏانهن ۾ اسٽ ٿي؛ وٺو وار
 نالي اگني ٿي پڙان اڀار سان گڏ ڄڻ پڙڪارن جي ان
 ، پڄاڻان (هضم ڪريان) ٿو ۽ مان سڀني جي هڙدي
 ويٺل آهيان. مون مان ٿي سمور شڪتي (حافظو)؛

آدياء پند رھون

شري پڳوان چيو - ”جنهن [سنسار روپي] * اشوت
(پور) جي پاڙ مٿي ۽ شاخون هيٺ آهن، انکي ابداسي
چون ٿا. جنهنجا ويد پڻ آهن، انکي جيڪو ڄاڻي ٿو،
سو سچ ڄاڻي ٿو، انجون شاخون هيٺ ۽ مٿي پکڙيل آهن،
[نن] گڻن سان وڌي ٿو، وڻين روپي گڏجن وارو
آهي. منس جوليءَ ۾ ڪرمن اوسار ٻڌندڙ پاڙون
هيٺ مٿي چوڌاري وڃن ٿيون. هتي نه الجور روپ،
نه آڌ، نه الٽ ٿي آهي ۽ لڪي نه چڱيءَ طرح بيٺل
آهي. ان پختي پاڙن واري اشوت کي اسنگ (وٽراڻ)
روپي زبردست هٿيار سان ڪٽي، ان بعد ان ڀرم ڀڄ
کي ڪوچڻ ڪپي. ”جتي ويل وري نٿو موٽي اچي
جنهن آڌي پرش کان هيءَ پراڻي پڙهي (سنسار)
هلمدي ٿي اچي، الجي شرط وٺان ٿو.“ (اهڙي ڀاونا
ڌاري) مان ۽ موهه رهن، آسڪتيءَ روپي دوش کان
ڇڏل سدائين آتم سروپ ۾ رهن، ڪامدا کان پري
سڪندڙ نالي مخالفتي جوڙن کان مُڪت ٿيائي ان ابداسي

* اشوت يعني پير جو وٺ سنسار آهي. انجون
پاڙون مٿي آهن، يعني الجي اڻپتي آڌي پرش مهاڻا
آهي. اهو سدائين قائم آهي، نن گڻن ستي، رجي ۽
ٽمي روپي ڀاڻيءَ سان اهو وڌندو رهي ٿو. ان جون
پاڙون چوڌاري پکڙيل آهن.

رھندو آھي، جو جتي ستي مهاتما آھي ۽ گيتا جي
 چوڏھين اذياء جو لت پات ڪندو آھي. مان ان جو
 شش آھيان، هاڻي ڪٿي ۽ سھي جو بہ حال ٻڌ.
 مهاراشتر ۾ پوتيدڪ نالي لک ۾ ڪيشو نالي هڪ
 وڏو ڪٽي برھمڻ رھندو هو. انجي زال دھولنا
 نالي هئي، جا ٻاڪل چڙواڻي لمولي هليدي هئي،
 جنھنڪري ڪروڙ ۾ اچي مڙد زال جو خون ڪري
 ڇڏيو. ان پاپ ڪري هو اچي سھر ٿيو ۽ برھمڻي
 پنھنجي پاپ ڪري اها ڪٽي ٻڌي. انهن ٻنھي جو
 پاڻ ۾ اڳئين جنم جو وٽس هو. آھ مون هن ڪڏي وٽ
 پير ڏوٽا هئا جنھن جي گپ ۾ ڪرڻ سبب اُلهندڙ
 اُڌار ٿيو آھي. اهو سڀ گنا جي چوڏھين اذياء جي
 پات جو پرتاپ آھي، جو رڳو ان پانيءَ جي پيرن
 ڏوٽل پاڻيءَ ۾ ٻوٽ ڪري همنصا پاپ ڏوٽي ويا.
 اهو ٻڌي راجا ان ڏينھن کان شرڌا مان گيتا جي
 چوڏھين اذياء جو پات ڪرڻ شروع ڪيو ۽ آخر ۾
 پرم ڪٽي پالائين.

وئي ڀڳو. اڳيان سهو ۽ پٺيان ڪٿي. سهو ليز ڀڄندو
 وڃي هڪ کڏ ۾ ڪريو. اهو هٿ ڪهڙو هو؟ جتي بلڪل
 شانتِي هئي. هرڻ بي ڊپا ٿيا وڻن هيٺان ويٺا رهندا
 هئا. باندر خوب ميوا ۽ ناريل کائيندا هئا. شينهن هائين
 جي ٻچن سان راند يون. ڪندا هئا. ناگ بي ڦرڻي مورن
 جي ڪنڀن ۾ گهسي ويندا هئا. اهڙو هو آهنگ واهڻ وٺندڙ
 سان ڀريل اهو اسٽان. اُتي هڪ آشرم هو، جتي وٽس
 نالي مٺي رهندو هو، جو نت ڀڳوت گيتا جي چوڏ هيٺ
 آڌ ڀاءُ جو پاٽ ڪندو هو. سندس شش ۾ اٺڇو پاٽ
 ڪندا هئا. ان ڏينهن وٽس مٺي ۽ جي شش ان کڏ وٽ
 پنهنجا پير ڌوئا هئا، جنهنڪري ان هٿ گپ ٿي پيئي
 هئي. سهو ڊوڙ ڏندو ان گپ ۾ وڃي ڪريو ته هن جا
 اُتي ئي پٺيان ويا ۽ هن دويءَ ڏيهه ڌارڻ ڪئي.
 ڪٿي به سهي جي پٺيان اُتي ٿيو ڏٺو، تنهن به گپ ۾
 ڪرڻدي ئي ڏيهه ٿياڳي، دويءَ روپ ڌاريو ۽ پئي وٽڪ
 ڌام راهي ٿيا. اهو ڏسي مٺي ۽ جو ودوان شش کاڌ
 لڳو. راجا اهو سڀ ڏٺو. مٺي ۽ جي شش کي ڪلندو
 ڏسي هو عجب ۾ پيو ۽ هٿ جوڙي مٺي ۽ جي شش
 کي وينتي ڪري پڇڻ لڳو ته ”هي سڀ ڇا ٿيو ۽
 اوهان ڇو ڪلي رهيا آهيو؟ ڪرپا ڪري هيءُ سارو راز
 سمجهايو. رشيءَ جي شش فرمايو ته ”ارجن! هي پئي
 سهو ۽ ڪٿي نيچ جوڻين مان ڇڏي وٽڪ ڇو پڌاريا ۽
 هي ڪير هئا، سو ٻڌ. هن ٻن ۾ وٽس نالي هڪ برهمڻ

مٽيءَ، پٿر ۽ سون کي برابر سمجهندڙ، ذبح وارو،
 پنهنجي ۽ ڏاڙهي کي هڪ سمجهندڙ، لندا ۽ آستئيءَ ۾
 برابر، جو مان ايمان ۾ برابر آهي، مٽر ۽ ويري ۾
 سمان آهي، سو هر طرح جي ڪرنامي جي ايمان جو ٿياڻي
 ڪرنامو ڇو وڃي ٿو؟ ۵ اڻڀاري پگيتيءَ اڏ ڏوڏا ڏن
 کي ڏٺائي ٿو، سو انهن کڻن کي ٻار ڪري پر عمر ۾ هڪ
 ئي وڃڻ هي اڏ ٿئي ٿو. مان ئي اهاڻي پر هر ۽
 اهر ۽ لٽ ڏور جو اڪڻ اڪرس آندو ڇو ڏاڏا آهيان،"
 اوم لب لب

شرمند پگوم گيتا واري آهيد ۽ پر هر وڏا ٻاٻ
 اڏ، شستر جو شري ڪرڻ اڏن سڌو ڇو "ڪڻ ٿو
 وڻ ٿو" لائي ڇوڏ هون اڏيا ڇوڏ ٿو.

اڏيا ڇوڏ هين جو مهاڻو

شؤ ڀڳوان ڇو نه "هي ٻارولي! هاڻي هن ڀڳوان
 مان ٿري ٿو اڏ ڇو سڏن، جو شرمند پگوم گيتا ڇو
 ڇوڏ هون اڏيا آهي، تنهن جو مهاڻو ٿو. سڌو ٻيٽ ۾
 وڪرم وٽال لائي وڃا ٿو، جو شين ڇوڏ وڃا ٿو اڪرمي
 ٿو. هڪ ڏينهن هڙ وڃا ٿو ڪي ساڻا ڪري شڪار
 واسطي جهنگل ڏانهن وڃي ٿو. شڪار لاءِ ڪٿي ساڻا هئس
 جهنگل ۾ ڪٿي ۾ سڌو ڏٺو نه آهي ٻي وڃا ٿو.

هي پگيتي اڏ ٿي هڪ چٽائيءَ سان سڌو
 هر ۾ ئي پگيتي ۽ ڏاڏا وڃي.

آهي ۱ راجسي ۲ چو ټل ډک ۳ ټامسي ۴ چو ټل اګيان ۵
ستي ګڼ مان ګيان آهن ټټي ټو ۶ وچي مان لوپ ۷ ټي
مان ږماد ۸ موډ (اګيان) پيدا ټين ټا ۹ ستو ګڼي ټي
(اوچ لوکن ږ) وچن ټا ۱۰ راجسي وچ (ميش لوک) ږ
وهن ټا ۱۱ ټي ټا ټس، ږماد وغيره ګڼ مان ټامسي
آډوګتي ۱۲ (کينډن، پسن وغيره چو ټين) کي ټالين ټا ۱۳
جډهن ډرشنا (ساګي ږش) ګڼ کانسراډ ټي کينډي
کر ټا ټو ټسي ۱۴ [ټي] ګڼ کان ټي سچانډ کي
چاڼي ټو، ټډهن مډهجي پاو (روپ) کي ږاښ ټي
ټو ۱۵ اهو ټي ۱۶ ۱۷ ان ټي ۱۸ جي آډتي ۱۹ ټي کارڼ
ټي ګڼ کي ږا ګري جمر، موډ، ږي ۲۰ ټي
ډکن کان مکت ټي امر ډد کي ټي ټو ۲۱

ارجن چيو - "آهن ټي ګڼ کان ږا ږيل کھڙن
ګڼ وارو آهي؟ آههجي حالت کھڙي ټي ټي ۲۲ ټي
ږو! اهو ټي ګڼ کان کين ټي ږا ږي ټو؟"

شوي پښتوان چيو - "هي هالډو (ارجن)! چو
ږکاش (ستو ګڼ)، ږو ټي (ږو ګڼ) ۲۳ موډ (ټو ګڼ)
ږ ږو ټي ږو ټو سمجهي ۲۴ ټي ټو ږو ټو
(ټاس) ټي آههجي ږا ګري ټو ۲۵ جيو ساګي ۲۶
جيان است ګڼ دواړا چو ټل ټي ۲۷ ګڼ ټي ګڼ
ږ ورن ټا، ټين سمجهي جيو است رهي ټو، ټو
چلائمان ټو ټي ۲۸ ټا (آهه) ږ است، ډک ټو ږ سچان

سڀه مان ٻڌا ٿيل ڄاڻ. اهو شوار ۾ وسندڙ ڪرم جو آلهه
 کي ڪرم جي سڳهه سان ٻڌي ٿو ۽ هي ٻارڪ! سڀي
 ڏاڏهه ايمانن کي موهيندڙ ٿو ڪڍا اڳيان مان آلهن ٿيل
 ڄاڻ. اهو آلهه ۽ ننڍو دواران ٻڌي ٿو. هي ٻارڪ!
 ستو ڪڍا سڳهه سان لڳائي ٿو، وڃو ڪڍا ڪرم سان ۽ ٿو
 ڪڍا نه ڪيان کي ٻڌي ٿو ٻارڪ! (هي ٻارڪ! ۽ لڳائي ٿو.
 هي ٻارڪ! ڪڏهن ستو ڪڍا وڃو ڪڍا ۽ ٿو ڪڍا کي ڏاڏي
 (ڏور وٺي) ٿو، ڪڏهن وڃو ڪڍا ستو ڪڍا ۽ ٿو ڪڍا کي
 ڏاڏي (ڏور وٺي) ٿو ۽ وڃي ٿو ڪڍا ستو ڪڍا ۽ وڃو
 ڪڍا کي ڏاڏي (ڏور وٺي) ٿو. ڪڏهن هن ڏاڏهه ۾ سڀي
 دواران (الدون) مان ڇو ڪيان ٻارڪاش ٿئي ٿو، ٿڌهن
 ڄاڻ ڪهي نه ستو ڪڍا وڌيل آهي. هي ٻارڪ ڪل ۾
 شريعت! وڃو ڪڍا وڌي ٿي ٿو، ٻارڪ! (سڀي
 وهندڙ جي لڳا)، ڪرم ۾ لڳو رهڻ، اڻاڻي، وڃو
 ٻارڪ جي ٿوڻا، اهي سڀ آلهن ٿين ٿا. هي ٻارڪ!
 ٿو ڪڍا جي وڌي ٿي اولهه [ڪراچي جي ٻارڪ] ۽
 سڀي، ٻارڪ ۾ موهه، اهي سڀ ٻڌا ٿين ٿا. سڀي ڪڍا
 جي واڌاري سان ڪڏهن ڪو ڇو آلهه ٻارڪ کي ٻارڪ
 ٿئي ٿو، ٿڌهن نه اٿر ڪيانن جي لوڪن کي ٻارڪ ٿئي
 ٿو، آلهه وڃو ڪڍا جي وڌي ٿي موهه کي ٻارڪ ٿي،
 ڪرم سڳهه ۾ ڄمي ٿو ۽ ٿي ڪڍا جي وڌي ٿي مري
 مري ٿي ڇو ٿين ٿي آلهن ٿئي ٿو. سڳهه ڪرم ۾
 نه ٿي (سڳهه، ڪيان ۽ ٿوڻا ۽ ٿوڻا) ٿو مل ٿو ڇڏي

اڌ ڀاءُ چوڏھون

شري ڀڳوان چيو - ”مان وري به ٿوڪي ڀرم اٿم
گيان ٻڌا مان ٿو، جو ڄاڻي سڀ مٺي (من شيل ڀرڻ)
ڀرم سڌيءَ (مڪتيءَ) کي ڀرايبت ٿيندا آهن. اهي ان
گيان جو آسرو وٺي، منهنجي روپ ۾ لٽ ٿي، جڳم
جي اڻهتي لٽ ٿي اڪي پيدا ٿين ٿا ۽ اڪي ٻرل ٿين
وڻ وڻ وڻ ٿين ٿا. هي ڀارت! منهنجي مهت ٻوهر
روپي ڀرڪڙي (ٺڪڙي ماڻا) سڀني جهون جو گروپ
استان آهي. اُتي ئي گروپ استاين ڪرمان ٿو. سڀ جهون
اُتان ئي پيدا ٿين ٿا. هي ڪٿي پترا! سڀني جوڻين ۾
جيڪي به مورنهن (شهر) اُنهن ٿين ٿيون، اُنهن جو
گروپ استان (پيت) ماڻا روپي ماڻا آهي ۽ مان ٻوڙ
(واري) استاين ڪرڻ وارو پتا آهيان. هي مهاڀاڙ!
ستو، رڳو ۽ ٿو ڀرڪڙيءَ مان پيدا ٿيل گڻ هن ڏاهه ۾
رهندڙ اباسيءَ کي ڏاهه سان ٻڌن ٿا. هي ٺڌاپ!
اُنهن مان ستو گڻ نرل ۽ ڀرڪاش ڪندڙ [جهون آڻا کي]
سڪه جي سنگهه ۽ گيان جي سنگهه سان ٻڌي ٿو. هي
ڪٿي پترا! ڍاڳ (سنگهه) روپي رڳي گڻ کي ٺرندا ۽

اٿي هري دڪشت نالي هڪ وند پالي برهمڻ رهندو
هو، جو ٿيسا ۽ سوانا به بر مڪن رهندو هو. اٿي
استري اهڙي نه هئي، جو ماڻهو اٿي دڙاڇاڙي
ڪولندا هئا. هره پتيءَ کي گهٽ وڌ ڳالهائيندي هئي
هن به پتيءَ لاءِ پرام ڪول هرو. هره پر - پرشن سان ڪام
پورو ٿي سگهه جهندي هئي، لاکري اين وقت
ڏڪا ڪائيندي رهندي هئي. هڪ ڀيري وٽس سندس
دل پوري ڪرڻ لاءِ ڪوبه ڪول آيو، لڏهن ڪنهن
پر - پرشن سان دل جي رڇا پوري ڪرڻ لاءِ جهنگل ۾
هلي وئي مگر اٿي به ڪو هڪ ڪول آيس، لاکري
ڪام ۾ انڌي ٿي ورلاپ ڪرڻ لڳي. ان وقت هڪ
ڇيتو آيو، جو هنکي مارڻ ٿي هو ته هن مستيءَ ۾ ان
کان سوال ڪيو ته ”تون مولڪي ٻڌاء ته اڳ ڪير هئس
۽ هاڻي مولڪي مارڻ جو آيو آهين؟“ ان ٿي چيئي
ڪلي چيس ته ”ڏکڻ طرف مالاباها نالي نديءَ جي
ڪناري مٺي پوڻا نگر آهي. اٿي پنجاهه نالي پڳوان
جو مندر آهي. مان ان شهر ۾ برهمڻ جي گهر پيدا
ٿيو هوس. اٿي اڪيلو نديءَ جي ڪناري ٿي ويٺو
رهندو هوس، ڇاڪاڻ ته دشمن کي به نه گهڙائيندو
هوس ۽ انهن جو ان ڪائيندو هوس. لوپ سبب پنهنجي
وڏ پات جو ڦل به وڪڻندو رهندو هوس. آخر اٿي
اچي پڏو آيس. وار اچا ٿي ويا، اکين جي دٻڊ گهٽجي
وئي، ڏند پري ويا پر منهنجي دان وٺڻ جي عادت

آھوئا ڏسي ٿو، سو [سچ] ڏسي ٿو. جڏهن پراڻين
 جي ٺارون ٺارون ٻارون کي هڪ (پرمالما) ۾ لشت ڏسي
 ٿو ۽ انجو ئي سارو وستار ٻڌي ٿو، تڏهن پرمه کي
 ٻائي ٿو. هي ڪيتي پتر! اُٺاڏي ۽ لڙڪڻ هڻڻ ڪري
 اڻاسي پرمالما شرار ۾ لشت هوندي ۽ نه ڪجهه ڪري
 ٿو ۽ نه اٽڪي ڪو لپ لپي ٿو. جيئن چوڌاري ٺهيل
 آڪاش سڌو هڻڻ ڪري لڙلپ آهي، تيئن سڀني
 ڏاهن ۾ وسندڙ آڻا لڙلپ آهي. هي پاروڻا جيئن
 هڪ ئي سج هن لوڪ کي روشن ڪري ٿو، تيئن آڻا
 سڀني ڪيترن (ڏاهن) کي اڙڪائڻ ڪري ٿو. جهڪي
 گمان ڪيترن دواران ان وسع ڪيتر ۽ ڪيتر ڪم جي پوءِ
 اڙڪائي ۽ (ماڻا) کان ڇڻڻ جو اُٺاڏي ڄاڻن ٿا، سي اڙم
 (اڙم ۽ ٻي) کي ٻائين ٿا.

اور لپ لپ سڀ!

شرمند پگرمه گيتا روئي اُٺندڙ ۽ پرمه وڌيا ٻاٻڻ
 سوڳ شاستر جو شري ڪرشن اوجھ سواد جو ”ڪهڙو
 ڪيتر ڪم وڌيڪ اڙڪ“ نالي نيرھون اذياء پورو ٿيو.

اذياء تيرھين جو وهائڻ

شري وهاديو چيو ته ”هي پاروڻي! تيرھين اذياء
 جو مھالو ٽوڪي ٻڌايان ٿو، جو اڏي ٽوڪي پوسٽا ٿيندي
 ڏکڻ ٻاٻڻي ٽنگيدرا هڪ وڏي ۽ نديءَ تي هراڙ اڙ
 الي. هڪ رڻيڪ لڙ آهي. اُتي هراڙ نالي سندر
 ٻڌو آهي، جنهن ۾ پگرمه گيتا سندر ورتي آهي.“

۱. دَرمان ۽ آهڻ جي ڪرڻاڻن وٽ آهي، پر سڀني ڇهون
 ڇون ۱. دَرمان وٽهه اڃي پرڪاش سان ئي پرڪاش
 ئي رهين آهڻ، [نڪري جيل آهي]. هڙ سڀني
 ۱. دَرمان جي ڪنن کي ڇانڊڙ پر سڀني ۱. دَرمان وٽهه،
 مڙهه وٽهه ۽ لڙڪڙ ۽ سڀني کي ڌارن ۽ ڀالن ڪندڙ ڪنن
 ۽ پر ڇڏيندڙ آهي. [شد برهم سڀني ۱. دَرمان وٽهه
 کان لپارو آهي نه به انهنجو ڌارڻ ڪندڙ، ڇانڊڙ ۽
 پر ڇڏيندڙ معام ٿئي ٿو.] اهو سڀني پراڻن جي ۱. دَر
 ۱. اهو آهي. ڇو اڇر نه اهو ئي آهي، پر اهو سوکڻ
 هڪ ڪري ڄاڻي ٿو سڳوڻي. هو راجهر آهي ۽ پري
 نه آهي. هو پراڻن پر اکڻ هڙدي به وڙهائڻ ڇهان
 آهي. * اهو ڄاڻڻ ڇڏڻ، پراڻن جو اڳاڻيندڙ، ڀالنا ڪندڙ،
 لاس ڪندڙ آهي. اهو برهم ڇڏڻ جي ڇوٽ، اندڪار
 کان پري ڇڏو وڃي ٿو. اهو گمان سروب ڄاڻڻ لائق ۽
 گمان سان پراڻن ٿيندڙ سڀني جي هڙدي پر وسي ٿو.
 اهڙي طرح ڪيترن ڇڏڻ ۽ ڄاڻڻ لائق (پرمانا) راجه
 ٿوري پر مڙن ٿوري ٻڌاڻو. انهيءَ کي ڄاڻي مڙهجو پڳهه
 مڙهجي سروب کي پراڻن ٿئي ٿو. پر ڪرڻي ۽ پڙش
 انهن ٻنهي کي ٿون انادي ڄاڻ ۽ وڪارن ۽ ڪنن کي نه
 پر ڪرڻيءَ مان پيدا ٿيل ڄاڻ. ڪار به (شرير) ۽ ڪارڻ
 (۱. دَرمان) جو سڀهه پر ڪرڻي ڇڏي وٺي آهي ۽ پڙش

ڪن، ٺڪ، اڪ، چمڙي ۽ رسد ۽ پنج ڪرم لندريون
 هفت، پير، زبان، مل ۽ مؤثر جون ۽ لندريون، هڪ
 من ۽ پنج لندريون جون وشيون (شعب، سپرڻ، رُوب
 وڻ ۽ گند)، اڇا، بونش، سڪ، دڪ ۽ شرير، چيتتا ۽
 ڌارج ٿوري ۾ اهو ڪيترو ۽ سندس وڪار چيا ويا آهن.
 آڌمان نه ڪرڻ، پاڪيد نه ڪرڻ، آهنگاه ڪميا، من ۽ واطي ۽
 جي سوڌائي، گرو آپاستا، [آندريو باهر جي] صفائي،
 آلتھڪرڻ جي پختائي، [من ۽ لندريون سميت] پاڻ
 تي ملاحظو، لندريون جي وشين کان وڌيڪ ۽ آهنگار جو
 نه هجڻ، جنم، مَوْت، اڏاڏي ۽ بيماري ۽ وغيره دڪن ۽
 دوش جو وري وري وڃڻ، پتو، استري گهر وغيره
 ۾ موهر نه هجڻ، ممتا جو نه هجڻ ۽ پر نه اڀرڻ جي پراپتي ۽
 سندائين چمت جو سامان رهڻ، مون ۾ پختي ڌيان ۽ روڱ
 قرارا اٿل، پگتي ۽ اڪالت ۽ شد هتد رهڻ جو سڀاءُ،
 وشي ماڻهن ۾ ڀرڻ جو نه هجڻ، آڌائو گيان ۾ سدا لڳو
 رهڻ، ٿورو گمان جي اُرت [موڪش] کي ڏسڻ، اهو
 سڀ گيان آهي. انجي اُپتو اُگيان آهي. انين پير وڌو
 آهي. هر چاڻ لائق آهي، جهنگي چاڻي ماڻهو آمر ۽
 کي پائي ٿو، اهو چڱي ۽ ريت چوڻ ڏس. اهو آڌاري
 ڀرڻ ۾ نه سٺ ۽ نڪي آسٺ چيو ويندو آهي. هو
 سڀني طرفن کان هٿن پيرن وارو، سڀني پاسن کان اکين،
 سرن ۽ وارن وارو، سڀني ڏسڻ ۾ ڪنن وارو سنسار
 ۾ سڀني کي واپس ڪري قائم آهي. [شد ڀر ۾ سڀني

ڪيو. راجڪمار مهاڻا جي عجيب شڪتي ڏسي حيران
 ٿيو ۽ سندس چرڻن ۾ ڪري وٺي ڪيائين ته ”منهنجو
 پٽ، جو ڏکيو ڀوري ٿيل کان اڳ ئي ڀرڻ ٿيڻي ڀرڻو
 ڀڌارو، تنهنجي ڏهڻي گرم ٿيل ۾ رکي هٿ آڌر آهيان.
 هاڻي اوهين ڪرڻا ڪري آئي هلي، ان کي جهون دان
 ڏيو، جڏهن هو خود پنهنجو ڏکيو ڀورو ڪري.“ راجڪمار
 جي لاهڻي وٺي ٿي، سڌ سڌائي برهمڻ ساڻس
 گڏ سندس ڏکڻ ۾ ڏکيو منجه ۾ ڀڌارو ۽ ڀاڻي ڀڙهي
 سندس ڏهڻي ٿي چٽڪارو ته هو جهڙو ٿي آئي وٺو
 ۽ برهمڻ کان پڇڻ لڳو ته ”هتي ڏور سڙو! اوهين
 ڪير آهيو؟“ ٿڌهن کيس راجڪمار سارو حال ڪري
 ٻڌايو. راجا ٿي زندگي ڀاڻي مهاڻا جي چرڻن تي
 ڪري پيو ۽ وٺي ڪري پڇيائين ته ”اوهان ڪهڙي
 سڌن سان اڃا شڪتي حاصل ڪئي آهي؟“ برهمڻ
 ٿڌهن کيس ٻڌايو ته اهو ٻارهن آڌ ڀاءُ جي نت اڀياس
 جو ڦل آهي. اهو ٻڌي ڏکيو ۾ شامل ٿيل سڀني برهمڻن
 ۽ راجا ان رشيءَ دوارا ٻارهن آڌ ڀاءُ جو اڀياس ڪيو.
 هي ٻاروئي! اهڙو آهي ٻارهن آڌ ڀاءُ جو مهاڻن، جنهن
 سان سدگتي هلي ٿي.“

ڏو بند ڄڻ ڄڻ، ڳوڙال ڄڻ ڄڻ
 وڏا ڀڄ ڀڄ ڀڄ ڀڄ

ڀورڻ ڪندڙ آهين. مون تي به ديا دشتي ڌار. ”
 اهڙيءَ رات آستي ڪرڻ تي ڌاري ساڪيات روپ
 ڌارڻ ڪري چوڻ لڳي ته ”هي راجڪمار! مان ٿولي
 راضي ٿي آهيان. جيڪو ور ڪهڙو هجيئي، سر ڪهري
 وٺ. ” راجڪمار نمرتا، ڀرل ۽ شڙا سان ويٺي ڪئي
 ته ”هي آما! منهنجو پتا راجا ڀر هڏو ٿي آهين. اهو
 ڪري رهيو هو، ته اوچتو بيمار ٿي ڊهر اوڪ ٻڌاڻو.
 ان وچ ۾ اڳ ۾ ڳهڙو، جو ڀرڻيءَ جي ڀر ڪرما
 ڪري موٽو هو، سو ڪو رات جو ڳم ڪري واري ڪرڻ
 ڪرڻ سان ڪو به پتو ڪونه ٿي پوي. انڪري تنهنجي
 شرن ۾ آڏو آهيان. ڌاري اهڙي ڪرڻا ڪرڻا، جنهن
 اڳ ۾ ٿي وڃن سمجهڻ ٿئي. پتا جي مرض لاهڻ لاءِ اڳ
 ڪرائيندڙن کان آڳاٽا واپس هتي آڏو آهيان. ” ان تي
 پڳوليءَ فرمايو ته ”منڊر جي دروازي تي هڪ اوهڻ
 سٺ سمجھڻيءَ ۾ رهي ٿو. اهو منهنجي آڳاٽا سان
 تنهنجا سڀ ڪم ڀورا ڪندو. ” مالا جي آڳاٽا اوهڻ
 راجڪمار سڌ سمجھڻي اوهڻ وٽ پهتو. هنن پاڻي پي
 راجڪمار کي سندس اچڻ جو حال هڪدم ٻڌايو ۽
 راجڪمار جي ويٺيءَ تي کيس ٻڌايو ته ”ڪهڙو ڏاڍو
 ڳم ڪيو آهي. هاڻي توکي ڪهڙو ڏاڍو ٿي هٿ ڪري
 ڏيان ٿو. ” انهن چئي هن اهڙي ته ڪشش ڪئي، جو
 سڀ ڊپوٽائون اچي، سندس اڳيان حاضر ٿيا ۽
 سٺ سمجھڻيءَ جي آڳاٽا سان هنن ڪهڙو اچي حاضر

ڪرڻ لڳو۔ ”جنهنجي دل اندر بيحد داءِ ڀريل آهي،
 جا سڀ ڪامدائون پورائون ڪندڙ آهي، جا فقط پنهنجيءَ
 د رشتيءَ سان سنسار جي اُٺ تي، پالنا ۽ سنگهار ڪندڙ
 آهي، اهڙي جا تون جهڳٽ مائا آهين، تنهنجي جهڙ
 هجي، هي مائا! لوڳي تنهنجي چرن ڪمان جو سڌائين
 چنن ڪندا رهن ٿا، تنهنجي ستا سان ئي سڀني اندر
 اڳوڻو وشن جي ڄاڻ ٿئي ٿي۔ تون ئي من ۾ سڪاپ
 وڪاپ پيدا ڪندڙ آهين۔ اڃا شڪتي، گهڻا شڪتي
 ۽ ڪري شڪتي نه تنهنجا ئي، تون ڀرم گهڻا

کري ٿو، ځېر وټه ۽ آڻي ځو ٿياڻي (سهي ڪر،
 جي ٿل کي ٿياڻ ڪندڙ) آهي، اهو ڳڻت مولڪي ڀار
 آهي. ڇهه ڪو متر ۽ واري ڀر، مان ۽ اڀمان ڀر سمان
 آهي ۽ سروي گرمي، مڪر ڏک سڀني ڀر سمان ۽ موه
 ر هٿ آهي، جنهن لاءِ لندا آستتي ڀرار آهن، ڇو مولي
 (من شيل) آهي، هر طرح سنڌو شي آهي، ڏهر (رهر
 جي جاء) جي جنهن کي ڀرواهه نه آهي، اهو ڀر ڇو
 وارو مڻش مولڪي ڀارو آهي ۽ ڇڪي مولڪي آڏياڻ
 سهڻي، شڙڙا رکي مٿي چل ڏور رويي امرت ٿي
 هٿ ڪن ٿا، آهي ڳڻت مولڪي ڀارا آهن.
 اور ٿي سٺ!

شراءد ځېر وټه گيتا رويي آهڻد، ارهر وڌا ۽ ارڱ
 شاستر جي ڀاري ڀر شري ڪرشن ارڱن جي وارنالاڻ
 ڀر ”ڳڻتي ارڱ“ نالي وارو ڀارهنون آڏياڻ ڀورو ٿيو.
 آڏياڻ ڀارهنون جو مهاڻر

مهاديو ڌرمائي لڳو نه ”هي ڀاري ڀاروئي! هاڻي
 ڀارهنون آڏياڻ ڇو مهاڻر ٿرڪي آڏيان ٿيو. ڏکڻ پاسي
 گواهاڻوڙ نالي هڪ لڳر آهي. اُتي هر ڀرڪار جا سڪر
 موجود آهن. اهو هڪ مشهور ٿرڪ اسٽان آهي. هڪ
 ڏينهن هڪ ٿرڪران راجڪمار اُن شهر ۾ آيو. اُن جي
 سولهن ۽ شڪتي جا نه هئي! هو شهر جو چڪر ڏيڻدو
 هڻي ڪلٽ ٿرڪ جو مٿان ڪري، پٿرن جو ٿرڪ
 ڪرڻ بعد مهالڪشيءَ جي مندر ۾ وڌي آئي آستتي

اڌياڻ ٻار هون

ارجن چيو - ”جهڪي هڪس ان ريف سڌائين
ڏيان ۾ مڪن رهڻ، ٿوڪي (ساڪار روپ ۾) ڏيان ٿا،
انهن انهي ۾ ڪهه اتر آهي؟“

شري ڀڳوان چيو - ”جهڪي مون (وڏو روپ
يا ساڪار روپ) ۾ مون ۾ سڌائين اڳاڻو ٿا سان لڳائي
ڀرم ٿو ڏا سان منهنجي آهاسا ڪن ٿا، انهن کي مان اتر
مڃان ٿو. وري جهڪي ئي آهه سرور واپسي، اڪت ۽
سڌائين هڪ وس رهندڙ، تنهن اڄل، لراڪار آهاسي
هي آهاسا ڪن ٿا، اهي سڀني اندر ٿي ڪي وس ۾
ڪري، سڀني ڀرائين هي ٿا ۾ لڳل، سڀ ۾ سمان
اڏي رکندڙ، دولتي ئي ڀراپس ٿس ٿا. ان لراڪار ۾
ڄمڻ لڳائيندڙن کي ڏاڍي ٽڪائڻ ٿئي ٿي، ڇاڪاڻ
۾ ڏيهه ڌار ٿي اڪه جي گهٽ (ڄاڻ) ڏکي ٿي ڀراپس
ٿئي ۽ جهڪي منهنجا هڪس سڀ ڪرم دولتي اڀرڻ
ڪري لڳندو ڏيان. يوه سان منهنجو ئي چئتن ۽ آهاسا
ڪن ٿا، هي ڀارو! مون ۾ ڄمڻ لڳائيندڙن جو مار
ٿي ٿس. روهڙ روهڙ سنسار ساگر مان اڏار ڪرڻ

ڪٿي نه ”منهنجو پٽ ڪٿي؟“ ڏوڏ ڏهه ڏاريءَ
 راکشس هن کي ڏوڏ ڏهه ڏاري سندس پٽ ڏيکارڻ.
 تڏهن هن اٽڪي پنهنجي گهر وٺي وڃڻ چاهيو. اُن ئي
 ڏوڏ ڏهه ڏاري سندس پٽ کيس کلي چيو ته ”هي
 مڪي! ڪيترا ٻيرا اُن منهنجو پٽ بڻيو آهين. هن جنم
 ۾ مان تنهنجو پٽ هوس، پر هن مهاڻا جي ڪرڻا سان
 هاڻي مان وٽڪٽ وڃان ٿو. اهو سڀ ٺاڙهين آڏڀاءُ
 جو مهاڻا آهي. هاڻي توهان به اُن مهاڻا کان گيتا جي
 ٺاڙهين آڏڀاءُ جو اڳياس ڪرڻو ۽ سدائين اُن جو چپ
 ڪندا رهو. انڪري اوهان جي گيتي ٿيندي. تڏهن ٺڳوٺ
 وغيره مان ڇڏا حاصل ٿيندو؟ منهنجي دڪن ڏوڏن ۽
 جنم مرن جي دڪن کان ڇڏو ٿو اهو آڏڀاءُ آهي. اُن جو
 اڳياس ڪرڻو. هي ٻاروئي! اُنهن چئي آهي سڀ
 بوشڻو لوڪ راهي ٿيا. اُن کانپوءِ اهو مهاڻا ۽ مڪي به
 اُن ٺاڙهين آڏڀاءُ جو چپ ڪري، ٺڳوٺ ڏي
 ڇڏي ٿيا. اهو ئي آهي ٺاڙهين آڏڀاءُ جو مهاڻو.“

جي شڪتي هوندي به ڪميا ڪرڻ ۾ ئي پيرواڏي
 ڪري ٿو اهو ان جي هون جي ڦل جو پاڻي ٻڄي ٿو.
 جيڪر طاقت هوندي به چورن وغيره کان پن کي
 اڇاڻڻ جي ڪوشش ڪر ڪري، سو گهور ٿو ڪهڙي
 ٿو ٿئي، پر جيڪي شينهن، ڳجهن وغيره جي نظر پيل
 هيون جي رکبا لاءِ ”ڇڏيوس، ڇڏيوس“ جي پڪار
 ڪن ٿا، شينهن ۽ دشمن کان امن جي رکيا ڪندي مون
 ٿا، سي پڙم ڪٿي ڪي ٻانهن ٿا، ٿو دشت ڳجهه کان راهگهه
 کي نه اڇائي، پاپ ڪيو آهي، اٽڪري وڃي راکش
 ٿي ٿو. هاريءَ وٽي ڪٿي نه ”مان حاضر نه آوان
 هوس، پر پنهنجي ڪم ۾ مشغول هئڻ سبب ڳجهه هٿان
 مارڻ جي ڪل ڪانه پيم. اٽڪري اوهالڪي مون تي
 دٻا ڪرڻ ڪي.“ ٿڌهن ٿهريءَ چيس ته ”ڇڏو ڇڏهن
 ڪر ٻارهن آڌ ٿاء ڇو ته هاري پات ڪندڙ پاڻيءَ تي ان
 جو پات ڪري، ٿو مٿان ٿاڻيندو، ٿڌهن ٿهڻجو آڌار
 ٿيندو.“ انهن جي ٿهري هليو ويو ۽ اهو هاري راکش
 ٻڄي پيو. هاڻي ڪرپا ڪري هاڻي هڻجو آڌار ڪرپا
 ان ٻرڱيءَ کي دٻا آڻي ۽ هن سان ڪڏ راکش وٽ وڃو
 ۽ پاڻيءَ تي ٻارهن آڌ ٿاء ٻڙهي، هنجي مٿان هاربانن
 ته راکش هڪدم اها دٻه ٿهڙي دٻو دٻي ڌارڻ
 ڪئي ۽ ان سان ڪڏ ٻيا به هزارين مسافر، جيڪي هن
 پنهنجي ٻيٽ ۾ لنگهائيا هئا، سي به دٻو دٻي ڌارڻ
 ڪري وٽڪ ڏانهن وڃڻ لڳا. ٿڌهن مڪي وٽي

تہ ”ٺر پنهنجي اُٻاڻام جو پنڊڪ ڪيو آهي، جو تر ٺر ٺر
 پنهنجي پٽ کي، پنهنجي پٽ - رالي ڪيو آهي.“
 راکشس چيو تہ ”مون اڃا ڄاڻائي ۾ ڪو آهي،
 هاڻي هڪ اُٻاڻ ٺر کي اڏايان ٿر، جنهن سان پنهنجي پٽ
 پنهنجي پٽ سان لڪري رندو ٺر جي. آڏو آڏو
 تہ جيڪو ارهڻو سدائين ڪيٽا جي مارهين اُٻاڻ جو پٽ
 ڪندڙ هجي، سو اُن اُٻاڻ جا مٿر چل ٿي پڙهي، اڏو
 مون مٿان لائي اهڙو مهاڻا ٺر وٽ تڪيل آهي.“ اُن
 موجب مان اوهان وٽ ويندي ڪرڻ آڏو آهيان. اُن ٿي
 مڪي کان مهاڻا پڇيو تہ ”ٺر کي خبر آهي تہ هو ڪهڙي
 ٻاٻ ڪري راکشس اُٻو آهي؟“ مڪي چوڻ لڳو تہ
 ”هتي هڪ هاري رهندو هو، جو هڪ ڏينهن پنهنجي
 ڪيٽي جي رکيا ڪرڻ ۾ مشغول هو. ڪيٽه مفاصلي
 ٿي هڪ وڏي ڳڙهه، هڪ راکشس کي ماري کائي رهي
 هئي. اُٻي هڪ ٻيڙي اچي لڪو. هو اها حالت
 ڏسي اُٻان ٿي اُن جي اڇاڻ لاءِ هڪڙو ڪندو آڏو
 ٻر ڳڙهه، هن کي کائي آسمان ۾ اُڏائي وئي. ٻيڙي
 کي ڏک ٿيو ۽ هن اُٻو واري هاري کي ڪاوڙجي چيو
 تہ ”اُٻي دشت هاري ڏڪار آهي ٺر کي، جو اُٻي جي
 رکيا ڪرڻ کان منهن موڙي رڳو پٽ ٻاٻ جي ڏنڊي
 ۾ لڳو پيو آهي. پنهنجي زندگي ايڪار آهي. جيڪو
 چورن، ڏاڏن وارن جيون، نالڪن، دشمنن، ٻاٻ، زهر،
 چل ڳڙهه، راکشس، ٻرڻ، ايتال وغيره کان گهال منهن

ڳوٺ ۾ مڪيءَ وٽ وارو مڪيءَ کي سارو حال اڏاڻا آهن .
 مڪيءَ ۾ چيس ته مون اوڻاڻ ڇڏيو ۽ ميانا اڄ - رڻو ڪرڻ
 ٿاڙ آهي . سڳو اوڻوڻ ڪرڻا ڪري هن شهر ۾ رهندو .
 مان اوڻاڻ ۾ هي هر طرح شهرا ڪندس ان ريت وٺي
 ڪري هن ميانا کي پنهنجي لڳ ۾ وٺايو ۽ هنجي رات
 ٿيڻ کان دل وٺي مان شهرا ڪرڻ لڳو . سڄي رات ٿيڻ
 گذاريا ته آيو مڪي سوار صبح ٻه ٽي ٻار ٿي دل سان وٺندو
 ميانا وٽ آيو ۽ هٿ ڇوڙي وٺي ڪرڻ لڳو ته
 ”راڪش منهنجي پٽ کي کائي ورتو آهي“ . ميانا هي
 ڳوٺ ٿي مڪيءَ اڏاڙو ته ”اسانجي شهر ۾ هڪ راکش
 رهندو هو . هو ٽڪري کي ڪهترائي ماڻهو کائي وٺندو هو .
 اسان لڳ ڇڏي کيس سوڄيائون ۽ کيس ٻه رات اسانجي
 شهر وارن کي نه کائي ، باقي جهنگي به اڪران اٿس ،
 تنهنجي شهر ۾ هي ٻه رات جهنگي ٿي رهيا آهن ، ان ۾
 مون ڪلهندا آهن ، انهن کي کائيندو ڪڍ . ٿيڻ کان هو اٿس
 ڪندو رهيو آهي . اوڻاڻ سان گڏ به جهنگي ساڻي هئا ،
 ان کي به ٿيڻ ڏانهن راکش ٿي کائي ورتو ، باقي اوڻاڻ
 پنهنجي اڙڪڪ شڪتيءَ سان اچي ويا . اڄ منهنجي
 پٽ ٻه رات هڪ دوست آيو هو . ان کي به مون ان ڏينها
 ۾ رهي لاءِ رکندو هو ، پر ٿيڻ ڪري اهو دوست
 منهنجي پٽ کي اٽڪل ٻه رات ، مون ان کي ڏيڻ
 لاءِ ڏينها ۾ ورتو ته راکش انهي کي هڙب ڪري
 ورتو . اهو ڳوٺ مان صبح ٻه رات وٺي وٺي

منوهر موري ڌاري، ڏال ارڇن کي ڏلداري ڏي.“
”هني جنار ڏن! منهنجو هي سڀو ڏسائي روپ
ڏسي، هاڻي شلت لي اصار کي“ حالت کي ڀراپس ٿو
آهيان.“

شري ڀڳوان چيو:- ”منهنجو روپ، هر ڏن ڌار
آهي، سو ڏسڻ باڪل ڏولپ آهي. ڌار ڌار ڏن ڏسڻ
ان روپ ڏسڻ جا ڪاڪي آهن. ڇڻن ڏن ڏسڻ ڌار
ٿيڻ وڌن جي ڀاء، ٿي، ڏن ۽ ڀڳت سان به ڏسي
ٿو سگهجي. هي ڀولڻپ ارڇن! آٿي ڀڳتيءَ سان ٿي
اڏو روپ ڏسي، ڏن سان چاڻي، ان م ڪه ٿي سگهجي
ڏر. هي ڀالڏو (ارڇن)! جيڪو ڀڳت ڪرم ڏسڻ
ارڇي ڏر، ڏن ٿي ڀڳت ڀرم اڏار ڏکي ڏر، منهنجو
ڀڳت آهي، موهر رهڻ آهي ۽ سڀني سان ڀرم ڀاڻو
رهڻ آهي، اڏو ڏن م وڃي ڏر.
اوم نم ست!

شرامد پگرمف گيتا روڀي آڀڻڻ، ڀڳتي ارڇن وڌا
ڀاڻپ ڀڳت شاستر جو شري ڪرشن ارڇن سڌو ڏسڻ
”وڃو روپ ڏرشن ڏرڻ“ نالي ڀاڻي ڀاڻي ڀڳت ڀڳت ڀڳت
آڏي ڀاڻي ڀاڻي ڀڳت ڀڳت ڀڳت

مهاديو چيو ته ”هي وڌن ڏرشن واري ڀاڻي!
شرامد پگرمف گيتا جي ”وڃو روپ ڏرشن ڏرڻ“ نالي
ڀاڻي ڀاڻي ڀاڻي ڀاڻي ڀاڻي ڀاڻي ڀاڻي ڀاڻي ڀاڻي
آهن. انهن سان هڪڙي ڏکي آڇ مان اڏاڻن ڏرڻ.

آهي ٿو ڪي لمسڪار ڇو نه ڪن؟ هي آلتس! هي دنون
 جا دن! هي جيڪب ٿواسي! ٿون ئي سٺ ۽ آسٺ کان
 پري اڪثر (اهلبي برهم) آهن. ٿون ئي آدي دن
 ستان پوڻ آهن، ٿون هن جيڪب جو پرم آڏار ۽ چالندڙ،
 چالڻ لوڪ ۽ پرم ڏام آهن. هي آلتس روپ! ٿو سان
 ئي ساو، جيڪب پراو روڻ آهي. ٿون وارو، امراج، اڪي
 وروڻ (جل ڏاڙها)، چنڊرما، پرجا پتي (ارهما) ۽ برهما
 جو پتا آهن، ٿو ڪي هزارين پرا لمسڪار آهي. هي
 وري ۽ وار وار لمسڪار آهي، لمسڪار آهي. هي
 آلتس شڪتي ۽ وارا ٿو ڪي اڳيان ۽ پٺيان لمسڪار آهي.
 هي سرو آلتس! ٿو ڪي سڀني پاسن کان لمسڪار آهي.
 ٿون اها ٻاڪرو وارو سڌي سنار ۾ سمايل آهن. ان
 ڪري سرو (سڀ جو روپ) آهن. ٿو ڪي دوست
 سڄي، ٽنهنجي، ٻه ما ڪي نه چاڻي، مون ٻار يا ٻي
 پوڙهي ۽ وچان، هي ڪوشن! هي مادو! هي سکا! هن
 وٽ جيڪي ٿو ڪي هٿ وچان ڇو هجي ۽ اڇو ۽
 جڳڙهن ڪل مشري ۽، والد وولد ۽، سوني، ويلي
 ٽائيندي، اڪيلائي ۽، يا هن جي سڪم ۾ نه ٽنهنجي
 ڪو آلمان ڪو هجي، نه هي اي آلتس سرامي؟ ٿو هن کان
 مان ڪها ٿو گهران. ٿون هن چراچر جيڪب جو پتا ۽ گروه
 ڏان به وڏو گروه، پوءِ آهن. هي وڏي ٻارو (الو)
 ۱.1. آلتس ۽ لوڪن ۾ ٽنهنجي مٿ ۾ ڪو ڪو ڪو ڪو
 ڪو آهي؟ الڪري مان شرار مان چڱي

شوي ڀڳوان چيو - ”مان لوڪن کي ناس ڪندڙ،
 مهاڪال آهيان. هنن لوڪن کي ناس ڪرڻ لاءِ ڀرور
 ٿيو آهيان. جيڪي جوڌا وروڌي سينا ۾ ڪڙا ٿي بيٺا
 آهن، اهي سڀ تو بنا به نه رهندا. (نهنجي جنگ ڪرڻ
 بنا به اهي ناراض ٿي ويندا) ان ڪري اٿي ڪڙو ٿي
 ۽ جس پراپت ڪر ۽ وارن کي جيتي ڀرور ڀاڳو وڃ
 ڀوڳو. هي سڀ اڳ ٿي مون دوارا ماريا ويا آهن. هي
 سڀ ساڄن (ڏاڻي هٿ سان به لير هلائيندڙ ارجن)! تون
 وڳو نمت ماتر بطج. دروڻا چارو ۽ پيشم پتاهه، جڏوڻ،
 ڪوڙ ۽ ٻين به گهڻن ٿي مون دوارا مٽل جهوڏن کي
 تون مار. ڏپ نه ڪر. تون ڀڳو ٿي وڃين ڪي جيتيندين.
 اٿي ڀڳو ڪر.“

سنجيم چيو - ”ڪيشو (ڪرشن) جا اهي وڃن
 ٻڌي مڪت ڌاري ارجن هٿ جهوڙي ڏکڻي،
 نمسڪار ڪري وري به ڏچي، ڀرڻام ڪري، ڪرشن
 کي ڳڏ ڳڏ ٿي چيو -

ارجن چيو ”انترامي! اهو ٿيڪ آهي، جو نهنجي
 مها ڳاڙھ ڪري ڇڏت خوش ٿئي ٿو ۽ برابر مڱن ٿئي
 ٿو، راکشس ڏچي، هيڏانهن هوڏانهن ڏوڙن ٿا ۽ سڄي
 سڌ مڊلي توکي نمسڪار ڪري ٿي. هي مها! تون
 ٻڙها جو به ڀڳو ڪندڙ ۽ سڀني کان وڏو آهيان، نه ڀڳو

سندجيم چيو "هي راجن! ها به گيسور عري"
 (سهي ٻاڻن کي لاس ڪندڙ) ان راجن چيو: ٻڌو ارجن
 لاءِ ٻڌو ايسور. وارو روپ ڏيکارو. ڪيترن ئي مڪن
 ۽ بهترين وارو، اليڪ عجيب دوشن وارو، ۱۰۰، ۲۰۰،
 ۳۰۰ ٽيٽن وارو، ڪيٽن ٽي
 ۽ وٽر ڏارو ڪيل، دونه
 سان ٻڌو، انصاف وارو،
 چئن آڪاش ۽ هزار سچن
 آهيو ته ان مهال هي [وڏو
 مٿ ڏيکاري ڇڏي. ان
 ٻارڪارن سان جدا جدا کيا
 ڏيڻ (ڪرڻ) هي شراعت
 عجيب ۽ ٻيل، ڪنهنجا خوش
 ان ڏيندڙ ڏيڻ کي مٿو ڏيڻ
 ارجن چيو: هي ڏيڻ
 ڏيڻ ۽ اليڪ جيون کي
 اڇو، مهال وارو ۽ سهي وڃڻ
 ٿو. هي وڃڻ جا سڀئي! لوڪ
 ۽ اکين وارو، سهي لاسي
 شرو روپ! ٽيٽي ڏيڻ
 ي ڏسان ٿو. لوڪي مڪن ٻڌو، ڪڏا ۽ چڪر
 هي ٻاڻن کان ڇڪندڙ ٿيڻ وڃي، اڪي ۽ ٻي

سواهي شرو ٿيندو مهال

۱۹۷۵

اڌياڻ ڀار هون

ارجن چيو - ”مون تي ڪهل ڪري پرم ڳجهي
اڌياڻم وشي جا وڃن، جي تو دوارا چيا ويا، الڪري
منهنجو هي موه دور ٿي ويا آهي. هي ڪهل ڪهل
(ڪرشن) ! مون پوئن جي آڻي ۽ پرڻ لاءِ لوڪان وستار
سان ٻڌو آهي ۽ اڻاسي مهال به ٻڌو اٿم. هي پرميشورا
تون پاڻ تي جهڙو ٻڌائين ٿو، اهر اهڙو ئي آهي. هي
پرميشورا مان منهنجي اشد روا (شڪتي، ايل، وارا ۽
ٽيڄ) واري روپ کي ڏسڻ چاهيان ٿو. هي پرم پو !
جيڪڏهن سمجهين ته اهو (روپ) مان ڏسي سگهان ٿو ته
هي پرميشورا ! تون اهر اڻاسي روپ مون کي ڏيکار.“

شري ڀڳوان چيو - ”هي پارٽ ! منهنجا سون
۽ هزارين لالا پرڪارن جا ۽ ڪهڙن ئي رنگن روپن جا
دوا (عجيب) روپ ڏس. هي پارٽ ! آئين (آدم)
جي ٻارهن پٽن، وسن [اٺن اکين]، [ٻارهن] رڌون،
اشوني ڪمارن، [اٺونجا] مروت ڪٽن کي ڏس، ۽ اڳ
نه ڏنل عجيب روپن کي ڏس. هي گدا ڪيش ! هاڻي هن
شرار ۾ هڪ هنڌ چر ۽ اچر سڄي جڳت کي ڏس. پيو به
جيڪي ڏسڻ چاهين ٿو، [سو ڏس]. پر مون کي آهي
منهنجون اکيون ڏسي سگهڻ ۾ ڀڪڻي ڀڪ سميرت ڪين
آهن ۽ انڪري توکي دوا ڪيون ڏيان ٿو ۽ انهن سان
منهنجي اشد روا ۽ پرم شڪتي کي ڏس.“

"تون سو ورهه الي اهيء روپ یر وځندایان." سراب
 ذهبي هو اترځایان لي وړو. مان کمايي پتي اهي اهيان،
 یر مښتې وائي کښ وئي آهي. مښتې اورانگه کري
 تون عن روپ یر آږ اهن. اڄ ان سراب جا سو ورهه
 پورا لیا اهن. مون دواړا تون یر هائي ذهون اذباء
 پښ، چمن هي پښ سان لږتې مکتې اهندي."
 اهن چي هره مډر آواز یر ذهون اذباء هر ياد کړل
 لږي، چمن بعد هي کمل جو گل کلي مان او اهن
 وک بهر اهيان؛ اچي او اهن کي اړي کډو الم." اهن
 چي پکي پښتو شرار لږاږو، هو پکي عالمي برعظم کمل
 یر پیدا لږو آهي؛ هالکې یر ئي سندس مک مان گيتا
 چي ذهون اذباء جو اچار لږو وځندو آهي؛ پښتانه
 جو سدالن ان کي روشن لږو وځندو آهي، هن هي
 لږ چمن ئي یر یرلدي آهي، اهر یر، مک ئي
 وځندو آهي. هن هر دجهون مکتې پراپس کتي آهي
 ان کري ئي هو جڏهن کڙم لکړدو آهي، ذهون
 مان سندس هت بهاي هلدو اهيان. هي یر لږ ئي ا
 اها سڄي ذهون اذباء چي هه آهي. هي بارو ئي! مون
 چي یر لږ ئي کي اڏار هو، سو توکي اڏارو الم. یر
 — لږ ئي لاري، ان ذهون اذباء چي پښ سان
 اشرمن چي مان هر قل پراپس کري یر."

هزار پونءِ سر ۾ ڪي پراپت ٿيا آهن. اها شڪتي مون
 ڪي ڪيئن پراپت ٿي آهي، سو به ٻڌ. هن جنم کان ئي
 جنم اڳ مان هڪ ارهمڻي هئس. منهنجو نالو سورج
 وڌو هو. مان وڏن جي شيوا ڪندي هئس ۽ پترو
 ڏنر پوريءَ رات پاليندي هئس. هڪ ڏينهن مان
 مڏا ڪي پڙهائي رهي هئس، انڪري مونکي پتي شيوا
 ۾ ڏار لڳي. ان ئي پتيءَ ڪاوڙجي سراپ ڏنر نه
 وڃي مڏا ٿي. ان ڪري مان منهن جي گهر وڃي مڏا
 اٿس. اُتي مٺيءَ جي هڪ ڪنڀا منهنجي پالبا ڪندي
 هئي. اهي ارهمڻا شرمڻ ڳوڻ ڪيٽا جي واري ٿي ٻوڏ
 نالي ڏهن اڌ ڀاءُ جو ڀاءُ ڪندا هئا، جو مان روز
 اڏيندي هئس. ڪجهه سهي بعد مون اهو شرمڻ ٿياڳو ۽
 ڏهن اڌ ڀاءُ جي مهالمر جي اتر هيٺ مان وڃي سر ۾
 جي اڀرا بڻيس. منهنجو نالو پدماوٽي هو ۽ مان پدما
 جي پياري سڪي هئس. هڪ رومان ۾ آڪاش ۾ گهمي
 رهي هئس ته ڪنهن سان پُر پور هن سروور ٿي نظر
 پيو ۽ هيٺ لهي اچي هن ۾ لکن سنان ڪرڻ لڳس.
 اُتي ارڇو درواسا مٺي اچي نڪتو. هن مون کي
 آگاهو ڏسي ورتو. هن جي ڏپ سبب مون ڪمليءَ
 جو روپ ڌارڻ ڪيو. منهنجا به پُر به ڪم ٿيا، به هٿ
 ٻيا به ڪم ٻيا ۽ باقي لکن سميت منهنجو مک هڪ ڪم
 ٻيو. ان رات مان پڄڻ ڪنهن واري ٿي پيس. ان
 حالت ۾ ڏسي درواسا ڪاوڙجي مونکي سراپ ڏنو ته

اهو ڏي مون پکي راج کان ڀڄي ٿو ” مون ڪي
 آهي؟ ڪٿان آيو آهي؟ ڏهه ڏي شڪل نه هئس جهڙو
 آهي، پر ڏهه ڏي رنگ ڪالو جهڙو ڪارو ڪيئن
 آهي؟ اهو ڏاڏي ٿو. ” پکي ڀڄي ٿو ” مان پر هئا حور هئا
 آهيان، پر مون ۾ جو هيءَ ڪارائتو آئي آهي، ٿيڻ
 ڪارائتو ٿيو. اوهان سڀ ڪجهه ڄاڻو ٿا، ته به اوهان
 ڀڄڻ ڪري ٻڌايائو ٿو. سو وٺ ٿو جي ٻار سان هئا
 سندو سرور (ٻولي) آهي، ڇهه ٻار ڪمان جا ٿي
 اهو ٻه هئا. ان مان ڇهه ٻار جي آڪري سمان هئا
 ، ڪمل جو گل ٿي، اهڙيءَ سان آسمان ۾ اڏائي
 ۾ هئس ته اوچتو ٿي ٿي ٿي اچي ڪري ٿي
 هن هوش ۾ آيس، ته ٿي ٿي ٿي مان ڪارو آهي ٿي
 س. سڄي لڳس ته مون ۾ اها ڪارائتو ڪٿان آهي
 ، مونکي ان سرور جي ڪمان جي وچ مان اڏاڻو
 هئس! ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 اها ” مان آهي سرور جي وچ ۾ هئس، جي ٿي
 ٿي ٿي هڪ ڪمان هئي، جتان اڏاڻو آيو
 ٿي ان سندو ڪمان ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 ” هي ڪارا هئس! ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي

هڪ وڏو ڀڪي لٿو، جهڙو رنگ ڪاري بادل جهڙو
 هو. هن ڀيرون سان پرامت جو سهارو وٺي مون کي پڙام
 ڪيو ۽ هڪ سندر ڪمڻ جو ڪل منهنجي چوڻ ۾ رکي
 منهنجي هن رامت آستتي ڪرڻ لڳو. ”هي ڏاڍو!
 اوهانجي جاءِ هجي! اوهين ڇڏانديءَ، امرت جا ساگر،
 ڇڏي جا پالڪ آهيو. سدائين سد پاونا وارا ۽ آناستتيءَ
 جي لهرن ۾ آندڙ ۾ رهو ٿا. اوهانجي شڪتيءَ جو اُتس
 پار ڪونه آهي. اڏوٽ واپسنا سان پورڻ ٻڌي ۽ ڏوارا
 اوهين ٽنهي مان (دوشن) رهت آهيو. اوهين لڏڻان
 کي جيتيندڙ ڀڳتن جي آڏان (وس ۾) رهو ٿا ۽ ڏيان
 ۾ اوهانجي سرويپ جو ساڪم ڪار ٿئي ٿو. اوهين اودا
 مٿه ڀاڙي ۽ رهت، ٿيهر، ڪت، نراڪار، اُتس، اهدڪار
 رهت، نرڳ آهيو. اوهانجا چوڻ ڪمڻ ڀڳتن جي رکيا
 ڪندڙ آهن. اوهان پنهنجي لڙات جي جوالا (اڱيءَ)
 سان ڪام ڏاڍو ڪي جلائي پسر ڪيو آهي. اوهانجي
 مهما اُٻار آهي. اوهانکي وار وار نمڪار آهي. جيڪي
 چرن ڪمڻ شريشت ڀڳتي چمندا رهن ٿا، مان اُنهنجي
 وندنا ڪرمان ٿو، جي ڀڳ ساگر مان ناري پار ڪرڻ ۾
 سمريت آهن. هي بهادر! خود برهسپتي ۾ اوهانجي
 آستتي ڪرڻ ۾ سمريت ڪن آهي. شيش نانگ کي ۾
 اهڙي طاقت ڪانه آهي جو اوهانجي ڪٽڻ جو ورڻ
 ڪري سگهي، ٿڌن مان ڪير آهيان جو اوهانجي مهما
 ڳائي سگهان؟“

دست آهيان. چل ګېډون پر جوا، تېجوان پر تېج آهيان،
 مان جې. (سوپ) آهيان. نشچو ۽ سارو کي پسرش جو
 سارو کي ځان مان آهيان. ور شطي ونش وادن (ځادون)
 پر واسدو، ځان وون پر ډلنجه (ځون)، منهن پر ولس،
 ګوان پر شنګر آچاره. کوي به مان آهيان. ډنډ ډنډون
 جو ډنډ (سزا) آهيان. جيتن. جي لځا وادن جي نيتي
 آهيان. ګېډون پر مون (مات)، ګيانوان جو ګيان مان ټي
 آهيان. هي ارچن! سيني پون جو پښ (آلوتي جو کارڼ)
 به مان آهيان. کوي چر ۽ اچر پوس (چر ۽ چيتن) کون
 آهي، جو مون پنا هجي. هي پر لټ! مېنډجي دوه
 وړون جو انت کون آهي. هي له مون وړون
 جو وستار. شتت پر چير آهي. چيکي به وړون
 وادون، سندر ۽ شکتوان وستو آهن، انهن سيني ګي
 دن مېنډجي تېج جي انش مان پيدا ټيل چاڼ، اټوا
 هي ارچن! الهي ګهڙي چاڼ سان تېنچو ګهڙو پراچن
 آهي؟ هي سارو جګت له هک حصي (شکتني) سان
 ډارڼ کوي است آهيان. [الهي کوي مولکي تر
 سان چاڼ کوي.]

اورت ست!

شرمند پښتون گيتا روپي اېنشد ۽ پرهم وديا باب
 اړک. ساشتر جو شري کرشن ارچن سډواک جو "ډولوي
 پرک" نالي د هون اډاڼه پورو ټيو.

مڻش ۽ راجا موٽي جاڳ. مان هيٺيون ۾ وڃو ۽ ڪنهن
 ۾ ڪامڊو آهيان ۽ سٺان جي آهتي. لاء ڪامڊو
 آهيان. سون ۾ واسي (نالڪو) آهيان. مان ۽ نالڪو
 ۾ شيش لالڪو ۽ چل ۾ هلندڙن ۾ ورڻ ڏوٽا آهيان،
 پٿرن ۾ اُروما ۽ راجائن ۾ امراج مان آهيان. مان ڏنهن
 ۾ ڀر هلاڪ ۽ ڳڻپ ڪندڙن ۾ ڪال (وڻ) آهيان، ۽
 ٻين ۾ شينهن ۽ ٻڪرن ۾ ڳرڙ مان آهيان. مان ڀرڻ ڪندڙن
 ۾ واد (هوا)، شتر ڏارين (عتبار ڪندڙن) ۾ رام آهيان.
 مڇن ۾ مالڪرڻج ۽ ادين ۾ گنگا آهيان هي ارجن!
 سرشتن جي آن، وڃ ۾ اٽڪ ۽ مان آهيان مان وڏاڻ
 ۾ اڏاٽو وڏا ۽ واد وواد (جھٽ) ڪندڙن ۾ واد مان
 آهيان. مان اکرن ۾ آءُ ۽ ساسن ۾ ڏوڏو ساس آهيان.
 اُڪي (لاس نه ٿيندڙ) ڪال ۽ وشو جو مک (سڀني جو واد)
 سڀني جو پالڻا ڪندڙ مان آهيان. مان سڀني کي لاس
 ڪندڙ مڙس ۽ اڳتي لڏڻ وارن ۾ ٻوڏا ڪندڙ ۽ استخوان
 ۾ ڪرڻي، شري، وائي، سوري، (وڏن هي وڃن) ۽
 ورهه سام، چنڊن ۾ تانوي، مڇن ۾ لاهري ۽ ٻين

* النكح : سرين ۾ اهو شادي آهي ، جو سرين ۾
 منع ڪانه ٿئي .

* سماں کن لٹان دي گدڙا کسي چنور آهي ؟
 دوايلده سماں چنور آهي ڌار ڌار لٹان جي مڇلاپ
 ۽ رام ؟ ڪرشن گڏي چڱي رام ڪرشن .

وڙائين ڪي وري وستار سان ٻڌائينم. تنهنجا آمرت وڃن
ٻڌي مان ڀاڀان ٿي نٿو.

شري پڳوان چيو - ”هي ڪرو سراسٺ (ارجن)!
توڪي پنهنجون مڪي، دونه وڊوليون ٻڌائيندس؛ ڇاڪاڻ ته
منهنجي وستار جو ڪو آنت ڪونه آهي. هي گڙاڪيش
(ننڍ ڪي جيتئيندڙ ارجن)! مان سڀني پراڻين جي هردي
پر اسٺت آتما آهيان ۽ پراڻين جي آد (شروعات)، وچ ۽
آنت (پڇاڙي) مان ئي آهيان. مان آدئين (آدڻي)
جي ٻارهن پترن (پر وشتو (وامن اوتار) آهيان. پڙڪاشن
۾ ڪرڻ وارو سورج مان آهيان. ماروڻن (واڙو دوتائن)
۾ موليچ مان آهيان. تارن ۾ چنڊ مان آهيان. ويدن ۾
سام ويد آهيان. دڙون ۾ لڏو آهيان. لڏوڙين ۾ من
آهيان. يوت پراڻين ۾ چيتنا شڪتي آهيان. رڌون ۾
بڊڪو آهيان. لڪشن ۽ راکشن ۾ ڪچير (ڌن جو مالڪ)
هيان. مان وسن ۾ اگني آهيان ۽ پربت جي چوٽين ۾
مهير آهيان. پروهتن ۾ مڪي (دوتائن جو پروهت)
رهنسپتي مونکي ڄاڻ ۽ هي ڀارت! مان سيناپتين ۾
سوامي ڪارڪ ۽ تلامون ۾ ساگر آهيان. مان مهرشين ۾
رگرو ۽ وچن ۾ هڪ اڪر (اوم) آهيان. لڳين ۾ جپ
ڪي ۽ لستاورن (هڪ هنڌ بيٺلن) ۾ هماليه ٻهاڙ مان
آهيان. سڀني وڻن ۾ ڀڄر ۽ ڏاڍو رشين ۾ نالو ۽ گندرون
۾ چترت ۽ سڌن ۾ ڪهل مني آهيان. گهوڙن ۾ آمرت
مان پيدا ٿيل اچشروا (نالي گهوڙو)، هائين ۾ اراوڪ ۽

منهنجو ڪن ڪندي پوسن رهن ٿا ۽ مون به ٿي لواس
ڪن ٿا، اهڙن سدائين منهنجي ڏيان به لڳل ۽ پوس
سان پڙتي ڪندڙن کي مان ٻڌي ۽ پرڳهه ڏسان ٿو،
جنهن سان هو مولڪي پائين ٿا. انهن تي دها ڪري،
انهن جي آلتھڪرڻ به وسڻ، انهن جي وڏي آڳاٽن جي
اولاده گهٽن روپي ڏي سان لاس ڪرڻ ٿو.

ارجن چيو - ”تون ٿي پر ٿو ره، پر ٿو ڏار، پر ٿو ٿو
آهين. توکي سڀ رشي آدي دونه پوس ۽ سرڻ وٺاي
ڇڏن ٿا. رشي، ڏار رشي ٿاڻو، اسٽ ڏارو، وناس
۽ ٻيا به ڏانن ٿي ڇڏن ٿا ۽ خود تو به مولڪي انهن ٻڌارو
آهي. هي ڪهڙا جيڪي به ٿو مولڪي ٻڌارو آهي،
سو سڀ سچ مڃان ٿو. هي پڳڙان اٽڪي ڏانو (راڪش)
۽ نه ڏار ٿي انهن جي وٽس (ٿيڻا واري سروب) کي
ڄاڻن ٿا. هي ”ٻڙن کي ٻڌا ڪندڙ“ هي ٻڙن جا اڻڻورا
هي ڏارن جا ڏارو! هي جيڪي جا سوامي! هي پڙشور!
تون خود ٿي منهنجو پاڻ کي ڄاڻين ٿو ٿو ٿي منهنجن
وٽان کي ٻڙي ۽ ريت ٻڌائڻ لاءِ سمور ٿو آهين، جن
وٽان ڏارو آهين توڪن کي وٺايت ڪري اسٽ آهين.
هي توکي! مان ڪيئن سدائين چيئن ڪندي توکي ڄاڻان
۽ هي پڳڙان؟ ڪڙن ڪڙن پاون (روپن) به منهنجي
ڏيان ڪڙن پرڳهه آهين؟ هي ڄاڻن ٿو؟ منهنجي پرڳهه؟

پس آهين - آڪاش، وائو، اگني، چل ۽
ٻيا به ٿي سڀ آهين ٿا.

اڌياڌ ڏهون

شري ڪرشن چيو - ”هي مهاهارا ! وري ...
منهنجا اٺ وڃن ٿا، جي منهنجي ڀلي جي واپار کان تو
ڀرانءَ کي چوندس، نه ڏوٽائون ۽ نه مهرشي منهنجي
ڀاڙ کي ڄاڻن ٿا. مان ئي هر طرح آهن ڏوٽائن ۽
مهرشين جو ادي (مول ڪارڻ) آهيان. جهڪو مولڪي
اجما ۽ اڏائي لوڪن جو مهيشور ڄاڻي ٿو، سو اسولس
منشن ۾ ڪيائون سڀني ڀاڻن کان ڇڏي وڃي ٿو، اڏي،
ڪيان، لرمو، ڪهيا، سچ، دم، (اڏوان کي وس ڪرڻ)،
شم (من جي شالتي)، سڪ، ڏڪ، آهتي ۽ ٻرل، ٻو ۽ ٻي
ڏيائي، آهيا، سستا، ستوتش، ٽهيا، دان، جس،
اڀس، اهي لڙالا لڙالا ڀاڻين جا ٻاڙو مون مان ئي ٿين ٿا.
ست مهرشي، آهن کان به اڳيان چار سڪ، مڙو وغيره
اهي منهنجي ٻاڙو وارا منهنجي سڪاپ مان پيدا ٿيا
آهن ۽ جن جي سسار ۾ هيءَ ڀرجا (سستان) آهي. جهڪو
منهنجي آهن وڙلين (شڪتين) ۽ لوڪ جي نت کي
ڄاڻي ٿو، سو لوڪ ڪٿ (پرهر ۽ اسٽس) ئي وڃي
ٿو، ان ۾ ڪو شڪ ڪونه آهي. مان سڄي جهڪ جي
آهتيءَ جو مول ڪارڻ آهيان. مون مان ئي سارو جهڪ
ڇيڻا ڪري ٿو. ان ريت سمجهي اڏوان شرڏا ۽ ڀڳتي
سان ڀرجي منهنجي ڀڳتي ڪندا آهن. اهي مون ۾ ئي
ڇست ۽ ڀاڙا ڌاري، پاڻ ۾ سدائين منهنجو ڀاڙا ڄاڻي ۽

شروڌا ڀڪتيءَ سان برهمڻ کي ڪال برش جو دان
 ڪيو. لڏهن ان ڪال برش جو هروڊو پيري هڪ
 چنڊال بيدل ٿيو ۽ ٿوريءَ ديس ۾ لندا به چنڊالڻا جو
 روپ ڌاري برهمڻ وٽ آئي. اهي چون اڪيون لعل
 هيون ۽ برهمڻ جي شرومڊ ۾ پروش ڪرڻ لڳيون.
 اهو ڏسي برهمڻ شرومڊ پڳروم گيتا جي لائين اڌاء
 جو سب ڪرڻ لڳو. راجا اهو سب ٿورس سان ڏسندو
 رهيو. برهمڻ پڳروان جو ڏيان ڪندو رهيو، اتي الڙ
 هيٺ اهو چنڊال ۽ چنڊالڻا انان غائب ٿي ويا. ان ئي
 راجا برهمڻ کان پڇيو ته ”ٿور ڪٿي ٻل سان هن مصيبت
 مان مڪئي پائي؟ اهو برش ۽ ايتري ڪهر هئا، اهي
 ڪيئن پرگهت ٿيا ۽ ڪيئن هليا ويا؟ اهو سب ٻڌايو.“
 برهمڻ چيو ته ”چنڊال جو روپ ڌارڻ ڪندڙ ٻيڪر
 پاپ هرو ۽ چنڊالڻا نمود لندا جي موٽي هئي، مون
 شرومڊ پڳروم گيتا جي لائين اڌاءَ جي ڄاڻ سان ئي
 ان سڄي سنگت کان چوٽڪارو پائو، مان سدائين گيتا
 جي لائين اڌاءَ جو پاس ڪندو آهيان، اڪري
 سڀني دکن ۽ ڪڙتن کان پڇندو رهيو آهيان.“ لائين
 اڌاءَ جي اها مڙما ٻڌي راجا برهمڻ کان اڻڄر اڀياس
 ڪيو ۽ ٻڌي اهو ٻڌي اڀياس ڪئي.“ اڪري
 ٻي اها ٻالڻه ٻڌي ٻيڪر ۾ پلڻ ڏاند ۽ برهمڻ اڪري
 جي چڏي ڏنو ۽ پاڻ به لائين اڌاءَ جو پاس ڪندو رهيو.
 ٻيڪري آخر ۾ اٽڪي نه ٿو ڳڻي اڀياس ٿي.“

نڌهن اهو ٻڪرو ڪلي چوڻ لڳو ته ”هنن ٻگين مان
 ڪهڙو لاپ؟ اهي نه جنم، ٻيريءَ ۽ مرنديءَ جو ڪارڻ
 آهن. منهنجو هي حال به ان ڪري ئي ٿيو آهي.“
 اڳي به حاضران لاءِ ٻڌي حيرت ۾ پئجي ويا ۽ ان برهمڻ
 هت چوڙي ڪري کان پڇيو ته ”تون مهر ٻائي ڪري
 پنهنجو حال ٻڌاء ته تون اڳي ڪير هئين ۽ هاڻي ٽوڪي
 هيءَ جوڻي جو پراڻو ٿي آهي؟“ ڪري جواب ڏنو
 ته ”مان اڳئين جنم ۾ برهمڻ هوس، ويد شاستر ڄاڻندو
 هوس. منهنجي استري پڪولي درگا جي ڀڪت هئي.
 هن پنهنجي ڀاڪ جي روڻ، نور ٿيءَ لاءِ ٻليدان ڏيڻ لاءِ
 مون کي ڪري آڻڻ لاءِ چيو. مون ٻڪرو آندو ۽ اهو
 ٻڪرو ٻليدان ڇاڙهيو ويو. ان ئي ڪري جي ماءُ
 مون کي سراپ ڏنو ته ”هي برهمڻ به ٻيچ ٻائي! تو
 منهنجي ٻار جو قتل ڪرايو آهي، هاڻي تون ٻئي جنم
 ۾ ٻڪرو ٿيندين.“ ڪجهه وقت بعد مون کانچوءَ مون
 هيءَ ڪري جي جوڻي حاصل ڪئي. ٽوڪي هڪ اڳي
 ڳالهه به ٻڌايان تو، جا تو لاءِ ڪلياڻڪاري آهي. ڪو ڪيتر
 نالي هڪ سؤ راءِ ونشي راجا راج ڪندو هو. هڪ
 ٻيري سؤ راءِ گرهڻ ڏينهن هن وڏيءَ شرڌا سان ڪال
 پرش جي دان ڪرڻ جي تياري ڪئي. هن ودوان
 برهمڻ کي گهرايو ۽ پروهت سان گڏ ٿيرت ٿي سندن
 ڪري، پنهنجي استان ٿي موٽي آيو ۽ وڏيءَ پوروڪ

ٿو ۽ ٿي شاعريءَ کي پائي ٿو. اها ڀڪ جابلو ۽ منهنجو
 پڳوت ڪڏهن به ناس نٿو ٿئي. هي ڀارت! جيڪي
 منهنجي شرن وٺن ٿا، سي ڪهڙا به ڀاپ جوڻين وارا،
 استرايون، وٽس يا شورو به هجن، سي به ڀرم گهٽي
 (مڪتيءَ) کي پائين ٿا، نه ڀرو ڀڄوان برهمڻ ۽ راجرشي
 پڳوت ڪيئن نه ڀرم گهٽيءَ کي پائيندا؟ ڀاڳوري ٿون
 هڪي پڳوت مٿس ڏاهيءَ کي پائي، منهنجو ڀڄن ڪر،
 مون به من (ڀڳاهه) منهنجو پڳوت ٿي ۽ منهنجي ڀوڄا
 ڪر، مولڪي لاهڪار ڪر. ان وٽس منهنجي شرن
 وٺي، مون به ڀاڳ جوڙي مولڪي پائينداسين.

اور ٿي سڀ!

شراعت پڳوت گهتا روپي اُڀسندو ۽ برهمڻ وڌيا ڀارت
 ڀوڳ، شاستر جو شرعي ڪرشن ارڄن سڌوڌ جو ”راج وڌيا
 راج ڀڳت ڀوڳ“ نالي لائون اڌيا ڀورو ٿيو.

اڌيا لائين جو مهاڻو

مهاڳو ڇوڙ ڳوٺ نه ”هي ڀاروئي! مان ٽوڪي هاڻي
 لائين اڌيا جو مهاڻو ٻڌايان ٿو، اهو ٿون ساوڌان ٿي ٿڌ،
 ٿڌا جي ڪناري تي ماءُ شمتي نالي هڪ نڳري
 آهي. اتي ماڻو نالي هڪ وڏن شاسترن جو ڄاڻو
 برهمڻ وهندو هو. هو وڏو مهمان دواز هو. هن وڌيا
 دواڙا ڳوٺ ڏن ڪمائي هڪ ڀڳت وڃيو، ان به ڀليداس
 هڪ ڀڳت ڳوٺ ڏنو. جڏهن ڀڳتي جي
 وي، اتي ڀليداس ڏيڻ ڇڏي ٿيڻ لڳي.

ٿا، انهن مون ۾ من لڳائيندڙن جي مان خود رکيا ڪرمان
 ٿو. هي ڪٽنٽيهه! جيڪي شردا رکي ٻين دوتائين جي
 پوڄا ڪن ٿا، اهي به مولڪي پوڄين ٿا پر اها پوڄا
 وڌيڪ خلاف معنيٰ آڳيان واري آهي. مان ئي سڀني
 لکهن جو پوڳتا (پوڳيندڙ) ۽ سوامي آهيان پر اهي مان
 تس ڪي نٿا ڄاڻن، جنهنڪري ڪرن ٿا (مولڪي نه پائي
 وري وري جنم مرڻ جي چڪر ۾ اچن ٿا) ڇاڪاڻ ته
 دوتائين جي پوڄا ڪندڙ دوتائين کي پراپت ٿين ٿا ۽
 بسترن جا پوڄاري بسترن کي پراپت ٿين ٿا. پوٽن جا
 پوٽن کي پائين ٿا ۽ منهنجا پوڄيندڙ مولڪي ئي پائين ٿا
 جيڪو به پڳتيءَ سان مولڪي پن، گل، ڦل يا جل ڏئي ٿو
 سو سچيءَ دل سان پڳت جو اربيل مان انگيڪار ڪرمان
 ٿو. لاڪري ٽون جيڪي نه ڪرمان، ڪاٺين، لکيه ڪرمان
 دان ڪرمان، ٽهسيا ڪرمان، سو سڀ هي ڪٽنٽيهه! ٽون
 مولڪي اربط ڪر. ان ريت ٽون ڪرم جي شپ ۽ اشپ
 ٻڌڻن کان آڃو رهندن ۽ سنڀاس لوڳ وارو ٿي، مولڪي
 پائي مڪت ٿيندڙن. مان سڀني پراڻين ۾ سمان (برابر)
 آهيان. مولڪي نه ڪو پيارو آهي ۽ نڪي ڪوڙو (واري)
 آهي پر جيڪي پڳتيءَ سان مولڪي ڏٺائين ٿا، اهي
 مون ۾ ۽ مان انهن ۾ آهيان. جيڪڏهن ڪو دراجاري
 به سچيءَ دل سان منهنجو پڄڻ ڪري ٿو ته اُنڪي به
 سازو ئي سمجهڻ ڪٿي ڇاڪاڻ ته اهو صحيح نشي
 وارو آهي. هي ڪٽنٽيهه! اهو ستم ئي ڏرمانا ٿئي

۾ سڀني جهڙو مڻهجي ۽ ڀرڪريءَ ۾ لڏ ٿين ٿا ۽ ڪاٺ
 جي شروعات ۾ مان وري کين پيدا ڪران ٿو. پنهنجي
 ڀرڪريءَ (ڏگڙي ماڻا) جي آسري سڀاءَ جي وس ٿيل
 هنن سڀني پراڻين کي وري وري (سندن ڪرم موجب)
 رچيان ٿو. هي ڏٺا ڇهه! انهن ڪرم ۾ مرد، ڪالسا ۽
 نياڙي رهڻ ڪري، اهي مولڪي لڏا ٻڌن. هي ڪٽنهي!
 مڻهجي ڀرڪاش سان مڻهجي ماڻا ڇر ۽ اُچر جهڳٽ کي
 رچي ٿي. انهيءَ ڪري هيءَ سنسار جنم مرڻ جي چڪر
 ۾ ٻهر ڦري. [انهيءَ هوندي ۾] مان سڀني پراڻين جو
 هميشو آهيان. انهيءَ مڻهجي ڀرم پاڻ کي نه ڄاڻندڙ
 مرد، ماڻهو منس جي شرار اندر رهندڙ مون پرمالما کي
 لڏا سمجهن. اڃان آڻائن، اڃان ڪرم ۽ اڃائي گيان
 وارا اڳيالي ماڻهو راکشس ۽ ڏنڻن جي موهندڙ (دامني)
 سڀاءَ جو آسرو وٺن ٿا. هي ڀارٽ! ڏٺي سڀاءَ وارا
 مهاٿمرون مولڪي سڀني جيون جو آدي ڪارڻ ڄاڻن ۽
 ابدا سي سمجهي، اڪاڙ ٿي مولڪي ڏٺائين ٿا. ٻڪي
 نڌڻي وارا ڀڳت سدائين مڻهجو ڪير ٿن ڪندي مڻهجي
 پراڻيءَ لاءِ من ڪندي وري وري مولڪي لڏڪار
 ڪن ٿا ۽ هميشه مڻهجي ڏٺان ۾ لڳي اٿن. ڀڳتيءَ سان
 مڻهجي آپا سنا ڪن ٿا. [ٻيا وري] گيان ٻڌي، دوارا
 مڻهجي پوڄا ڪندي اڏوٽ پاڻ سان [مولڪي سر وٺائي
 ڄاڻي] آپا سنا ڪن ٿا. ڪي وري دوت پاڻ (سوامي
 سيوڪ پاڻ) سان ۽ ڪي وري گهڻن ٿي نمونن سان

اڌياڻ نائون

شوري ڪوشن چيو - ”ٿو دوش درشتيءَ کان
پري هڪ لاءِ هيءَ وڳيان سميت تمام ڳڻيو وڳيان
چوليس، جو چالي ٽن اٺ (دڪ روپي سسار) کان
مڪمل ٿي ويندي. هي وڳيان سڀني وڏاڻن جو راءِ،
اول، آخر، ظاهر ٿيل وارو ۽ ڌرمي آهي. ساڻن ڪو
لاه سهندو ۽ اڀاري آهي. هي ٻوليءَ ۾ اٺن وڳيان
ڌرم ۾ جن هي شڙا ناهي، اُهي مولڪي ٻوليءَ ۾
ڪري، مٿس روپ سسار چڪر ۾ پئڪن ٿا. مون
ان ظاهر سروب سان هي سارو جڳت ٻولي آهي ۽
سڀني ٻوليءَ ۾ اڌار ٿي اٿس آهن [ٻي] مان
سڌن اڌار ٿي اٿس ناهيان ۽ سڀني ٻوليءَ ۾
اٿس نه آهن. مذهبي لوڪ مان ۽ اٿس اڌار ٿس. مان
جهڙن جي ٻاڻا ڪندڙ ۽ ٻاڻن جو ٻڌا ڪندڙ ناهيان،
ٻي جهڙي ۾ مان منجهن اٿس ناهيان. جيئن [آڪاش
۽ ڌا ٿل] هر هنڌ هلندڙ زور واري هوا سڌن
۾ آهي، تيئن سڀني ٻوليءَ ۾ آهن، اٿس
مان. هي ڪٿي (ڪٿي ٻي) ڪتاب جي اٿس

اڌياڻ نائون

شري ڪوشن چيو - "ٿر دوش دوستي ڪار
 ٻري ٻيڪ لاءِ هيءَ وڳيان سميت تمام ڳڙهه ڳيان
 چوندس، جو ڄاڻي ٿو اڻس (ڏک وڏي سنسار) کان
 مڪس ٿي وڃي. هي ڳيان سڀني وڏاڻن جو راجا،
 ٻولي، آڻ، ظاهر ٿيل وارو ۽ ڏوهي آهي. ساڻن ڪرڻ
 ۽ مڃڻ ۽ اڻاسي آهي. هي ٻوليءَ! هن ڳيان وڏي
 - در ۽ ش ۽ ش ڏا لاهي، آهي مولڪي پراڻس ۽
 ڪري، مڙيو ۽ روپ سنسار ڇڪر م ٻيڪن لاءِ. مون
 ۽ ڪر سڀ سان هي سارو ڇڪر ٻيڪ ٻيڪ آهي ۽
 سڀ ٻيڪي مڃي اڏار ٿي اڻس آهن [ٻيڪ] مان
 - ٻيڪي اڻس لاهيان ۽ سڀني پراڻي مون ۽
 - ٻيڪي مڃي ٻيڪ مان ۽ اڻس اڻس. مان
 - ٻيڪي ۽ ڪڍڻ ۽ پراڻن جو ٻيڪ ڪڍڻ آهيان،
 - ٻيڪي ۽ ٻيڪ اڻس لاهيان. جيئن [آڪاش]
 - ٻيڪي ۽ ٻيڪ ڪڍڻ زور واري هوا سڏائين
 - ٻيڪي ۽ ٻيڪ ٻيڪي پراڻي مون ۽ آهن، اڻس
 - ٻيڪي ۽ ٻيڪ ڪڍڻ! ڪلپ جي اڻس

دهره، آلي هن زړدست لاسها مښي . لښهن کور سمدله
 م پکړوان وشوړه اکرون کولرون . لښي پښا لکي له
 "اوهان اوچو پده پښي لښه لکي چو اښا آهرو؟"
 پکړوان چو له شپي ددري ا ستا شپي م پکړولي شپي
 سمدري لي پاؤ شوما پکړي "م پکړي زړدست لاسها
 پکړي دهره آهي . هو لښه وان کي وېس م پکړي کښا
 چي المن اډاامه چي اډا شلوه چو پکړي دهره
 آهي . اډا پکړي لښه لکي مښي مان ډاډو پکړي کښا
 آهيان ؟ اډا پکړي لښه لښه چاهيان کښا " شپي اډا
 پکړولي شوما له " شپي لښه ا پکړوان وشوړه پکړي
 پاؤ شوما کښي شوما لښه لښه " مهالمر دهره له " شپي
 ددري ا پکړوان پاؤ شوما کښي پکړي له شوما کښي
 دهره پکړوان شوما پکړي ان مان کښا سمدس کښل وارا
 چي پکړي له شوما م شوما لکي پکړي شوما پکړي مان پکړوان
 شوما . اډا المن اډاامه چو مهالمر مون کښي اډاامه آهي .

سپاو کي پرامنه لامل زال مړس ان ورک چي چانده هيلان
 رهځ لږکا. کلهن چي اځيتم جنم چي کهلتي هن رات
 آهي. هک کليل لالي برهمن وندن شاسترون جو
 کيالا ۽ سداچاري هو پر هتي استري کونن وچارون
 واري هتي. آهو برهمن ودوان. هو پر هتي لويي.
 دان له وليدو هو پر دان پر داندو کالتي کوردي
 کمن هو. وقت تي چذهن آهي ميا، لذهن برهم راکسر
 ايليا ۽ بک پياس سبب ان ورک هيلان اچي رهځ لږکا. آهي
 زال مړس کان پيچو له "اسانچ عي دکه جکيتم دؤر ليدو
 ۽ هن ورک بان اسانچي کيتم مکتتي ليددي؟" لذهن
 مرن اذانس له "نرم وديا چي ابداس، اذائلم لتيو چي
 وچار ۽ کرم وديا چي کيان بنا چو نکار و ستوالي
 سکوي." لذهن زال پيچو له "آهو برهم چا آهي، اذائلم
 چا آهي ۽ کرم کيتو آهي، جنم سان مکمي مندي
 لائن چولدي تي سبب جسي پالنه تي کسوري. زه
 واري سوال جوت شون گيتا چي اتي اذناء جوت مين
 آهيجي يديک ساء لکچور ورک پيچو روپ لياکي پوښا
 لالي برهمن پيچي پيو. هکي اځيتم جنم جو کيان ترا
 انکري هتو چک شپو پيو ۽ پانچي چولي تان مکي
 وپو. آه ان شونک چي پيو سبب آهم. زال پيچا

ٿي وڃي ٿو ؟ هي ڀارت ! وري ڏانهن اچڻ تي آهڻ
 ٿئي ٿو ، پر ان اوائڪس کان به نوي ٻيو جيڪو سائن
 اوائڪس پاڻ (روپ) آهي ، اهو سڀئي پراڻين جي ناس
 ٿيڻ تي به ناس نٿو ٿئي . اهڙو اوائڪس (ڊگهرو) امر
 ڇيو وارو آهي . انکي پرم گيتي چون ٿا ، جنهنکي پاڻي
 ڪو به موٽي نٿو اچي . اهو مهندجو پرم ڏامر آهي .

هي ڀارت ! جنهن ۾ سڀ جيءَ قائم آهن ، جنهن سان
 هي سڀ (جڳم) پورن آهي ، اهو پرم پرم آهي
 پڳتيءَ (سچيءَ دل) سان پراپت ٿئي ٿو . هي پرم
 ڪل ۾ اٽل اوجھ ! جنهن ڪال ۾ ڏاڍي ٿياڳي اڏي
 پٽي ٿيا اچن ؟ [جنهن ۾] موٽن ٿا ، اهو ڪال (مارڪ)
 ٻڌانهه ٿو . اگني ، جرم ، شڪل پکڙ (سڀائي پکڙ) ،
 اٽل (اڄي چٽه مڃا ، جنهن ۾ سڄ اٽل ۾ هوندو آهي)
 واري سڄي ۾ پراڻ ٿيا ڳيندڙ پرم گيتي پرم گيتي پائين
 ٿا . دولهين ، رات ، ڪوٽڻ پکڙ (اولداهي پکڙ) ،
 ڏکڻ (اڄي چٽه مڃا ، جن ۾ سڄ ڏکڻ ۾ هوندو آهي)
 واري سڄي ۾ مري پوکي (ڪامي ڪم ڪندڙ)
 چندرما جي چوٽيءَ کي پاڻي وري پٽي موٽي ٿو .
 آهي (شڪل ۽ ڪرنت ۽) پکڙ جڳم جا سائن مارڪ

۱- ۲۱ نومبر کان ۲۰ جُونِ .

۲- ۲۱ جُونِ کان ۲۰ نومبر .

۳- شڪل معنيٰ روشن ٿيڻ مارڪ ۽ ڪرنت معنيٰ
 اونداهو مارڪ .

کي مستک پر ټاږي، سماډي پر قنار وڃي، جيکو
 اور انهيءَ هڪ اکر رڻپ پرهر جو اچار کي مښجور
 چمن کري سرار لياڳي ٿو، اهو ڀرڻ ڀرم گهٽي کي
 پراڻس ٿئي ٿو هي ڀارت ا جيکو هڪ چٽائيءَ سان
 سدائين مښجور سهرن کري ٿو، اهڙي رست چٽ ڀوڳيءَ
 کي مان سهنجهاڻيءَ سان پراڻس ٿيان ٿو. ڀرم سڌيءَ کي
 پراڻس ٿيل مهالمانون مولکي پاڻي دکن جي گهر لاسؤلت
 پسر جمر (وري ڏاهي ولڻا) کي لٽا پراڻس ٿين. هي
 ارڃن! پرهر لوک کان ولي جيڪي سڀ لوک آهن،
 ان مان وري مولڻو ڀري ٿو. هي ڪيتي پٿر! مولکي
 پاڻي پسر جمر لٽو ٿئي (وري جهڻو لٽو ڀري) جيڪي
 پرهر جو هڪ ڏينهن هزار ٻڳن جي چؤلڪڙيءَ وارو
 هڪ رات ٻه هزار ٻڳن جي چؤلڪڙيءَ واري ڄاڻن
 ٿا، سي لوک هٿال جي لٽو کي ڄاڻن ٿا. پرهما جي
 ڏينهن هوري ٿين ٿي سڀ اوڻڪٽ (گهٽ) مان ظاهر
 ٿين ٿا. وري پرهما جي رات ٿين ٿي ان اوڻڪٽ پر
 ٿي لٽ ٿي وڃن ٿا. اهو (پرهر) ٿي سڀ جيون جو
 ميڙ بڻجي پيدا ٿي، اوسن ٿي رات (هرلءَ) جي اچڻ ٿي لٽ

ٻڳن جي چؤلڪڙيءَ جي عمر ۴۳۲۰۰۰۰ سال ڇيل آهي
 اهڙن هزار چؤلڪڙان جي عمر ٿي چار ارب ٻيڻهه ڪروڙ
 سال. پرهما جو ڏينهن هڪ رات اڏا ٿين ٿا. ڏينهن پر
 جڳت هلندو رهي ٿو هڪ رات پر هرلءَ رهي ٿي. ان
 هرلءَ جي مدي هوري ٿين ٿي بعد وري آهتي ٿئي ٿي.

ٻائي ٿو، (اڪري) سدائين آئيءَ پاڻ جو چٽن ڪندو
 ڪر، [چاڪاڻ ٿي] سدائين چٽن پاڻ جو چٽن ڪئي ٿو،
 التڪال ۾ به اڪثر اٿڻ تي سون ڪر ۽ لڙائي ڪر.
 اهڙيءَ طرح مون ۾ من ٻڌي اڀڻ ڪري، اڌس مون
 کي ئي پاليندين. هي پاڻ ۾ اٿڻ جي اڀاس سان،
 ٻئي پاسي چٽن کي پڪڙڻ کان روڪي، هڪو اٿڻ
 کي ٿڌائي ٿو، سو ٻڙم ٿو ٻڙش (پرميشور) کي ئي
 پراپس ٿئي ٿو. ڇوڪرو ٻڙش سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ، الڌي،
 سڀني کي وس ۾ وٺندڙ، سڙڪڻ کان سڙڪڻ، سڀني جي
 ڏاڍا ۽ پالڻ ڪندڙ (بالڪ)، اکر وڙپ، سڄ چٽڙي
 ٿيڻ سوي، اڏاڻا کان ٻڙي پرمالما جو سون ڪري ٿو،
 اهو التڪال ۾ به اٿڻ ٿي سان ٻڙڪڻي ۽ هي وڃڻ
 پاران کي چڱيءَ طرح وڃي، اڄل من سان سون ڪندي،
 آئيءَ ٻڙڪڻ وڙپ ٻڙم ٻڙش (پرمالما) کي ئي پراپس
 ٿئي ٿو. وڏ ڄاڻندڙ وڏوان چٽن کي اڏاسي چٽن ٿا
 موڙ کان ٻڙي ڪوڙش ڪندڙ (مڙي) چٽن ۾ وسڻ ٿا
 چٽن جي لڄا ڪندڙ پرمالما جو پالڻ ڪن ٿا، آئيءَ
 ٻڙم ٻڙم ٿو ٿو لاه ٿو ٻڙي ۾ ٻڙن ڪريان ٿو. سڀني (الڌين
 جي) ڏاڍن کي روڪي يعني الڌين کي وڌڻ کان
 هٽائي، من کي هردي ۾ لڙڻ ڪري ۽ پڙهڻي پراڻ

ٻڙن ٻڙن جي وچ وارو هنڌ، چٽن کي پرمالما
 ٻڙم ٻڙم ٿو ٿو لاه ٿو ٻڙي ۾ ٻڙن ڪريان ٿو.

وغیره دکن کان ڇڏائيندڙ آهي. منهنجي شراڻ جي
 ڏينهن ستين اڌاء جو ڀاڪ ڪري وڌوان برهمڻ کي
 شرڏا سان ڀرجن ڪرائو. ”اهي وڃن ٻڌي ٻڻ آگيا هر
 ٻالن ڪيو، جنهنڪري شڪ ڪرڻ نالڳ. جي ڏاه
 ٽياڳي، ڏوڍ ڏاه، ڌارڻ ڪئي ۽ سهورو ڏن ٻڻن کي
 ورهائي ڏنائين ۽ مڪني ٻالائين. سندس ٻڻن جي
 ڌرم وڙهي هئي، هنن ان ڏن مان ڪوه. ۽ لاء ڪوٺايا
 ۽ ڏاڍو مندر اهرانا، غراب گهرجائن لاء ان ڪم جو
 ڪيا ۽ گيتا جي امرنم ستين اڌاء جو. اس امر ڀاڪ
 ڪندا رهيا، جنهنڪري هنن به مڪي پراڻ ڪئي.
 ٻارولي! مون توکي ستين اڌاء جو مهاتم اڌاء آهي،
 ان جي ٻڌڻ سان منس مڪتي پراڻ ڪري ٿو.“

ٻڌو هو ۽ نه پڳروان جي پوڄا. ڏن ڪمائيندو هو ۽
 ڪائنن کي پوڄن ڪرائيندو هو. ڪنهن وقت هو چوٿين
 ڏي ڪرڻ لاءِ پنهنجي پٽن ۽ ڀائرن سان ٻاراڻي
 ڪٽو. رستي ۾ آڌيءَ وقت جو هنڪي نالڪ ٻانهن ۾
 هڪ ٻاڻو ۽ ڪنهن به حيالي وسيلي سان هو ڪن چٽو. هن
 جو ٻاراڻو پڪيٽڙو اڏامي وڌو. ڪجهه وقت بعد هن نالڪ
 جي جڙ ڌار ٿي ڪئي ۽ پنهنجو ڪٽو ڪل ڏن، جو هن
 پوري رکيو هو، انجي رکيا ڪندو رهيو. نالڪ جڙ ٿي
 مان ڏکي ٿي هڪ دفعي هن پٽن کي ٻڌ ۾ ڏيکاري
 ڏيئي، ڪن پوريال ڏن جي ڳالهه ٻڌائي. صبح جو هن
 پاڻ ۾ سهي جي ڳالهه ڪئي ۽ آخر ڏوڙي ڪرڻي ڏن
 هٿ ڪرڻ جو لشڪو ڪيائون. نالڪ جي ٻر واري هنڌ
 کي هو ڪرڻر سان ڪرڻ لڳا ته اُتي هڪ خوساڪ نالڪ
 پرگهت ٿيو. هو ڪن چوڻ لڳو ته اوهين ڪير آهيو ۽
 هي ٻر جو ڪوئي رهيا آهيو؟ سندس شونالي هٿ ڪيس
 پنهنجي سهي واري ڳالهه ٻڌائي. ان ئي نالڪ ڪلي ڪيس
 چوڻ لڳو ته ”جيئون مون منهنجو هٿ آهين ته تون جلد
 مون کي هن ٻن کان ڇڏاء. مان اڳئين جنم ۾ پوريال ڏن
 سبب نالڪ جڙي ۾ اڪل ڏکي گذاري رهيو آهيان.“
 هٿ پڇيو ته ”اوهانجي ڪٿي جنهن آڀاء سان ٿي سگهي،
 سو ٻڌارو.“ نالڪ چيو ته ”گيتا جي امرت سمان ستين
 اڌاء جي پاڪ کانسواءِ منهنجي ڪٿي ۽ جو ٻيو وسيلو
 ڪونه آهي. ان اڌاء جو پاڪ ٻراڻين کي پيري، موند

هي ښاروت! سيار به اچا. ۽ دوش من انهن ليل
مخالفتي جوڙن (سکه دکه، گرمي سردی وغیرہ) جي
موهر، سبب سبب جيؤ اگيان کي پوانت ٿين ٿا. اٺ ڪرم
ڪندڙ آدمي، جنجا ٻاٻ لاس ٿي ويا آهن، سي
مخالفتي جوڙن کان چٽي، ٻڪي لڏجي وارا مولڪي
ٿي ٿاين ٿا. جهڪي ٻري ۽ ۽ مرن کان چٽ ٿا
ميهڙي شون به اچي ڪوشش ڪن ٿا، سي انهي ٻرهر
۽ ساري اذياء ۽ سڀني ڪرم کي چٽن ٿا جهڪي
۽ اذياء، اذياء ۽ اذياء سميت مولڪي چاٽن ٿا
اهي لڏي ويا وارا انتڪال به به مولڪي چاٽن ٿا.
اور لڏي سڀ!

شراوند پښتون گيتا روئي اٿس ۽ ٻرهر وڌا ٻاٻ
۽ شتر جو شري ڪرشن اوچن سواد جو ”ڪرم
وگيان ٻرهر“ نالي ستون اذياء ٻرو ٿيو.
اذياء ستين جو مهاوالم

پڳوان شو چوڻ لڳو ته ”هي ٻاروئي! هاڻي ما
ستون اذياء جو مهاوالم ٿوئي ٿاڻان ٿو، جو ٻڌ، ٻاٻهٽرا
نالي هڪ وڏو لکر آهي، جنهنجو دروازو ٿاڻو اوڀر
آهي. ان شهر ۾ هڪ ڪوڙي نالي هڪ ٻرهر ٻرهر
هو. ان ٻرهر ورتي ڇڏي وٽس وري ٿاڻا ڪئي
هئي ۽ ٿاڻا ٿي ڪمايو هو مگر هو نه ٻڌو ته ٻڌو ته ٻڌو

ٻڌو اذياء جي سمجهائي اٿس

جي آهي.

اڌياڻ ستون

ڀڳوان چيو - ”هي پارڪ! مون ۾ ٻوٽن سان من
لڳائي، منهنجي روڪ ۾ لڳي، جيئن تون سڀ ڪجهه
سنسي ٻڌا ڄاڻين، سو ٻڌ. مان توکي سارو ڪيان وڪيان
سمجهڻ ٻڌائيندس، جهڙوڪي ڄاڻ، سار ۾ ٻيو ڪجهه،
ڄاڻڻ جو ڳو ڪو نه رهندو. هزارن ۾ ڪر هڪڙو منس
سڏي (ڪٿي) لاءِ منس ڪري ٿو. اهڙن منس ڪندڙن
(ساڌڪن) مان به ڪو وڏو مونڪي هٿارڪ وٺڪ سان
ڄاڻي ٿو. پڙهي، ڄل، اگني، هوا، آڪاش، من،
ٻڌي ۽ اهڪار اهڙي هي انن پرڪارن ۾ ورهايل
منهنجي پرڪري آهي. هي نه منهنجي اٻرا (جهڙا)
هيٺين پرڪري آهي. هي مهاڀاهو! انڪان اٻي منهنجي
جيءُ روپي اٻرا (اوچي يا چيٽن) پرڪري ڄاڻ، جا
هي جڳت ڌارو ڪري ٿي. انهن سمجهه نه سڳڪجهه
انهن منهنجي مان ئي پيدا ٿئي ٿو. مان سڳي جڳت جو
پيدا ڪندڙ ۽ پرلٽ ڪندڙ آهيان. هي ڏندجڳهه (ارجن)
مونڪان ٻيو ڪو نه وڏو ڪو نه آهي. هي سڳڪجهه مون
۾ انهن ٻولل آهن، جيئن ڏاڳي ۾ مڱيا. هي ڪٿي به

روانو ٿيو. سٺا سٺا ڪپڙا ۽ هڪ هزار ٽالين سان ڪيائين
 ۽ اٽي ٻهٽو، جتي مهالو وٺڪ پراڻو هو. اٽي ٻهٽي
 مهالو جي چرلن ۾ سس لڻائي ساشٽارگ ڏاندو ۽ ٻوڙ
 ڪيائين ۽ آندل ٻيٽ لاءِ ويٺي ڪيائين ته قبول ڪراريو.
 مهالو وٺڪ ڪاوڙي چيس ته ”اڀي سڙو ڇو! ٿوڻ ڏسڻ
 وارا آهن، ڇا توکي منجهي سهر نه آهي؟ ٻهٽي
 ڪيڏن واري گادي، ڪپڙا، سون جا ڪار، ٽالون ۽
 ٻيو جهڪي به آندو اٿئي، سو ورتائي وڃ.“ هي ٻڌي
 وارا جي دل کي ڀڄي وئي. هن مهالو وٺڪ جو
 ٿيڻ ٻوڙ ڪيو ۽ سندس چوڻا ٻڪڙي ويٺي ڪوڙ
 لڳو ته ”مولڪان جي اڙڪيا ٿي آهي يا ڪو به ڏوڪ ٿيو
 آهي ته اهو مولڪي مٿي ڪٿو ۽ نڌاڻو ته اوڻان اها
 ٻوڙ اوستا ڪيئن پراڻي ڪئي آهي؟“ وٺڪ مهالو
 ورائيو ته ”راڄا! مان ڏهاڙي ڪم آهي چوڻ اڌاء جو
 ٻاٽ ڪندو آهيان، انڪري منهنجو ٿيڻ ڏاڍو ٿوڻ نه
 سهارو لٽا سگهن“ اهو چئي وارا ساشٽارگ مهالو وٺڪ
 کان گيتا جي چوڻ اڌاء جو اڀاس ڪيو ۽ انڪري اٿس
 ۾ موڪل پراڻي ڪيو. مهالو وٺڪ اٽي ٿي گيتا جو اڀاس
 ڪندي سڪ سان وهڻ لڳو. وردان لاءِ آيل ڏاڍا ٿوڻ
 به اٽي آيا هئا، سي اهو ڏسي هاما ويا. اچي اجهڪو
 آدمي ڏهاڙي ڪم آهي هڪ ئي اڌاء جو ٻاٽ ڪري
 پڳوت وڌو ڪي پراڻي ٿي ٿوڻ، مان به ڏرو
 ڪونه آهي.“

پگوم گمتا ڏانهن چڪتي وڃي ٿو (پگومي وڃڻ مان
 ڪيل پگ، هٿن وغيره ڪرڻ لازمي ٿيڻو چاهي) اهڙو
 ارڪي وڌا ٿيڻ ڪري، باپ رهڻ ٿي، اليڪ عمن ۾
 ڪم ڪوشش سان ٻارم ڪتيءَ (مڪتيءَ) کي ٻائي ٿو.
 اهو ارڪي ٺهڻيءَ کان شريعت آهي. اهو ٻائيءَ کان
 نه آهي. [ڪام] ڪرم ڪندڙن کان نه وڌو آهي.
 اڪري هي ارجن! ٿون ارڪي ٿي. سڀني ارڪن ۾ نه
 جيڪو مون ۾ آيا سان لڳو وڃي ٿو ۽ شريڏوان ٿي
 منهنجو اچڻ ڪري ٿو، اٽڪي ٿي مان اٽڪ ٿو.
 اور ٿي سڀ!

شهادت پگوم گمتا روپي آهڻو ۽ برهم وڌا ٻاڻ
 اهو، شاستر جو شرعي ڪرڻن ارڪن سواد هو "اٽڪ
 سڃم اٽڪ" نالي ڇهون اڌاء ٻورو ٿو.

اڌاء ڇهين جو مهاڻم

پڳوان ڇو نه "هي ڏاڍي مان هاڻي ڇهين اڌاء
 ڇو مهاڻم ٿوڪي اڌاڻ ٿو، جهڻا اڌاء ۾ مڪم ٿي وڃن
 لا. گرداڙي لڏيءَ هي ڪندي ٿي اٽڪاڙو نالي
 هڪ وڏو لڳر آهي، جتي مان پلمش نالي اٽڪ
 آهيان. ان لڳر ۾ جانفريءَ نالي هڪ راجا رهندو هو،
 جو ارجا ۾ ڏاڍو پيارو هو. هو ڏهاڙي پگ ۽ دان
 ڪندو هو. هنجي راج ۾ منڊاٽا مهينن ٻوڏا هئا، پٿرن
 سٺو ۽ اٽڪو ان ڏينداون هيون. هن مڪيتراڻي ڪرڻ
 کونانا ۽ نالا ٺهرايا هئا. هنجي ٿور ۽ دان سڃم ٿو
 سرڪيڻ ڏاڍا ٿون سڃم هٿن جي رڳ ۾ ڪم ٿو

ارجن چيو - ”هي ڪرشن! جهجهو من وس ۾ نه
آل آهي ۽ جهجهو من شردا هوندي ۽ لوڪ کان پٽڪيل
آهي، اهو لوڪ جي سڌي ۽ ڪي نه پائي ڪهڙي ۽ ڪٿي
ڪي پراپت ٿئي ٿو؟ هي مهاپاهو (ڪرشن)! ڇا اهو
برهم پراپتيءَ جي مارڻ ۾ پٽڪيل آسري زهت ماڻهو
ٿڙي پڪڙي واپس اڏل جيان پنهني (ڪرم ۽ گيان لوڪ)
کان پرشت ٿيل ناس نه ٿي ويندو آهي؟ هي ڪرشن!
تون ئي منجهه جو اعر سسر پوريءَ رات ٿڙي سگهڻ ۾
سمرت آهين. سوکان سواءِ ٻيو ڪو ان سنسي لورن
ڪري سگهڻ وارو ڪونه آهي.“

شري پڳوان چيو - ”هي ڀارت (ارجن)! انهيءَ
(لوڪ پرشت) جو هن لوڪ ٿڙي پراوڪ ۾ ناس نه ٿو
ٿئي ڇاڪاڻ ته هي پيارا! ڪلياڻ لاءِ ساڌن ڪرڻ وارو
دوڪڙيءَ کي پراپت نه ٿئي. اهو لوڪ پرشت پيچ وارن
لوڪن (سرڳ وغيره) کي پراپت ڪري، اتي گهڻو سمو
وهي ٿو. پوءِ ڪنهن پوار ۽ سڪڙي گهر ۾ جنم وٺي ٿو
يا [وٿراڻ وارو پرش انهن لوڪن ۾ نه وڃي] ڪنهن
گيانوان لوڪيءَ جي ڪل ۾ جنم وٺي ٿو پر اهڙو جنم
ولڻ سنسار ۾ بلڪل ڊراپ آهي. هي ڪروڙين (ارجن)!
اٽي (ٽئين جنم ۾) هو اڳئين شرار ۾ ڪيل ساڌن جي
ٻڌيءَ (سنسڪارن) کي پراپت ٿئي ٿو ۽ لاڪري سڌيءَ
حاصل ڪرڻ لاءِ وڌيڪ ڪوشش ڪري ٿو. اڳئين اڀياس
سان هو [وشين جي وس ۾ نه ٿي] اوس نه، انهيءَ

شوامد اپڳرمت گيتا]

پر ڏسي ٿو. جيڪو سڀني کي آلا پر ڏسي ٿو، جيڪو
سڀني پر مولڪي ڏسي ٿو؟ هر چيز وٽس پر ڏسي ٿو،
سو مڊوحتي نظر کان پري نٿو لڳي؟ مان اٿي نظر کان
پري نٿو لڳان. جيڪو اوکي سڀني چيرون ۾ هڪ کي
وسندڙ ڄاڻي، مولڪي، جهي ٿو، اهو ارڳي سڀني ڪم
ڪندي ۾ مون ۾ وڃي ٿو. هي ارڳن! جيڪو سڀني
کي پاڻ جهڙو ٻڌي ٿو؟ سڄا ڏک کي سماڻ سڀني
ٿو، سو ارڳي تمام سرشت ليکڻ وارو آهي.”

(سالمنا روپي)

”هي مڏسودن! هيءُ (سالمنا روپي)
جهڙو ڪري“

۱. سو آرکي تمام سرشت لیکو وارو آهي
 ارجن چيو- "هي مڏسون! هيءُ (سمانن روپي)
 سو، جو نونان چيو، مان من جي چنيل هئي ڪري،
 ان وٽ رهڻ واريءَ حالت کي ڏسي نغو مڪيان ڇاڪاڻ
 ته هي ڪرشن! هيءُ من ڏاڏو چنيل ۽ ڏيکيو آهي!
 تمام پنهان آهي. ائين ڪري اٿس وڪڻڻ لاءِ
 ڏيکيو آهي، جيئن هئا ڪي."
 ۲. ميانا هُو (وڏي ٻانهن)

نام بتوان، جیئن هرا کی
 ٺٽو آھی، جیئن هرا کی
 شری پیگوان چبو۔ ”ھی میاهاؤ (وڏن باپ
 وارا ارچن) ! برابر من چیل ۽ ٺکائی ۽ ساڻس لپا
 آھی تو هی ڪٿي پترا! انکی 10 پیاس ۽ وٺاڻا
 وس ۽ ڪری سگھي ٿو۔ [اهو ٻه ٻار رک ڏاڍو
 من کی وس ۽ ٺٽو ڪری، ان لاءِ نوک ڪڍی آھی
 من وس ۽ آھی ۽ جو ساڻا ڪندو رھی
 آهو سوڻو آھی۔ اهو منهنجو سٺو آھی۔“

بہنیں وہی وہی کرنیں کرتی۔

ٻڌجي ٿو. جتي هوان آهي، اتي ٿاڻي جي ڏاڻي ٿي
 ٿڌي. اهڙيءَ ريت آتما جي روڪ ۾ لڳل روڪي جو
 ڪم ڇڏيو ويو آهي (اهو ٿڌي ٿئي). جتي روڪ اڀياس
 مان روڪيل ڇڪ شانت ٿي وڃي ٿو ۽ جتي آتما ٻر مان
 ۽ ساڳيا ڪار ڪري آتما ۾ ئي ڀرڻ رهي ٿو، اڪث
 ٿيند، جو اندر مان ذريعي ٻراپت ٿئي ٿي پر جو شد
 روڪ ٻڌي دوارا حاصل ڪري سگهجي ٿو، اُنڪي اڻڻ
 ڪري ٿو. اُن اوستا ۾ قائم ٿيل روڪي وري چلائمان
 ٿئي ٿي. سنسار روپي ڏک جي سڃڻ ٿوڙو جو نالو
 روڪ آهي. اُنڪي چاٻڻ ڪهي. اهو روڪ اُتاهه ڀري ڇڪ
 ۽ ٺڄي سان ڪرڻ ڪهي. [روڪي ڪي ڪهي نه] سڃاڻپ
 مان پيدا ٿيندڙ سڀني ڪامڻن کي ٿياڳي ۽ من دوارا
 سڀني اندر مان کي سڀني طرفن کان چڱيءَ طرح وس ۾
 ڪري ٿوري ٿوري وٺاڻ کي ٻراپت ٿئي ۽ ٿورج ۽
 ٻڌي سان من کي آتما ۾ لڳت ڪري ٻي ڪا به ڇڏي
 نه ڪري. هيءُ نه ٿڪندڙ من جنهن جنهن وڃي ٿانهن
 وڃي، اُنڪي اُن کان روڪي پنهنجي وس ۾ ڪري،
 چاڪا نه ڇڏي من چڱيءَ طرح شانت آهي ۽ پاڻ کان
 آڇو آهي، ڇڏي ڇڏي ڇڏي ٿي ويو آهي، اهڙي
 ٻرهر روپ روڪي ڪي تمام اُتر آند ٻراپت ٿئي ٿو. اهو
 پاڻ کان ٻري روڪي اهڙيءَ طرح سدائين آتما کي ٻر مان
 ۾ لڳائي، سڄي سان ٻرهر جي ٻراپتيءَ روپي اُتس آند
 ماڻي ٿو. اهڙو روڪي آتما ۾ سڀني کي ۽ سڀني کي آتما

سازن ۽ پايښ ر سمان پښي ځاړو وارو آهي، سر اهر
 پوښ آهي. [پاڅي شام څرک لاه] پوڅي کي کوي
 نه واسناون ۽ لالچ څڅي، من کي روکي، اکيلو
 کيښ اښانستان ۽ واهي ورکي چي سازا کري
 اهڙو هند صاف هجي. اهر هند نه تمام اوچو هجي ۽
 نه هيٺاټون. آلي ٿاهه يا مرکه چالا وچائي، آلي پښتو
 اجل آسځ بڻائي، ان آسځ ټي واهي، من ۽ ځاړو کي
 ... کري، اښه کړو چي شدي ۽ لاه پوڅو څو اښان
 ۽ آلي کي کور چي نه شرار، مږ ۽ چالي سځي اجل
 ي لک چي لاس چي چوڻي ۽ مږ نظر رکي ۽ پښي
 چن پاسي نه لټاري. آلي چکائي نه دل کي شام
 نري، بي لارو پښي، پښتو چر ۽ ورت ځاړي،
 ن کي وس کري، مږ ۽ پښتو چر لښکاري، مږ ۽
 لښکاري. اهڙي ۽ ورت پوڅي سځاڼن من کي روکي
 مښچي اهر شاعري لرواځ (مږ ۴۰۰) کي پائي ټو، پي
 اهر اهر پوڅو نه نه کښو کالهند ۽ کان، نه اصل نه کالهند
 کان، نه کښي نه کښو ۽ نه وږي بلکل نه نه
 کښو کان نه لټي ټو. چښتو آهار ۽ وهار (کانډو
 وږو) لک آهن، چښو کور لک طرح سان کري
 ټو، چښو کور ۽ چاځو ۽ لک (پښو ځاړو)
 آهي. لک ځاړو کښو پوڅو سځ لټي ټو، لک
 ورت لښکاري ټي وچي ټو، لک ځاړو
 وچي ټو. آلي کي اهر ۽ لږو

اڌياڻ ڇهون

ڀڳوان ڇڏو - جيڪو ڪرم جي ڦل جي چاهندا نه
رکي، لازمي ڪرم ڪري ٿو، اهو ئي سياسي ۽ لوگي
آهي ۽ اڪي نه اهو، جيڪو اگني (هون اگني) ۽ اڇي
کا ڪرا ڇڏي ٿو ڏئي. هي ارڙهن! جنهنڪي سياسي
ڇون ٿا، اُنڪي ٽون ٻوڙهه ڄاڻ، ڇاڪاڻ ته سڪلپن
جي ٽهاڳڻ ڪانسواءِ ڪو نه ٻوڙهه ٿي ٿو سگهي. جيڪو
مڻي ٻوڙهه ٿو چاهي، اُنڪي [نڪام] ڪرم ڪرڻ ڪنهن
لائين ڇڏي آهي. ٻوڙهه ۾ رڌل لاءِ شرم يعني سڀني
سڪلپن جي ٽهاڳ. جو اڀاءُ ٻڌايل آهي. اهو جڏهن
لد ورسن ۽ ڪرم ۾ دل ٿو ڌاري ۽ سڀني سڪلپن
جو ٽهاڳي بڻجي ٿو، تڏهن اُنڪي ٻوڙهه ۾ بهتل ڇڏجي
ٿو. پنهنجي آتما سان پنهنجو اڌار ڪري پاڻڪي ٻوڙهه.
[يا رک نه] آتما (باط) ئي پنهنجو متر آهي ۽ آتما
ئو پنهنجو واري آهي. اهو پنهنجو باط متر آهي،
جنهن مان ڪي جيترو آهي ۽ جنهن اُنڪي نه جيتهو آهي،
جنهن جو آتما دشمن جيان آهي. جنهن پنهنجو باط شانت
ڪيو آهي، جيڪو ٿڌي ڪوسيءَ، سڪهه ۽ مان
ايمان ۾ سمان آهي، اهو پرماٿا ڪي ٻسي ٿو. گيان وگيان
ڪري جيڪو ڀاول آهي، جنهن لد ورسن جيتيون آهن،
جنهنڪي مٽي، پٿر ۽ سون هڪجهڙا آهن، اهو ٻوڙهه ڪي
بهتل ڇڏو وارو آهي. جيڪو ٻارن، مٿرن، ٻراون، واريون،

ٻوڙ هڪ جهنگل ۾ ڳجهه ڇوڙو جنم ورتائين. هوڏانهن
 اڏا ٻه ڪجهه سهي بعد سندر شرار ٿياڳي گهوڙو لڙڪ
 پوکڻ بعد اُهي ٽي جهنگل ۾ هڪ طوطي ۽ ڇوڙو ورتو.
 هڪ ڏينهن هوڙو ڇوڙي ڇڪڻ لاءِ ٿيا ڏٺي رهي هئي
 ته ايتري ۾ ڳجهه هڪي ڏٺو ۽ اڳئين جنم جي واپس وٺڻ
 لاءِ هڪي پنهنجن ٽڪن چنن سان زخمي ڪري ڇڏيائين.
 اها طوطي زخميل حالت ۾ هڪ مڙل ماڻهوءَ جي کوپريءَ
 ۾ وڃي ڪري، جنهن ۾ پاڻي پراڻ هو. ڳجهه اُتي به
 ان ئي لامارو ڏٺو. ايتري ۾ هڪ ماري اچي اُتي
 لڪيو ۽ هن اُنکي پنهنجي لير جو نشانو بڻايو. ڳجهه جي
 اڳئين جنم جي زال طوطي کوپريءَ جي پاڻيءَ ۾ ڪري
 پراڻ ٿياڳي چڪي هئي. هاڻي ڳجهه به ماريءَ جي لير
 جو نشانو بڻجي وڃي اُن کوپريءَ ۾ ڪري ۽ ٻڏي مٽي
 امراج جا دُوت ٻنهي کي به لوڪ ۾ وٺي ويا. اُتي اڳئين
 جنم جا ٻاٻ ٻاٻ ڪري هُو ڏکي رهيا هئا. امراج هنر
 جي ڪرمن تي نظر ڪئي. کيس اهو معلوم ٿيو ته مرڻ
 وقت هُو اوچتو کوپريءَ جي جل ۾ وڃي پيا هئا، تڏه
 ان کين چيو ته جتي چاهيو، اُتي وڃي سگهو ٿا. تڏه
 ٻئي عجب ۾ پيا ۽ هڪ جوڙي ٻچڪ لڳا ته اسان سڄي
 ڄمار ٻاٻ ڪرڻ تي ڪيا هئا، ٻوڙ به اسانکي هب
 ڪيئن ٿو ڇڏو وڃي؟ ان ئي امراج فرمايو ته گنگا
 ڪناري تي وٽ نالي هڪ اُتر برهمڳياڻي رهندو
 هُو اڪانٽواسي، ممتا رهت، شانت ڇت ۽ ٿياڳي

انهو ر، سڀني پراڻين جو متر چاڻي ٿو، اهو شانتي
پراڻس ڪري ٿو.
اور ٿس سڀا!

شرمند پگروم گيتا روپي آهڻد ۽ برهم وڌا ٻايت
سوڌ، شاستر جو شرڀ ڪوشن ارڇن سدود جو "ڪرم
سماس اڻوڪ" نالي ڀڄون اڌياڌ ڀڄو ٿيو.

اڌياڌ پنڃين جو مهاڻم

رني ڪوشن چيو - "هي دٻي! هاڻي ٿوڻي
اڌياڌ جو مهاڻم ٿوري ۾ ٻڌايان ٿو. ساوڌان ٿي ٻڌ،
مڌو ٽڌس ۾ پڙوڪڻو نالي هڪ لکڙ آهي.
۾ پڻڪل نالي هڪ پرمعڻ وهندو هو. هو وڻڻالي
هڻڻ جي هڪ مشهور ڪل ۾ ٻڌا ٿيو هو پرم
ٻڌن شاسترن جو اڀياس ڪرڻ چڏي ڊهل وغيره وڃان
ٻاڻو ۽ ٽڇڻ چوڻ ٺٽو اختيار ڪيو هو ۽ ان ۾ هوشماري
ڪري راجا وٽ وهڻ لڳو. اتي وهندي پراڻس اڻوڪ
کانسواءِ هڪي ٻي ٻالو مٽي ڪين لڳندي هئي. اها
وٽ وهندي هڪتر اهاڻ وڌي ويو ۽ هو راجا ٻاڻ
اڪمالي ۾ ٻين جون ڪلائون ڪندو هو. پڻڪل کي هڪ
زال هئي، جيئن جو ٺاڻو اڻوڪ هو. هو ٽڇ ڪل ۾ ٻاڻ
ٿي هئي. هو ٻئي کي راه ۾ ڪندو سمجهندي ٿي
سالي سالي رات جو هڪي ماري ڪس ڪنڊ ٺاڻو

مد پڳوٺ ڳيٽا]
 ۽ ٻيو هر ٻوڏ ۾ ٿي رهيو آهي اڪت آندو آيو ڪري ٿو.
 ڪي ٻوڏ ۾ اندر ۾ وڃن جي سڃوڙ ۾ سان پيدا ٿيندڙ
 من، آهي ٻڪ ڏک ڏيندڙ آهن ۽ آهي آڊ ۽ الت وارا
 مني ٻي جڳا آهن. انهيءَ ڪري هي ڪٽي پٿر!
 واکي ماڻهو آهن ۾ ٿو ٿاڻي. جيڪو شرار جي لاس
 ٿيڻ کان اڳ ئي ڪام ۽ ڪروڙ ۾ پيدا ٿيل واکي (چوڻ)،
 سڄو ۾ سمور ٿي، اهو ٻوڏي سڪي آهي. جو پيش
 لڳي. آڏا ۾ ئي رهي رهيو آهي ۽ جو الت جي ڇوڙي
 وارو آهي، سو ٻرهر سڙو ٻوڏي ٻرهر ۾ لڳي ٿي،
 ٻرهر کي ٻائي ٿو. جڳا سڀي پاپ لاس ٿي ويا آهن
 ۽ جن جو گيان سڄو دور ٿي ويا آهي، جي
 سڀي ٻراڻين جي پلي ڪرڻ ۾ لڳل آهن، جڳو من
 ٻنهي وس ۾ آهي، اهڙا ٻرهر گيان ٻوڏي پراڻ
 ٿين ٿا. ڪام ڪروڙ کان جيڪي آڏا آهن، اهڙن
 من کي جيتو آهي، جيڪي آڏا گيان آهن، ٻوڏي ٻرهر
 پيشن کي سڀي طرفن کان نرواڻ (مڪتي) روپي ٻرهر
 پراڻ آهي. جو ٻاهر جي وڃن کي ٻاهر ٿي ڇڏي
 نيترون جي ڏرڻي ٻيهر پيشن جي وڃن کي، لاسن
 ايندڙ ويندڙ پراڻ ۽ آڏا واپس کي سر ڪري، من
 ٻڌي ۽ اندرون جيئي، مڪتيءَ لاءِ اٿن ڪندڙ آهي
 جو اڃا، ٻپ ۽ ڪروڙ کان آڏو آهي. اهو مني سڏا
 مڪت آهي. جيڪو مونکي ٻڪي ۽ ٻنهي ٻن جي ٻوڏ
 وارو، سڀي لڳو جي

پر موهجي ڪامنا ڏوٻي ٻڌجي ٿو. من سان سيني
 ڪرمن جو ٿياڻ ڪندڙ ٿون ڏرواڙن واري شرار روپي
 گهر پر سڪ سان رهندي نه ڪجهه ڪري ٿو ۽ نه ڪرائي
 ٿو. پر مشورو نه ڀرائين جي نه ڪرڻا هڻي ڪي، نه ڪرمن
 ڪي ۽ اڪي نه ڪرمن جي ٿيل جي سڄوڳ. ڪي رڇي
 ٿو. اهو سڀ سپاه (پوڪر ٿي) ڪري ٿي ٿو. پر مالها
 نه ڪنهنجي شب ڪرم ڪي ۽ نه ڪنهنجي ڀاپ ڪرم
 ڪي گرهڻ ڪري ٿو پر اڳيان ڪري ڳيان نه ڪهي ٿو
 ٿئي. ڪري سڀ صو موه پر ٿاسن ٿا پر جيتو اهو
 اڳيان آهر ڪار ڪري ٿاس ٿي وڌو آهي، اهيءَ هر
 اهو ڳيان سج سمان پر ڪاش ٿئي ٿو (يعني اڪي
 ايسور جو ساڳيا ڪار ٿئي ٿو). جيتي ٻڌي ۽ من ڀر مالها
 پر ٿي لڳل آهي ۽ جيتي ان پر ٿي آهي ۽ جيتا ڀاپ
 آهيءَ آها جي ڳيان سان ڏوٻي وڌا آهن، اهڙا ٻارن ڀر مالها
 ڪي پائين ٿا ۽ وري چمن مون ٿئا. اهڙا ڳيائي وڌا ۽
 نه ٿا واري برهمڻ، ڳان، هائيءَ، ڪتي ۽ چنڊال پر نه
 سر ڏوشتي (ساڳي نظر) رکن ٿا. سمالتا جي پاڙو ٿا
 من وارا سارو جڳهه جيتن ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي اردوشي
 ۽ سمان پاڙو وارا برهم پر استع (ڦاٽل) آهن. ڇو وٽندڙ
 رات ڪري خوش ٿي ٿي ۽ اڃا وٽندڙ جي ملڻ
 ٿي ٿي، اهڙو اسٽر ٻڌي وڌو، موه رهن
 ٻارن برهم پر ٿي استع رهي ٿو. ڇو
 ڦاٽل نه آهي، سو آها جي آند ڪي ٻائي

رمالما) کي پراپت ٿئي ٿو. گيان لوگين کي جيڪو ڀرم
 ۾ پراپت ٿئي ٿو، اهو [نشڪام] ڪرم لوگين دوارا
 پراپت ڪيو وڃي ٿو. [انهيءَ ڪري] جيڪو گيان
 ورتو ۽ ڪرم لوڪ کي ڦل وڙپ سان هڪ ٽنسي ٿو، اهو
 ٿي ٿيڪ پسي ٿو. ان لاءِ هي مهاڀاڙو! ڪرم لوڪ ٻڌا
 سمياس (گيان لوڪ) ڪرڻا مشڪل آهي. پڻجوت سروب
 کي ڏٺائيندڙ [نشڪام ڪرم] لوڪي پريهرم پرمالما کي
 جلد پراپت ٿي وڃي ٿو. لوڪ سان جڙيل، اندر اس ۽
 من کي چيٽيندڙ، پوئو انتهڪرن وارو ۽ سڀني پراڻين ۾
 پاڻ (آلما) کي ڏسندڙ ٿي ڪرم ڪندي به نرليپ
 (نيارو) رهي ٿو. سڀني کي ڄاڻندڙ (گيان لوڪي) نه
 ڏسندي، ٻڌندي، ڇهندي، سگهندي، ڀرجن ڪندي،
 هلندي، سمهندي، ساه ڪڍندي، ڳالهائيندي، ٺياڳيندي
 (ڇڏيندي)، اکيون ڪوليئندي ۽ پوريئندي به سڀئي
 لاندرواڻن پنهنجن پنهنجن وشين ۾ ورٽن ٿيون، اهڙي
 طرح سمجهي ڄاڻي ٿو ته مان اصل ڪجهه به نٿو ڪريان
 پر پرش سڀئي ڪرم پرمالما کي اڀڙ ڪري ۽ موه ٺياڳي
 ڪري ٿو، اهو پرش جهڻ جل ۾ رهندي ڪم
 ۾ ان کان نياريو رهي ٿو، ٿيڻ پاپ کان نرليپ رهي
 ٿو. لوڪي (نشڪام ڪري) اندر اس، من، ٻڌي
 شرار دوارا موه ڇڏي انتهڪرڻ جي شديءَ لاءِ
 ڪن ٿا. نشڪام ڪرم لوڪي ڪرم جو ڦل ڇڏي
 شالسيءَ کي ڀائي ٿو پر ڪامڻ وارو پرش ڪرم

اڌياڻ پئنجون

ارجن چيو - "هي ڪرشن! اوهان ڪڏهن ڪرم جي سنڀال جي ساراهه ٿا ڪراو؟ ڪڏهن وري لشڪار ڪرم جي. انهن ٻنهي مان جيڪو هڪ ٻي ڪم ڪندو آهي، اهو ملڪي ٿاڻو." شري ڪرشن چيو - "ڪرم جو سنڀال (من، ڏاڍو ۽ شرار ڏوٽي ٿيندڙ سڀني ڪرم ۾ ڪرڻاڻي جو ٿاڻو)؟ ڪرم ٻنهي ٻنهي ڪلياڻ ڪندڙ آهن پر انهن ٻنهي مان به ڪرم جي سنڀال کان [لشڪار] ڪرم ٻوڏ ٿي سرڪي آهي. هي مهاڀار (وڏن ٻانهن وارا اوجن)! جو ماڻهو نه ڪنهن سان ڏينس ڪري ۽ نه ڪا ڪامياوي ٿو، اهو (لشڪار ڪرم ٻوڏي) سدائين سياسي سمجهڻ ڪري. اهو واپس ڏينس وغيره ڏهڻن کان چٽل ڪم سان سسار ڏوٽي ٻڌڻ ڪم ٿي (چٽي) وڃي ٿو. [مٿي جيل] سالڪه (ڪبان) ۽ ٻوڏ (لشڪار ڪرم ٻوڏ) کي ٻوڏ ٻوڏ ٻوڏ [ڦل وارا] چون ۽ لکي ٻڌڻ لوڪ. [ڇاڪاڻ ته ٻنهي مان] ڪو به هڪ کي سٺي طرح ڪندڙ ٻنهي جي ساڳئي ڦل

هي ٻرو ڪرم اختيار ڪيو. هاڻي اسانجي دوش کي
 نه ڏسي اسانکي ڪهيا ڪريو. "اسانجي ويٽي ٿي مٽي
 پُرسن ٿيو ۽ چوڻ لڳو ته "پڙت مٽي جي اچڻ لاءِ
 اوهان سان سراپ لڳو رهندو ۽ اُچي ڪرڻا سان اوهانجو
 سراپ مٽندو، اوهين پڙتوئي ٿي جنم وٺندون ۽ اوهان
 کي اڳئين جنم جي يادگيري ڏهندي. هي مٽي! اسين
 گدگا جي ڪناري تي ٻهراون ٻڌجي بيٺيون هيوسين.
 اوهان اُتي گيتا جي چوٿين اڌاء جو پاٽ ڪندي ٻڌاريا
 ۽ اسانجو اُڌار ڪيو. ان لاءِ اسين اوهانکي پُرام ٿيون
 ڪريون. اوهان نه فقط سراپ کان پڙهن پيانڪ سسار
 ساگر مان به گيتا جي چوٿين اڌاء جي پاٽ دواڙا اسان
 کي مڪمل ڪري ڇڏيو آهي." پڳوان چوڻ لڳو ته
 "انهن جي لائين چوڻ تي مٽي بلڪل پُرسن ٿيو ۽ جتان
 آيو هو، اوزانهن روانو ٿي ويو. اُهي ڪنڀائون به بلڪل
 پُرس ۽ شرڏا سان گيتا جي چوٿين اڌاء جو پاٽ ڪندون
 رهيون ۽ جهنگري انهن جو به اُڌار ٿي ويو."

هي ٻرو ڪرم اختيار ڪيو. هاڻي اسانجي دوش کي
 نه ڏسي اسانکي ڪهيا ڪراو. "اسانجي ويٽيءَ تي مٺي
 ٻرسن ٿيو ۽ چوڻ لڳو ته "ڀوت مٺيءَ جي اچڻ لاءِ
 اوهان سان سراپ لڳو رهندو ۽ انجي ڪرڻا سان اوهانجو
 سراپ مٽندو، اوهين پرتويءَ تي چٽو وٺندون ۽ اوهان
 کي اڳئين جنم جي يادگيري ڏهندي. هي مٺي! اسين
 گنگا جي ڪناري تي ٻيرون ۽ ٻڌجي ايندڙن هيوسين.
 اوهان اُلي گيتا جي چوٿين اڌاء جو پاٽ ڪندي ٻڌاريا
 ۽ اسانجو اڌار ڪيو. ان لاءِ اسين اوهانکي پرتام ٿيون
 ڪرادن. اوهان نه فقط سراپ کان پر هن پيانڪ سمسار
 ساگر مان به گيتا جي چوٿين اڌاء جي پاٽ دوارا اسان
 کي هڪٻئي ڇڏو آهي." پڳوان چوڻ لڳو ته
 "انهن جي لائين چوڻ تي مٺي بلڪل ٻرسن ٿيو ۽ جتان
 آيو هر، اوڏانهن روانو ٿي ويا. اهي ڪنڀارون به بلڪل
 ٻرڻ ۽ شردا سان گيتا جي چوٿين اڌاء جو پاٽ ڪندڙون
 رهيون ۽ جهنگري انهن جو به اڌار ٿي ويا."

جڙو ڇڏي هي منس جنم پرايٽ ڪيو آهي. " اهو
 اڏي مٽي ٿيس پر ٻيو ۽ ڪالٽن سندن حال پڇيو. انهن
 ٻڌاڻو ته "هي مٽي! گوداوري نديءَ جي ڪناري تي
 چنڊپاپ نالي هڪ ٻوٽو اترڪ لستان آهي. ان اترڪ
 ۾ ستيم ڦٽا نالي هڪ ٿيسري رهندو هو، جو ڪنور
 ٿيسيا ڪندو رهندو هو. هُو اندر ٻاهر سڌ رهندو هو.
 لاندون کي وس ۾ ڪري، ٻرم شالتي پٺائي آهيا
 مڪن رهندو هو. هُو وڻوان ۾ ۽ اڇڙو ته سندر واهيان
 ڪندو هو، جو ان جي پٺڻ لاه خرد ٿرهما دهاري
 وٽس ايندو هو ۽ هن کان سوال به پڇيندو هو. پڳوان
 جي ڏٺان ۾ رهندي هنجي ٿيسيا وڌندي رهي. ان
 ڪري لندر کي اچي ٻپ ورتو ته هُو منهنجي اندر
 ڪسي وٺندو. هُو هنجي ٿيسيا ۾ پنڳ وڃوڻ لڳو. هن
 اسرائيل کي گهرائي حڪم ڏنو ته اوهين وڃي سندس
 ٿيسيا پنڳ ڪراو، ته هُو مون کان سرڳ جو راج ڪسي
 وٺندو. اسين ٻئي لندر لوڪ جون اسرائيلون هيونسين،
 سو آگيا اوسار اسين ان وقت ٻيونسين ۽ ٻيونسجي راڳ،
 لاج، مڌر سرن، سازن سرودن، ٻيونسجي هاڻ پاڻ ۽ ناز
 لڙن سان هن کي. سڌوڻا لڳيونسين پر هنجو من ڪن
 لڏاو. آخر ڪروڙ ۾ پرچي اسان کي سراپ ڏنائين ته
 وڃي ڪنگا جي ڪناري تي بيماس جا وڻ ٿيو. اهو
 ٻڌي اسان نمر لاسان ويستي ڪئي ته "هي مهاتما!

شریدھ دی-پگوت گہدا

[مہاتمر سمہت]

سنداڪار

پریداس بروہہچاری

سریدکرشن ستورس

پراڻي ملہي، اجہہر

پہتا ۸۰۰ روپہہ

بنا ڪجهه به نظر ڪرڻ ايندو. جيڪڏهن سڀني ٻاڻين ۾
 وڌيڪ ٻاڻ ڪرڻ وارو آهين، ته به تون ڪيان روپي
 ٻيڙيءَ ۾ چڙهي ٻڪ ٿي ٻڪ سڀني ٻاڻين کان ٿري ٿار
 ٻولدين. هي اوجھ! جيئن دور ٻرلڏو اڳي ڪالين کي
 جلائي پير ڪندي آهي، تيئن ئي ڪيان روپي اڳي
 سڀني ڪرمن [جي ٿل] کي پير ڪري ڇڏيندي آهي
 هن سيار ۾ ڪيان ڇيڙو ٻيو ڪجهه به ڪونه آهي. اُهو
 (ڪيان) کي سڀي ٻائي شد انت ڪرڻ وارا ٻاڻيهي آيا
 (ٻاڻ) ۾ الڙو ڪري ٿو. ٻنڌن کي ڇوڄندڙ، آدم
 ڪندڙ ۽ شرڏا وارو ڪيان کي ٻاڻيت ٿئي ٿو. ڪيان کي
 ٻائي سڀ ٿي پير ڪندي ڪي ٻائي ٿو. اڳي،
 اشرڏالڙ ۽ شڪي آدمي ٺاس ٿئي ٿو. شڪي آدمي
 کي نه سڪ ملي ٿو، نه هي ٺوڪ ۽ نه ٻرلڙو يعني
 سندس ٺوڪ ۽ ٻرلڙو مرام ٿي وڃن ٿا. هي ڏلتو
 (اوجھ)! جيئن حاسنا واريءَ ٻڏيءَ جي ٻوڏ (سڀ
 ۾ برهم پڻ سان) ۽ ڪيان ڏوارا سڀ سڀا (شڪ) ڏرا
 ٿي ويا آهن، اهڙي آيا ۾ وٺل آدميءَ کي ڪرڻ
 ٻڌن. الڪري هي ٻارو (اوجھ)! سڀا ٻوڏ ۾ اٿس
 ٿيءَ ۽ اڳيان ڪري آئين ليل شڪ، ڇو ٺهجي ڪري
 آهي، سو ڪيان روپي ٺلوار سان ڪائي آئي ڪڙو ٿي
 اور ٿي سڀ!

۽ ڪي شاسترون جي سڙاڻ ۾ (اڀياس) روپي ڪيان ۽
 ڪن ٿا. [ٻيا] سوکي وري اُٻان وارو (ٻاهر وٺند
 هئا) ۽ پراڻ وارو ڪي هڻن ڪن ٿا ۽ ٻيا پراڻ وارو
 اُٻان وارو ڪي هڻن ڪن ٿا، ٻيا وري پراڻ ۽ اُٻان جو
 هلڻ کي روڪي پراڻا ۾ روپي هڻن ڪن ٿا. ٻيا ٻه
 موجب کاڌو کائيندڙ پراڻن کي پراڻن ۾ ئي هڻن ڪن
 ٿا. اهي سڀ ۽ ڪي ٻيا ڄاڻو آهن. ۽ ڪي دواڙا اُٺند
 پاپ ناس ٿي ويا آهن. هي ڪرڻ ۾ اُٺر (ارجن)
 ۽ ڪي ٻيا ڪي ٻيا روپي امرت کي پوکيندڙ سڻائين ٻه
 کي پراڻ ڪن ٿا. ۽ ڪي نه ڪندڙن کي پراڻ ڪن
 [سک] ڪيئن ملندو، جڏهن هن ٻه ڪو جو [سک ٿي
 حاصل ٿيو ٿين؟ اهڙا گهڻي ۽ ڪي ٻيا وڌن جي واڻي
 بيان ڪيل آهن. انهن سڀني کي ڪرڻ مان پيدا ٿي
 ٿي ڄاڻ. انهن ڄاڻي مڪمل ٿي وڌن. هي پراڻ
 (دشمن کي ڏهڪائيندڙ ارجن)! سنساري وستن ۽
 ڪيل ۽ ڪن ڪيان روپي ۽ ڪي شريشت آهي. ۽
 ٻارڻ! سڀ ڪرڻ ڪيان ۾ ئي سماپڻ ٿين ٿا. اُهو
 [برهم ڪيان] پراڻ (نمڪار) ڪرڻ، شيوا ڪرڻ
 سوال پڇڻ دواڙا [برهم ڪيان ۽ وٺڻ] ڄاڻ. اُهي ڪي
 ڪي ڄاڻندڙ ڪيان [ٺوڪي] ڪيان جو اُڀرڻ ڪند
 جنهن کي ڄاڻي هي ارجن! ٽن هيئن وري موه
 پراڻ نه ٿيندڙ. انهن دواڙا سڀني کي ٽن پراڻ
 ڏسندڙ ۽ پوءِ مون ۾ به انهن کي ڏسندڙ يعني ٻه

۾ منهنجي اڃا ڪانه آهي؛ (اڪري) مون کي
 ڪرم جو ليپ ٿيو لڳي. ان ريت جيڪي مون کي
 ڏٺا، اهي به ڪرم سان ٿيا. اڏهن ممڪن
 هڪئيءَ جي اڃا رکندڙن) ان ريت ڄاڻي ڪرم
 ڪيو هوندو. ان ڪري ٽن سڌائين وڌن دوارا ڪيل ڪرم
 ڪري ڪرم (پرا) ڪرم ڇا آهي ۽ اڪرم ڇا آهي، ان
 ڪري ۾ اڏهه مان منجهيل آهن. (اڪري) اهي ڪرم
 و لاءِ چڱيءَ ريت چوندس، جنهنڪري ڄاڻي پرائيءَ (سمنار
 جي) ٻڌڻ) مان ڇڏي ڀولبدن. ڪرم جو سروب به
 ڄاڻڻ ڪري. اڪرم جو سروب به ڄاڻڻ گهرجي ۽
 و ڪرم (روڪيل ڪرم) به ڄاڻڻ گهرجن؛ ڇاڪاڻ ته
 ڪرم جي ڪٽي ڳوڙهي آهي. جيڪو ڪرم ۾ اڪرم
 (ڪرم نه ڪرڻ) ڏسي ٿو ۽ جيڪو اڪرم ۾ ڪرم
 ڏسي ٿو، سو منهن ۾ اڏهه مان آهي. اهو ٻڌي سڀني
 ڪرم جي ڪرڻ وارو آهي. جنهنجا سڀئي ڪارڻ
 ڪامنڌن ۽ سنگهڻن بنا آهن ۽ جنهنجا ڪرم ڪيان اڪرمي
 ۾ ٻاهر ٿيل آهن، ان کي ڪهائي پنڊت چون ٿا. جيڪو
 سنساري آسري بنا سڌائين پريست (ڀاول) آهي، اهو
 ڪرم جي ڦل ۽ سنگهڻ (ڪرم ڪرڻ جي ايمان) کي
 ڇڏي ڪرم چڱيءَ ريت ڪندي به ٿيڻ ڪري. جنهن
 مان شرار هٽيو آهي، جنهن سڀئي ڳوڙ ڀدارت ٿيڻا
 آهن، جيڪو آشا ريت آهي، اهو رڳو شرير سڏيندي
 ڪرم ڪندي به پاپ کي پراپت ٿيڻ ٿئي. جيڪي

اوهان کي لمبڪار آهي؟ وار وار لمبڪار آهي. اوهين
 ساري جڳت جا ڳرو آهيو، ڀرڻ آڻيا ۽ مهندرو آهيو.
 اوهان سڀني جا سڪت هڻڻا آهيو. اوهين گهٽ گهٽ
 وائي آهيو، اوهين ماڻا جا پتي آهيو. اوهانجي مڙها
 جو اندر پار ڪوئي. مٿان ڪو آهيان، جو اوهانجي
 مڙها جو ورڻ ڪري سگهان؟ زبان ۾ اوهانجا ڳڻ ڳائي
 ٿي سگهي. هي ڪرڻاڏان! اوهانجي آڳاٽا اڻسار. مون
 سڀني ارڪي جهڙن کي ڇڏي ڏارو. هاڻي مون لاءِ اي،
 جيڪا آڳاٽا هجي، سا فرمايو.
 هي اڏي اڳوڻن مڏسڻن ڳڻي وائي. هر فرمايو.
 مون سڀني لاءِ ڀاءُ سمان ڏار ڏيڻو آهيان. اڏي. مون
 جهڪو ڪم وڪيو آهي، ڏرن اهو ڪندو ره. ۽ پنهنجي
 لوڪ موٽي وڃ. ان بعد اڳوڻن اڻسڻن ٿي وڃن.
 امراج آڳاٽا موجب پنهنجي لوڪ ڏانهن واهي اڏن.
 ان بعد اهو وڌوان، اوهان پٽا سڀيٽ. ان ڪل
 وارن جو اڏار ڪري ڪجهه ڪال بعد پاڻ اڏوڻي وڃن.
 ڏام وائي اهو.

آڏار ٿيو. هاڻي ڪاشيءَ وڃڻ جو وڻهار ٿي آئي گهر موليٰ
 وڃ. ”پٽ ڀڄيو نه؟“ پڇيائين! موليٰ ٿي ٻيو به ڪجهه
 ڪرڻ ڪي؟“ پڇيائين ٿي سواڻ! منهنجي ڀاءُ به اڃا
 ڪم ڪيا هئا، جنهن ڪري هو ٺرڪ ۾ آهي. ٻيا به
 ڪل جا ٻائي جيڪي ٺرڪ ۾ ٻيڙا ٺوڙي رهيا آهن،
 آلهنجي امت ٽون سڪلپ ڪري پات ڪر، ته آلهنجو
 آڏار ٿئي. هو ٻڪڻي ٻڪ پيڙائن مان پڇي ويندا.
 اها آڳيا ٿي پڇي ٿي ٻرم ڌار روالو ٿي وڃي پٽ موليٰ
 جن استان ۾ آيو، اُتي شري ڪرشن جي سندر سندو ۾
 وڻهي پتا جي آڳيا موجود هئا جي ٽئين آڻ ڀاءُ جو ڀات
 ڪرڻ لکيو به انجو پڇي پڇي وڏن ٻن جي امت
 اڀرڻ ڪيائين. ٿڌ هن وڻندو ڳڙان ٻاءُ دوت بهراج وٽ
 واءُ بهراج آلهنجو شڪار ڪيو به اچڻ جو سبب ڀڄيو.
 وڻندو ڳڙان جي دُون کيس ٻڌايو ته ڳڙان جي آڳيا
 آهي ته ٻرڪ ۾ جيڪي به آهن، تن سڀني کي ڇڏي
 ٿڌو بهراج آڳيا ڇوڙ پال ڪيو به ٿڌ ۾ تشڪا ڌاري
 ٿڌن سان گڏ جي وڻندو ڳڙان وٽ پهتو. ڳڙان جو
 ڌرڻ ڪري هو ٿڌو ڀرڻ ٿيو. اُتي سڀ ٿڌو
 ڌاڙالون موجود هئا جي ڳڙان جي مها ٻائي رهيا
 هئا. بهراج به سمنه پهچي چوڻ لکيو ته هي ڀر ميسورا
 اوهين اڪل ٺرمل آهيو. اوهان ٿي ويند پيدا ڪيا.
 اوهين ئي وڻندو روپ به ٺهرا آهيو. اوهان کي امسڪار
 آهي. اوهين سڀني جو امان ڇڪتاڻ ڪندڙ آهيو.

سڏائين لاءِ دشمن سان گيان ڏيکيل آهي. (اندر مان)
 ۽ اڏي آهي! هو ڇا عهد ڇڏيا ويا آهن. هي ڪام (من)
 اڏي ۽ (اندر مان) وسيلي ئي گيان ڏيکي، هر
 منهنجي موه ۾ وجهي توڙي آهي ڪري هي ارڇن!
 ڏون ڀاءُ مانين (اندر مان) ڪي وس ڪري گيان ۽ وڃين
 ڪي لاس ڪندڙ ان (ڪام) پايءَ کي مار. (جهڙوڪڏهن
 ڏون سمجهين ته اندر مان ڪي روڪي ڪام روپي واريءَ
 ڪي مارڻ جي مون ۾ شڪي نه آهي، نه اها ٿيندي
 مان آهي، ڇاڪاڻ ته شرار کان) (اندر مان) شراب سا
 شراب ڪڍيل آهي، (اندر مان) کان من شراب آهي ۽ من کان
 آهي) آهي اعزيءَ ريت هي مهاڀاءُ! اڏي ڏراڙي
 ڪي وس ۾ ڪري (پنهنيءَ شڪيءَ کي سمجهي
 ڏکڻي جهيٽيندڙ ڪام روپي دشمن کي مار.
 اور انت ست!

شراب ڏيکڻي گيتا روپي آڻيندڙ ۽ ارهم وڏا بابت
 شاستر جو شري ڪرشن ارڇن سڏاڻ جو ”گرم
 لالي ٿيڻ اڏاڻ پورو ٿيو.“

اڏاڻ ڏهن جو مهاڻو
 وان چيو - ”هي ٻياري! جن استان ۾ هڪ
 ڀيرو هرو، جو ڪو شڪ وٺس ۾ پيدا ٿيو هو.
 جو جاني ٿيڻ ڇڏي واپاري بطور هو. هو واپار
 جو، شراب پيئندو هو، چوا ڪندو هو ۽ شڪار

سواء موجب هلس ڪري ٿو. ٿڌن پوءِ (ان ۾ ڪنهن
 آهي) روڪ ڇڏا ڪندي؟ (اهي - سواءِ موجب ڪرم
 ضرور ڪرڻو پوندو) - هتي ٿڌن ۾ ڇڏو ٿڌن ۾
 ڇڏو. ٿڌن سمائل آهي، انهيءَ وس ۾ نه ٿيڻ ڪري،
 ڇاڪاڻ ته آهي ڪاٺيا مارڻ ۾ وڃن وڃيندڙ آهن.
 چڱي لهڻي ٻالن ڪهل اتي جي ڌرم کان گهٽ
 ٻينجو ڌرم نه ڪن واري پراڻي ڌرم کان چڱو آهي.
 ٻينجي ڌرم ۾ رڻ چڱو آهي. اتي ڌرم ٻڌڻ
 آهي. (ٻينجو مرض پاڻ ئي ضروري آهي، پوءِ اهو
 ڪوڙو نه ٿيڻ ٿو ٿو هجي.)

ارجن چو- سٺي ڪرڻ! تڏهن ٻي ٻڌڻ
اڃا نه عورتي به زوريءَ گواهي، ڪٽيندي ٻڌندا
(پوڄا) سان باب ڪري ٿي؟

شوي ڪرڻ چيو - ”رهي ڏاڻا مان ٻڌا ليل
هي ڪم ئي ڪرڻ آهي (يعني ڪار مان ٻڌا ليل
ٿيندو آهي)، اهو ئي ٻاءُ والڪر پوکي مان نه ٿيندو
پڪو آهي ۽ وڏو ٻڏي آهي. ان کي وري ڄاڻا. جيئن
موتيس سن ٻاءُ ۽ مٺي (گند) مان ٺوسِي ٺاڪجي
وڃي ٿي، جيئن ٿورو سبب ڪرڻ ٻڪيل رهي ٿو، تيئن
مٺي رهي ۽ (گند) نه رهي ٿي ڪا به ٺاڪيل آهي. هي
تبعيه جيئن آءٌ حق ٻاءُ سمجهان ته ٺاڪندڙ ڪنار وڌي

لشڪار ٿي لڙڪن جي ڪلياڻ جي چاهندا سان ڪرم
 ڪرڻ ڪپي. وڌوالن کي گهرجي ته ڪرم ۾ آسڪتي
 وڪندڙ جي ڀڳتيءَ ۾ ٻڙم اٿين نه ڪن. (منجهن مولچهارو
 پيدا نه ڪن، بلڪه لڙڪه سڏگرهه واسطي) ڪرڻاڻي (مان
 ڪرڻان ٿو) جي ڀاڙو ٿياڻي، سڀ ڪرم چڱيءَ ريت
 ڪن (۽ ٻين کان به) ڪرائين. سڀ ڪرم ٻڙ ڪرڻيءَ
 (سواءِ) جي ڪن ڏوارا ٿين ٿا، (نه به) اڳيان ۾ ڏاڏل
 ”مان ڪرڻان ٿو“ اهي مڃي ٿو. ٻڙ هي مهاڀارو ڪن
 ۽ ڪرم جي وڙڻ (ورهاڻي) جي ٿو کي ڄاڻندڙ سڀ
 ڪن ڪن ۾ ورتن ٿا، ائين مڃي، ڪرڻاڻي جو آڏو مان
 ٿو ڪري. ٻڙ ڪرڻيءَ جي ڪن ۾ موهت ٿيل ڪن ۽
 ڪرم ۾ آه ڪن ٿا. اُنهن چڱي ريت نه ڄاڻن ٿا.
 مورڪن کي چڱيءَ ريت ڄاڻندڙ (گياڻي) ڇڏا مان نه ڪن
 (مولچھاري ۾ نه وجهن). (انڪري) آڌ ڏاء ڇڏت سان
 (مان ڪرم جو ڪندڙ نه آهيان، ائين ڄاڻي) سڀ ڪرم
 مون کي اُڀرڻ ڪري، آشا ۽ ممتا رهند ٿي، نه
 ڇڏي اڌ ڪر. جيڪي به ماڻهو ڏٺيس ڏاء ٿياڻي شرڏا
 وڌي، سدائين منهنجي هن مت موجب ٿا هلا، اهي
 ٿي ڪرم کان ڇڏي وڃن ٿا. ٻڙ جيڪي ڏٺيس ڏرڻيءَ
 وارا مورڪه منهنجي هن مت موجب ٿا هلا، اُنهن سڄي
 گياڻين ۾ ٻڙ ميل ڇڏت وارن کي ٿون ناس ٿيل ڄاڻ يعني
 اُنهنجو ڪلياڻ ٿو ٿئي. سڄي ٻڙاڻي ٻڙ ڪرڻيءَ يعني
 پنهنجي سواءِ جي وس ڪرم ڪن ٿا، گياڻي به پنهنجي

سميت ڀرجا (ماڻهن) کي چيو ته هن ڳوٺ (يعني لشڪار
ڪمن) دؤارا واراڻو ڪرڻو هي (ڳوٺ) ته هاڻ کي
من گهڙيو ڦل ڏيندڙ ٿين. انهن (ڳوٺ ڪرمن) دؤارا
دؤارائن (اٽل لوڪن) کي ڀرمن ڪرڻو ته اهي دؤارائن
ڦوهانگي ڀرمن ڪندا. ان ريت هڪ ڀيري کي ڀرمن ڪندا،
ڀرمن ڪلياڻ کي ڀرڻ پيدا. ڳوٺ دؤارا ڀرمن ٿيل
دؤارائن ڦوهانگي پيارا پڌارت ڏيندا. انهن دؤارا ڏال
پڌارتن کي جيڪو انهن لاءِ ڏنل بنا ٿي ڳوٺي ٿو، اهو
ڊڪ ٿي ڊڪ ڇوڙ آهي. ڳوٺ مان اڇيل ان وغيره
ڪائيندڙ سنت (اٽل ڀرڻ) پڙهن کان چئن ٿا. جيڪي
ڀاڳي پنهنجي لاءِ ٿي رڌن پڇاڻين ٿا، اهي ته ڀاڳ ٿي
ڪائين ٿا. سميت چيو ان مان ٿي اٺين ٿين ٿا، ان رسالت
مان پيدا ٿئي ٿو، رسالت ڳوٺ مان ڇوڙي ٿي ۽ ڳوٺ
ڪرمن مان اٺين ٿيندڙ آهي. ڪرڻ کي وڏ (ڳيان)
مان پيدا ٿيل ڄاڻ. وڏ اولاشي (ڀرڻاڻا) مان اٺين ٿيل
آهن. انهيءَ ڪري سرڻ واپي ڀرڻ سڏائين ٿا. ڳوٺ ۾
رهي ٿو. هي پڌارت! جيڪو هن لوڪ ۾ ان ريت
ورڻاءُ ٿو ڪري، اهو اندر ڀرڻ جو آرام ڏيندڙ ڀاڳي
جيوت وارو ٿي وڌت ٿي جيئي ٿو، پر جيڪو منڻ
آڻا ۾ ٿي رڻل (ان سان پيار رکندڙ) ۽ آڻا بي ٿرپ
۽ آڻا ۾ ٿي سنتوشي ٿيندڙ راضي رهندڙ آهي،
ان لاءِ ڪو به لازمي ڪرڻ ڪونه آهي. انجو هن سنسار
۾ ڪجهه ڪرڻ سان ٿرڙي نه ڪرڻ سان ڪو ڀرڻو ڄڻ

هر ڪرم ٻڌڻ ٻاڻ ڪرڻ آهي. (ڪاٺي ٻڌڻ)
 نڪي نه منهن ڪرڻ آهي نه ڪرڻ سان لشڪار ڪي
 ٻڌڻ آهي نه (يعني ڪرڻ آهي ڦل کان چڙهي نه)
 نه ڪرڻ آهي نه ٻڌڻ سان ئي سڌي (اڻڌور ٻڌڻي)
 ڪي ٻائي نه. ڇاڪاڻ ته ڪو به ڪنهن نه وٺل هڪ ڪن لاءِ
 نه ٻڌڻ ڪرم (ڪم ڪرڻ) آهي نه رهي. هڪ ئي هڪ
 سڀئي ٻڌڻي (سواءِ) مان ٻڌڻ ٿيل ڪن دوارا ٻڌڻ
 (لڳار) ئي ڪرم ڪن لاءِ. ڇهه ڪرڻ آهي ڪرم ٻڌڻ
 آهي ٻڌڻ (روپ، گند، رس، شمع ۽ سورش) ڪي من
 سان چڙهي ڪنڊو رهي نه. اهو مڙهه چاري (ٻاڙي) ڇو
 وڃي نه آهي اڄهن! ڇهه ڪرڻ من سان ٻڌڻ ڪي رس
 نه ڪري لشڪار ئي ڪرم ٻڌڻ سان ڪرم ٻڌڻ نه
 لڳي نه (ڪم ڪري نه) اهو اکر آهي. اٺن شاسترن
 جا اڌايل ڪرم ڪرڻ ڇاڪاڻ ته ڪرم نه ڪرڻ کان
 ڪرم ڪرڻ اکر آهي. وري ڪرم نه ڪرڻ ڪري
 نه ٻڌڻي شرار ڇو نه (گدارو) نه نه ئي نه ٻڌڻو. اهو
 لاءِ (ٻڌڻ ڪي لاءِ) ڪرم ڪرڻ ڪا لاءِ اها ڪرڻ
 (ڪرڻ سان) آهي منهن ڪرڻ آهي ٻڌڻ نه ٻڌڻ
 نه، (ڪري) آهي اڄهن! ڦل جي اڇا چڙهي، ٻڌڻ
 آهي لاءِ ڇڏي نه ڪرڻ ڪرڻ. ٻڌڻي (اڻڌور)
 ڪندڙ ٻڌڻ (ڪرڻ) ڪرڻ (سڀئي) آهي شروع ڪرڻ نه
 ڪرم ٻڌڻ آهي ڦل جي ڪاٺي ٻڌڻ ٻڌڻ
 ڪرم ڪرڻ.

اڌ ڀاءُ ٽهون

ارجن چهو - ”هي جنار دن! جهڪڙ هن ڪرڻ
 جي پيٽ ۾ اوهين ڪيان ڪي آتم ٿا هجو، نه هي ڪهڙو
 مول ڪي پيٽڪر ڪرڻ ۾ چوڻا لڳايو (مول ڪي جهڪ
 ڪرڻ جي صلاح چوڻا ڏيو؟) (اوهان جهڙن) ڪاڏو
 ڳالهون منهنجيءَ اڏيءَ ڪي منجهڙي رهڻ آهين،
 (اڪري) اها هڪ (ڳالهه) منجهڙي ڪري اڏايو، جنهن
 ۾ منهنجو وار ٿي.“

۱۰۰ چهو - ”هي لشاپ (ارجن! هن لوڪ ۾
 اڏائون ۽ ڪيائين ۲ جو ڪيان پوک ۳ ۽ پوکين ۴

ب معنيٰ آهي پڪر وشواس يا پرماتما ڪي
 سڏن .

۲ جي ٿر آهن ڪي، جن ۾ هڪ ڪي آيو
 آهي ۽ ٻيو سڀ سپڻو سمجهڻ ٿا .

۳ ان پوک ۾ جي ٿر آتم ڪيان جي مارڻ ڪي .
 ۴ وڃي ٿر آتم اڏيءَ واري منهن ڪي، جنهن
 پرماتما سان پاڻ ملايو هجي .

سڪر ما نالي هڪ ٻڌارن ماهناما رهندو هو ۽ مندر ۾
 آپسانا ڪندو هو. هو جهنگل مان گل ڦل چوليدي ايندو
 هو ۽ انديءَ جي جل سان شڪر پڳوان جي موزليءَ کي
 سنان ڪرائي انجي پوڄا ڪندو هو. گهڻي وقت کانپوءِ
 هن وقت هڪ اٽلي (مهمان) آيو. هن ڦل آڻي مهمان
 کي ڏنا ۽ چيو ته ”هتي ودوان! مان فقط ٽو گيان جي
 لڳا سان پڳوان شڪر جي آڌاڻا ڪندو آهيان. اڄ ان
 آڌاڻا جو ڦل مليو آئون، جو مون وقت اوهان جهڙي
 مهاڀرڻ جو ٻڌار چڻ ٿيو آهي.“ سڪر ما ڇا رهي مڌر
 ٻول ٻڌي، ان آمل ٽپسري ماهناما کي ڏاڍي پرستيا ٿي
 ۽ هڪ پٿر تي لکيل گيتا جو اهو آڌاءِ هنکي ڏنائين ۽
 هنکي انجي پاٽ ڪرڻ جي آڳيا ڏيندي چوڻ لڳو ته
 ”هي برهمڻ! هن مان ٽنهنجو آمل گيان سنڀندي منور
 پاڻهه رادو سڦل ٿي ويندو.“ انهن چئي هو اٿان اتر ڏان
 ٿي ويا. سڪر ما ٽپس ۾ پيو ۽ هنجي آڳيا موجب نت
 گيتا جي اٽي آڌاءِ جو آپاس ڪرڻ لڳو. اڪري هن
 جو هردو شد ٿي ويا، هنکي آمل گيان جي پراپتي ٿي.
 پوءِ جتي جتي ويا، اتي اتي ٽپو بن شانت ٿي ويا. ان
 ۾ گرمي سردي، راج، دنيس (پيار ۽ نفرت) وغيره دور
 ٿي ويا. نه فقط ايترو پر ان استان کان پڪ ۽ پياس جو
 ڪشت نه ويندو رهيو ۽ ٻپ جو لالو نه ڪونه رهيو.
 اهو سڀ گيتا جي اٽي آڌاءِ جي پاٽ ڪندڙ سڪر ما
 برهمڻ جي ٽپسيا جو ئي اثر آهي.“ متروان چيو ته

اٿان ماڻهي وڃڻ لڳس، مگر هڪ اڪري ٿڌو ٻڌجي
 بي ڪٽڪي جيتي وقت هلي وئي. جيتوڻيڪ به ڏٺو
 ڇڏي، ڇپ ڇاپ ٻڌو رهيو. ٺهڻ ڏسي اڪري ڇڏي
 لڳس ته ”هتي ڇهه ٽوڪي گهريل ڪاڏو امليو آهي
 منهنجي شير مان ملي ڪڍي، موشين سان ڪاء ٿي
 ٿوڻ هٽرو وقت املو ڇو آهي؟“ منهنجي من ۾ مرڪ
 ڪاٺ ڇو ويچار ڇو نه ٿو پيدا ٿئي؟“ اڏهن جهڙي ڇڏي
 ته ”هي اڪري! هن هنڌ ئي املو ٿي منهنجي ڏانهن
 پاء ڏوڙ ٿي وٺو آهي. ان ڪري ٿوڻ مون وقت اٿو
 آهي، ته به مان ٽوڪي ڪاٺ ٿو گهران. ٺهڻ ٻڌي اڪري
 ڇوڻ لڳي ته ”سڌ ٿي پوڻ نه هتي مان ڪهڙي
 اي ڏيئي ٻڌجي پئي آهيان! جهڪڻ هن ٽوڪي سڌ ڇڏي
 ته اڏاه.“ ڇهه ٽوڪي ڇو نه ”ٺهڻ مان به ٿو ڄاڻان. هل
 سامهون اٿل هن ٽوڪي کان پوڻ.“ ان وقت اٿو
 ٻڌي سڄاڻن ۾ عجيب ڦيرو آيل ڏسي، مان حيرت
 پس. اندري ۾ هوڏو مون وقت اچي پهتا ۽ سوال پڇي
 لڳا. اٿي وڃا جي ٿاريءَ تي هڪ ٻالڏو رهندو هو
 اٿن ٻڌي مان ڪڏهن به ان ٻالڏو کان ٺهڻ ٿي سوال
 پڇيو. هي ٻرهن ڏاڍا! منهنجي پڇڻ تي ٻالڏو اٿو
 سان ڇوڻ لڳو ته ”هي اڪري! اڏ ته ٽوڪي هن ٽاري
 ۾ هڪ ٻراڄين وارو اڏاڻان. هن سامهون جهنگل ۾ جهڪڻ
 هڪ وڏو مندر آهي، ان طرف ٺهڻ. ان ۾ ٻرهن ڏاڍا
 اٿن ڪها. هڪ شولڪه آهي. اٿن ٺهڻ ٿي ٻڌي

رهي ٿو، اها (هڪ ڀيري ئي) اهڙي (چٽنچل منهن)
 جي ٻڌي ڪي وئي ٿي. انهيءَ ڪري هي مهاڀاهو!
 جنهن جون ڀنڀون هر طرح جي وشين کان وس ۾ ڪيل
 آهن، انجي ٻڌي استر ٿئي ٿي. سڀني پراڻين لاءِ جا
 رات آهي ان ۾ سنجي (ڀنڀرن کي جيتيندڙ) جاڳي
 ٿو ۽ جنهن ۾ پراڻي جاڳن ٿا. منيءَ (ٿڌو ڪي ڄاڻندڙ)
 لاءِ اها رات آهي (يعني جن وشين ڀڳوڻ لاءِ سنساري
 ماڻهو جاڳن ٿا، گيانِي انهن لاءِ ستل يا پيرواڻه رهن ٿا
 ۽ جڏهن عام لوڪ اڳيان ۾ ستل رهن ٿا، تڏهن گيانِي
 برهم سروب ۾ مڱن رهي جاڳن ٿا.) جيئن سڀني طرفن
 کان ڀوريءَ رات اڇل سمنڊ ۾ اليڪ ندين جو پاڻي
 (ان کي چلائمان نه ڪندي، ان ۾) سمانجي وڃي ٿو،
 تيئن ئي جنهن استر ٻڌي ۽ وارو (منهن) ۾ سڀني ڀڳو
 (ڪنهن به قسم جو وڪار پيدا ڪرڻ بنا ئي) سمانجي
 وڃن ٿا، اهوئي برهم ڀڳو شانتِي پراپت ڪري ٿو. هي
 ڀارت! اها براهمني اوستا (برهم کي پراپت ڪيل
 جي حالت آهي. ان کي پراپت ڪري گيانِي موه ۾
 نٿو ڦاسي ۽ انتهال ۾ انهيءَ شانتِيءَ ۾ قائم رهي،
 برهم ڄاڻند ڪي پراپت ڪري ٿو.

اوم نمت ست!

شرآمد ڀڳوت گيتا وڙهي اُپنشد ۽ برهم ولدنا ڀابت
 لوڪ شاستر جو شري ڪرشن ارڃن سنواڌ جو ”سانڪيه
 ارڪ“ نالي ٻيون آڌ ڏاءُ پورو ٿيو.

شري ڪوشن چهو - ”هي ڀارت! جڏهن (منش)
 من جون سمورين ڪامنٽون ٽياڳي ٿو ڇڏي، تڏهن
 آتما سان آتما ۾ ئي پرسن ٿيل اسٽر ٻڌيءَ وارو ڪولجي
 ٿو. جنهنجو من دڪ ۾ مالڏو لٿو ٿئي ۽ سڪن ۾ جنهنجي
 لڳا دور ٿي وئي آهي، جنهنجا راج (محببت)، پاڻ ۽
 ڪروڙ ناس ٿي ويا آهن؛ (آهڙو) مني اسٽر ٻڌيءَ
 وارو ڪولجي ٿو. جيڪو هر هنڌ سنيهه رهت آهي يعني
 جو ڪنهن ۾ نه موهه لٿو رکي ۽ سڀني شپ ۽ اشپ
 پڌارتن جي پراپت ٿيڻ تي نه پرسن ٿئي ٿو ۽ نه دوش
 ڪري ٿو؛ انهي ٻڌي اسٽر آهي. جيئن ڪڇون پڌهجا
 الڳ (پير وغيره) سميتي ڇڏيندو آهي، تيئن جو دوش
 هر طرف کان پڌهجنون * لڌن ڏون انهنجي وشين کان
 سميتي ٿو، ان جي ٻڌي اسٽر ٿئي ٿي. (وشين کي)
 نه گرهڻ ڪرڻ جون وشيون نه ٿورڻ ٿيڻ ٿيون، پر
 موهه نه (يعني انهن وشين لاءِ ڪشش دور لٿي ٿئي).
 ان جو موهه پر آتما جي ساڳياڻڪار ٿيڻ سان ئي ٿورڻ
 ٿئي ٿو. هي ڪنهي پتر! گهڻي متن ڪندڙ ٻڌن پيش
 ٿئي من کي نه لڳي بلڙن سڀاءَ وارن ڏن لڌن ڏن زوريءَ

* ڪيان لڌن ڏن پنڃ آهن - اڪيون، ڪن، لڪ،
 چپ ۽ ڇوڙي. اسٽر ٻڌيءَ وارو انهنجي وسين روپ،
 شبد، گند، رس ۽ سپر ش. کان انهن کي روڪي ڇڏيندو
 ر آهي يعني آهي انجي وس ۾ رهندڙن آهن.

ڏٺجي! موه ٿياڳي، ڪاميابيءَ ۽ ناڪاميابيءَ ۾ سمان
 ٻڌيءَ وارو ٿي، ارڪ ۾ قائم رهي، ڪرم ڪري.
 سمالتا. (سڪ ڏک ۾ برابر رهڻ) ٿي ٺاهي سڏجي ٿي.
 (هن سمالتا روپي) ٻڌي ارڪ کان (سڪامي) ڪرم
 يعني ٿل جي چاهيا سان ڪم ڪرم تمام ٿل آهڻ،
 الڳ ڪري هي ڏٺجي! سمان ٻڌي ارڪ جي شرن
 وٽ، چاڪاڻ ٿل جي چاهيا رکندڙ تمام ڪندڙ
 آهن. (سمان) ٻڌيءَ وارو هن ارڪ ۾ باب ۽ باج الڳ
 ڪي ٿياڳي ڇڏي ٿو يعني آهن ۾ ٿو ٿاڻي. الڳ
 ڪري ٿون (سڪ-ٻڌي) سو ڪ لاءِ ٿي ڪوشش ڪري.
 رهي، ارڪ ٿي ڪرم ۾ آهر آهي، يعني ڪرم جي ٻڌڻ
 کان چٽو ٿي، ارڪ آهي. ٻڌي ارڪ وارا ٿياڳي ڪرم
 مان امدا ٿيندڙ ٿل ٿياڳي جنم روپي ٻڌڻ کان چٽي،
 آمرت وارو ٿي ٻڌڻ ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 موه روپي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 ٻڌڻ لائي ۽ ٻڌڻ جي وٽان ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 ڪرم جي ٻڌڻ ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 الڳ ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي

ارڃن ڇهو - ”هي ڪيڏو! سمان ٿي ٿي ٿي
 ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
 ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي

(ويچار) هڪ ئي ٿئي ٿي، پر چلائمان ٻڌون گهڻن
 ئي نمونن جون اٺيڪ ٿين ٿيون. هي ڀارت! جيڪي
 سڪائي پُرش وند وڃن جي فقط ڪرم جي پراپتيءَ ۾
 پُرامت رکڻ وارا سرڳ ڪي ئي نامر سرڻشت مڃين ٿا ۽
 ان کان وڌيڪ ڪجهه نٿا سمجهن ۽ سي اوواڪي لوڪ
 جنم رُوپي ڪرم ڦل ڏيندڙ ۽ پڙڳ ۽ ڌن دولت جي
 پراپتيءَ لاءِ گهڻين ڪرمانن جو وستار ڪندڙ؛ ان طرح
 جي ٻاهران سُونهن (ميناج) واري واڻي چوڻ ٿا.
 انهيءَ (واڻيءَ سان پُرسن ڇت ۾ نشي، واري (پڪي)
 ٻڌي ٿي رهي (يعني انهنجو پڪو نشو رهي).
 هي ارڃن! وند ٿي ڳڻن جي ڪار ۾ روپي وشي ڪي
 ظاهر ڪندڙ آهن. (انهيءَ ڪري ڏرن) لشڪاري ٿي
 مخالفتي جوڙن (سڪ ڏک وغيره) کان پري ٿي، لت
 وستو ۾ قائم ۽ ڳوڙ ڪيم (ميڙڻ ۽ سائڻ) کان رهت
 ٿي آتما ۾ لين ٿي. گيالي (برهم وينا) ڪي سڀني
 ويدن جي واڻيءَ ۾ اوڙوئي پُرمڙجن ٿو رهي، جيترو
 ماڻهو ڪي هڪ پاڻيءَ سان ڀرال وڏي تلاءُ پراپت ٿين
 ٿي پاڻيءَ لاءِ ننڍن ٿڌائن جي ضرورت نٿي رهي.
 تهڙي طرح ئي برهم آئند جي پراپتي ٿيڻ تي آئند
 جي پراپتيءَ لاءِ ويدن پڙهڻ جي ضرورت نٿي رهي.
 تنهنجو ڪرم ڪرڻ ۾ ئي آڌڪار رهي، اُن جي ڦل
 (نتيجي) ۾ ڪڏهن به نٿو ڪوڙن ڪوڙن جي ڦل جي لڳا
 نه رکن. تنهنجي ڪرم نه ڪرڻ ۾ به پُرامت نه ٿئي. هي

پښتو ژورم کيږي کړه، باب کي پراښود کيدلې.
 - سايي ماڼۍ کړي وقت تاليس پښتو اوچس کيدا
 اعا لندا عزم واري ماڼۍ لاء موم کان نه بري آي.
 - واري کي د ب سبب لندا کان منځ موزي وبل
 - پښتو. لن کړي کي کي کړي عزم کان نه بري
 د کړي آخ سوجندا، کيدنجا واري پښتو شکني
 هي لندا کندي، کيدنجا نه پښتو وچن چولدا.
 - وايي کان وډکي کي کړي دکه وي پښتو کيدني؟
 (ايي کړي پښتو کړي لاء هر طرح سوي پښتو آي
 چلندا) يا نه مري سره پراښود کيدلې يا پراښوي
 چو راج مالوميدلې. ايي کړي هي اوجن! اښ لاء پکو
 لندو کړي الي کړو پي بيه. چکندلې کړي سره
 ايي راج وي لاء نه هجي نه د) - کدکه هاجي لاپ
 د هار سبب سان سوجني پښتو کړي لاء لبار پي. لاس
 کړن سان کړي پاپ نه لکيدو. هي اډي پي اډاس
 کړي کيان اړک ساس کيو ورو. لاس هالي پوک
 (لکلم کړم اړک) پاپ اډا چنن اډي سان اړن
 کړم پښتو چکي طرح لاس کيدلې. هن (لکلم
 کړم اړک سببني) اړک پي پي پښتو لاس لکوي
 هیکاري قل ووي دوش نه لکوي. هن (لکلم
 کړم اړک) کړم پښتو پښتو وډي اړک (چير)
 اډا کړي پښتو اړک. هي کړي لکيدلې (اړک)
 (کړم ووي کيان مارک پښتو) لکوي واري اډي

پڪ مٿ ۽ مرن وارو جو پڪ جنم ٿين وارو آهي،
 انهيءَ ڪري نه ٿو ڪي انهيءَ ان ٿر ڳالهه جو شوڪ ڪرڻ
 ٿو ڪي. ناهي (هي پيشو وغيره جا) شرار مانا وارا هئڻ
 ڪري انهيءَ آهن، انهيءَ ڪري شرارن لاءِ به شوڪ
 ڪرڻ واجب ناهي، (ڇاڪاڻ ته) هي ڀارت! سڄي
 ٻارائي جنم کان اڳ بنا شرار هئا ۽ مرن بعد به بنا شرار
 ٿي ٿيندا. فقط وچ ۾ شرار وارا ٿين ٿا، پوءِ ان بابت
 دڪ ڇا چيو؟ (جيئن ته آتما هيءَ راز پارهيل آهي،
 انهيءَ ڪري) ڪوئي هن آتما کي حيرت وڃان ڏسي
 ٿو، ڪوئي هنجو حيرت جيان بيان ڪري ٿو، ڪوئي
 هڪي حيرت جيان ٻڌي ٿو ۽ ڪوئي ڪوئي ٻڌي به
 هڪي ٿو سمجهي (يعني ڪرو ۽ شاسترن جي اُپدش
 دوارا مهاڀرشن آتما جو عجيب سا ڪارڪن ٿا، ان
 آتما جو ستگرو ششن کي عجيب ورڻن ڪري ٻڌائين ٿا،
 پر ڪي آهي نه آهن، هي اهو آتما اُپدش ٻڌي به
 سمجهن نٿا.) هي ڀارت! هيءَ آتما سڄي جي شرارن
 ۾ سدائين نه مارجي سگهڻ جو آهي، انهيءَ ڪري سڄي
 ٻارائين لاءِ ٿو ڪي شوڪ ڪرڻ نه گهرجي، پنهنجو ڌرم
 ڏسي به ٿو ڪي ڪنهن ڪنهن ڳالهه، ڇاڪاڻ ته ڌرم-ٻڌ
 کان وڌيڪ ٻيو ڪوئي ڪلياڻڪاري غرض ڪتري لاءِ
 ڪونهي. هي ڀارت! از خود ڀرپور ٿيل ۽ کليل سرڳ
 جي دروازي زواري هن قسم جي ٻڌ ڳالهه وارا ڪتري ٿي
 ڪن ٿا. جيڪڏهن ٿون هيءَ ڌرم-ٻڌ نه ڪندڙن نه

ٿا ڄاڻن ۽ (ڇاڪاڻ ته) هيءُ (آلما) ڪنهن به مڙهي نه
 جهي ٿو ۽ نه مري ٿو، يا لکي هيءُ آلما پيدا ٿيو ۽ نه
 وري ٿيڻ وارو آهي. هيءُ نه جنم وٺندو نه مرندو ۽
 پراچين پراڻو آهي. شراز جي لاس ٿيڻ ٿي نه هيءُ لاس
 ٿو ٿئي. هي ڀارمڻ! ڀر (پرڻ) هن آلما کي اهناسي
 ٿي، آڄي (نه ڄمندڙ) ۽ وڪار رهڻ سمجهي ٿو،
 اهو پرڻ ڪنهن ڪنهن کي مارائي ٿو ۽ ڪنهن ڪنهن
 کي ماري ٿو؟ (جهڙوڪ هن ٿون ڇڏين ته مان شراز
 جي جدائيءَ جو ڏک ڪرڻ ٿو، نه اهو به واجب
 ڪونهي، ڇاڪاڻ ته) جهڙن ماڻهن پراڻا ڪهڙا لاهي آيا
 ڪهڙا پائيدو آهي، ٿيڻ جهڙو آلما پراڻا شراز ٿي آي،
 اها ٿران (شرار) پراڻو ڪندو آهي. هن آلما کي هٿيار
 ڪي ٿا ٺاهين، هڪي ٻاهه ڄاڻي ٿي سگهي هن کي
 ٻاهي آڙ ٿو ڪري سگهي ۽ هرا سگهي ٿي سگهي.
 هي آلما نه ڪنهن سگهڻي ٿو، نه ڪنهن سگهڻي ٿو،
 نه آڙ ڪري ۽ نه سگهي سگهڻي ٿو. هيءُ (آلما)
 لاشڪ نه، سڀ به ساهل، آڇل، قائم رهڻ وارو ۽
 سٺو آهي. هنجي ٿو ٿيڻ ۽ مڙهي ٿي سگهي
 هي آلما وڪار کان مري نٿو، نه بدلتندڙ ڇو وڃي ٿو.
 الهيءَ ڪري اڙهي هن آلما کي اهڙو ڄاڻي شوڪ ڪرڻ
 نه ڇڏي. جهڙوڪ هن ٿون هن کي سڌا جهڙا ۽ مڙها وارو
 نٿو، نه هن به هي مهاڀار (ارجن)! اڙهي اهڙي طرح
 نه ڪنهن ڇڏي. ڇاڪاڻ ته جهڙو واري ڇو

پڪ مؤت ۽ مرڻ واري جو پڪ جنم ٿيڻ وارو آهي،
انهيءَ ڪري به ٺوڪي انهيءَ ان ٿر ڳالهه جو شوڪ ڪرڻ
ٻوڱيه ناهي (هي پيشم وغيره جا) شرار ماڻا وارا هڪ
ڪري اٿن، آهڻ، انهيءَ ڪري شرارن لاءِ به شوڪ
ڪرڻ واجب ناهي، (ڇاڪاڻ ته) هي ڀارت! سڄي
پراڻي جنم کان اڳ بنا شرار هئا ۽ مرڻ بعد به بنا شرار
ٿي ٿيندا، فقط وچ ۾ شرار وارا ٿين ٿا، پوءِ ان بابت
دک ڇا جو؟ (جيئن ته آتما هيءَ راز ڀرل آهي،
انهيءَ ڪري) ڪوئي هن آتما کي حيرت وڃان ڏسي
ٿو، ڪوئي هنجو حيرت جيان بيان ڪري ٿو، ڪوئي
هنکي حيرت جيان ٻڌي ٿو ۽ ڪوئي ڪوئي ٻڌي به
هنکي ٿو سمجهي (يعني گروه ۽ شاسترن جي اُپدesh
دوآرا مهاڀرشن آتما جو عجيب ساکياڪار ڪن ٿا، ان
آتما جو ستگرو ششن کي عجيب ورڻن ڪري ٻڌائين ٿا،
ٿر کي آهي به آهڻ، جي اهو آتما اُپدesh ٻڌي به
سمجهن ٿا.) هي ڀارت! هيءَ آتما سڀني جي شرارن
۾ سدائين نه مارجي سگهڻ جو آهي، انهيءَ ڪري سڀني
پراڻين لاءِ ٺوڪي شوڪ ڪرڻ نه گهرجي، پنهنجو ڌرم
ڏسي به ٺوڪي ڪنهن ڪين جڳائي، ڇاڪاڻ ته ڌرم-مٽ
کان وڌيڪ اڀر ڪوئي ڪلياڻڪاري غرض ڪٿي لاءِ
ڪونهي. هي ڀارت! از خود پراپت ٿيل ۽ ڪليل سرڳ
جي دروازي زويي هن قسم جي مٽ ڀاڳ وارا ڪٿي ئي
ڪن ٿا. جيڪڏهن ٿون هيءَ ڌرم-مٽ نه ڪندين ته

لښا جاتلې (چاگانا) هې (آلما) كښېن د سمي نه
 جوي ژړه نه مري گره يا لكې هې (آلما پيدا شو) نه
 وري كښا وارو آهي. هې نه چير و هې نه ستان
 پراچين پراځو آهي. شراب هې لاس لښا پي نه هې لاس
 نه لښي. هې پارو! چو (پوش) هن آلما كي اهناسي
 لښي، اهنما (نه چمندو) ۽ وکار و هې سمه پي ژړه
 آغو پوش كښېن كښېن كي ماراني ژړه ۽ كښېن كښېن
 كي ماري گره؟ (چاگانا هن لښو چوښ نه مان شوښ
 جي جدائي، چو دك، كرمان گره نه اهر به واچي
 كولې، چاگانا) چين مانور پراځا كڙا لاهي اها
 كڙا پالمنډو آهي، لښېن چو آلما پراځا شراب لښي،
 بيا لوان (شراب) پراځي كښو آهي. هن آلما كي هشار
 كښي لښا كښېن، هڼكي باه جلاي لښي سگوي هن كي
 پالي آر لښو كښي سگوي ۽ هوا سگالي لښي سگوي.
 هې آلما نه كښي سگوي ژړه نه جلاي سگوي ژړه
 نه آر كښي ۽ نه سگالي سگوي ژړه. هې (آلما)
 هڼك لښي، سږ م سمال، اچل، عالم و هن وارو ۽
 سناځ آهي. هڼځي الدړيان ۽ من كي گر پښي لښي سگوي
 هې آلما وکار کان لښي نه بد لښو چو وچي ژړه
 انبي و كښي لښي هن آلما كي اهر و پالي شراب كښو
 نه لښي. هڼك هن لښو هن كي سنا چو ۽ من وارو
 سږ، نه لښي وچي. پراځو (اچن) لښي اهر و پاري
 سږ، نه لښي وچي. چاگانا نه چو پاري چو

ٻڌا آهن. (انهيءَ ڪري) ڪيائون تڏا رويي دوش سار
گهٽيل سواءِ وارو ۽ ڏورن تائين آڳاٽي ڄمڻ وارو ۽
اوهان کان پڇيان ٿو نه ڄمڻي مذهب جي لاءِ پڪيءَ ريت
ڪلياڻڪاري هجي، اهو مون کي ٻڌايو. مان اوهان
سڄي آهيان. مان اوهان جي شرن ۾ آيو آهيان، انهي
ڪري مون کي اڀياس ڏيو، پوءِ ٿريءَ تي ٻڌا ڪٽڪي
ان ڏن سان ڪاٺيل راج ۽ ڏاڍا ڏن جي مالڪي پراپت
ڪري نه مان اهو اها ڪرڻ ٿو ڏسان، جيڪو مذهب
اندرون کي سڪائيندڙ شوڪ کي دور ڪري سگهي.

سلسلہ چوہو - هي راجن! ننڊ ئي سروب ٻاليندڙ
 ارجن هر شهڪش (الترامي شري ڪرشن) کي انهن
 صاف چئي ٿو ”هي ڳرو ننڍو! مان ٿو نه ڪندس، ڇو
 ئي وارو. (ان کانپوءِ) هي ٿورو اشتهار هر شهڪش
 انهي سببان جي وچ ۾ ان ٿوري راجن کي ٻڌندي
 هي وڃن ڇهيا:

پڄوان چھو - ”جن لاء شوڪ ڪرڻ نه چڱائي،
(تن لاء نون شوڪ ڪرڻ توڙي پندين والڳر ڳالهيون
ڪرڻ اڻڻا ۽ پندين نه جيڪي مري ويا آهن يا جيڪي
نه مئا آهن، انهن لاء شوڪ نه ڪندا آهن. (ڇاڪاڻ ته
آما لٽيا آهي، اهو ڪري شوڪ ڪرڻ مناسب ڪنهن
آهي. حقيقت ۾) لکي نه آهي ته مان ڪنهن
سهي ۾ نه هوس يا نون نه هئيم، يا هيءَ (ڇاڪاڻ ته اهو)

اڌ ڀاءُ ڊهو ن

سڏهه ڇهو - اهڙيءَ ريت دنيا سان پيرال ۽
ڀرڙهن سان آمٽار ۽ وياڪل ٿيڻ واري ڏکي ارڃن
کي مڏسودن (ڪرشن) هي وڃن ڇڏا :
شوري ڀڳوان ڇهو - ”هي ارڃن ! ٿورو ڏکي
اڙڪيءَ وال هي آڳيان ڪيئن آهر آهي؟ ڇاڪاڻ ته اهر
ٺڪي سر مشڪ ڀرڻ کان عمل ۾ آندو وارو آهي، ٺڪي
نه اهر سر ۾ ڏنڀ وارو آهي، پر هيڪاري، بدنامي
ڪندڙ آهي. (الهي ڪري) هي ارڃن ! لامراد نه ٿي ٿو.
اهر ٽنهنجي لاءِ ٺيڪ ناهي. هي ڀرتپ (دشمنن کي
هيسائيندڙ) ! دل جي لهج ڪمزوري ڇڏي (اڙائيءَ
لاءِ آلي ڪڙو ٿي ٿو.“

ارڃن ڇهو - ”هي مڏسودن ! مان مڏهي ميدان
۾ پيشم ۽ ڏروڻا چار نه سان ٿيڻ سان ڪيئن ٿيڻ
ڪندس، ڇاڪاڻ ته هي ارڏوڏن (وڃڻ کي لاس
ڪندڙ) ! اهي نه پڙجا روڪي آڃن. انهن مهان ٽيڻ وارن
گرن کي مارڻ کان هن لوڪ ۾ ٻڪيا هو ٽڪر ٻئي کان
ڇڏو آهي، (ڇاڪاڻ ته) گرن کي ماري نه نه هن لوڪ
۾ ريت سان ريلگيل اڙت ۽ ڪار روپي ڀرڻ ٿي نه
ڀرڻيندس. اسين اهر نه لٽا ڇاڏون، نه اسين ڇيٽينداسين
ها اسان کي هو ڇيٽيندا. جن کي ماري اسين ڇيٽڻ نه
لٽا ڇاهيون، اهي ئي ڏروڻا ڇڏا ريت اسانجي سامهون

هڪ ڏينهن گرمين ۾ هڪ گرم رستي تي ٻه ڇوس
 ۾ اُتان هڪ سرشت مٽي اچي لنگهيو جنهن ۾ دن کي
 ڪٽي ٻڌي ۾ رکيو. رشيءَ جا ٻار روز گيتا جي پورائين
 اڏيائون ڇو ڀاڳ ڪندا هئا. مان به روز وري وري
 ڀاڳ ڪندو هوس. هڪ ڏينهن هڪ چور ۾ دن کي
 اُتان چور اُڌو، جنهن هن ڏاڍيءَ دم اچي ۾ دن کي
 وڪڙيو. اهو ئي منهنجو ورثو آهي. ۾ دن ان پورائين
 اڏيائون ڇو اڀاس ڪيو هو، جنهن ڪري ڀاڳ کان مڪمل
 ٻڌو آهيان ان ڪري ئي وڻهيا جو هڙو به ٽڙ ٿيو
 آهي ۽ ان ڪري سهر ما به ڀاڳ مان مڪمل ٻڌو هو.
 لاهو ڄاڻي ٿيئي گيتا جي پورائين اڏيائون جي ۾ ڄاڻي
 سڏائين ان ڇو ڀاڳ ڪندا رهيا ۽ گمان ڀاڳ ڪري
 مڪمل ٿي ويا. ان ڪري ڄمڪو گيتا جو پورائين
 اڏيائون پڙهندو، ٻڌندو يا اڀاس ڪندو، ان کي هي
 پڙساڳو ٻار ڪرڻ ۾ ڪا به تڪليف ڪانه ٿيندي.

هو، اُن هوندي به ڏيکاري ڪي وڃان هن به اُن کي
 پنهنجو ڀڄ دان ڪيو. اُن ئي امراج جا دُوت پراڻي
 کي بهان ۾ ڀڙي ڀڙي ويا. اُتي لاهو وڃاري نه
 هي وٺيا جي ڀڄ دان ڪري ڪرڻا ٿيو آهي،
 هن کي ڇڏو ويو. اُن کانپوءِ هُو ڀڙي ڀڙي ٿي هڪ اُتر
 شيلوان ۾ همط جي گهر پيدا ٿيو. اُن وقت هن کي
 اڳئين جنم جي ياد ڪيرِي قائم رهي. گهڻي وقت کانپوءِ
 هُو پنهنجي اکيان جي دور ڪرڻ واري ڪليسا ۾ ٿو
 جو ڳڻياسو بڻجي اُتي وٺيا وٺ وڃي ڪيسن جيڪو
 پنهنجو ڀڄ دان ڪيو هئائين، سو ياد ڏياري پڇيائين ته
 ”اڄ ڪهڙو ڀڄ ڪيو هو، جنهنڪري منهنجو ڪليسا ٿيو
 هو؟“ وٺيا چيو ته ”هُوَ طرطر جو ڀڙي ۾ ڏسڻ
 ٿو، سر روز ڪجهه پڙهندو آهي. اهو اڏي منهنجو
 آلتھ ڪرڻ شت بڻيو آهي. اُن جو ڀڄ مون ٿر کي دان
 ڪيو هو.“ اُن کانپوءِ پنهنجي طوطي کان پڇيو، ”ڏهن
 طوطي پنهنجي اڳئين جنم جي ياد ڪيرِي ڪري ٿو؟“
 ته ”ان اڳئين جنم ۾ ودوان هوس، پر مون کي ودوان
 هئڻ چيو ايمان هو، ان ڪري منهنجو راڳ به ٺهڻ
 انٿري قدر نه وڌي ويا، جو مان ڪيترائي ۽ ودوانن سان
 اڻڪا ڪرڻ لڳس. وقت ئي منهنجو موت ٿيو ۽ ڪيترن
 لوڪن مان ڦرلندو هن لوڪ ۾ آيس. ستگروءَ جي گهڻي
 لندا ڪرڻ ڪري مون کي طوطي جو جنم مليو. ڀڙي
 هئڻ ڪري ننڍي ئي منهنجو ماءُ پيءُ گذاري ويو.“

ڪي، ۽ ڇوڻ ڪم ڄاڻ. ان ريت اها ارڙهن اڏاڻي
روڻي انهيءَ موري موري سمجهڻ گهرجي. اها گيان مال
سان ئي مٿان پائين ڄا پاپ به لاس ڪندڙ آهي. جهڪ
اٿم اڏي ۽ وارو ڀرڻ ڪيٽا جي هڪ پاڻ اڏاڻي
هڪ، ڏاڏا ڇوڻي شاوڪ ڇو به ڏهاڙي اڀاس ڪري
ٿو، اهو سهرما والڳر جيون هڪس ئي وڃي ٿو.
اچي ڇوڻ لڳي نه ”دسو! سهرما ڪو سهر
ڪهڙي ڄاڻي ڇو هو ۽ ان جي هڪس ڪيٽا
هئي؟ اهو اڏاڻو.“

ڀڳوان فرمايو لڳو نه ”هي ڀاري! سهرما ڀاڳ
ڪو ئي اڏي ۽ وارو آڏي هرو. پائين ڇو سهرما هو
هنجو جنم وٺڪ گيان، هڪ ۽ پاپ ڪرم ڪندڙ اهو
ڪل م ٿيو هو هڙ نه ڏهان ڪندو هو ۽ نه ڇوڻ نه
هون ڪندو هو ۽ نه پنهنجي مهالن جو متڪار. هڙ
وشين وڪارن ۾ غاڻان رهندو هو. هو هڙ هلايو هو
۽ ٻن وڪڻي گذارو ڪندو هو. هو شراب پيئڻ ۽ ميسر
کاڌ ۾ مست رهندو هو. ان ريت هن پنهنجي ڳڻي
جهڙو ڪاٺي. هڪ ڏينهن هو هڪ رشيءَ جي والڳ
۾ پسن ڪڍ ڪرڻ لاءِ چڪر هڻي رهيو هو نه ڪال رو
ڪاري والڳ هن کي ڪهيو. سهرما مزي ولا ان
لوڪن جا ڪهڙا نه سڙي وري مرنڙو لڙڪ ۾ آيو
اچي ڀاڙ ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ. ان وقت هڪ پنڌي ۱

چنهجي سراري گرڙ ٿي آهي، چنهجي مهسا سدائن قائم آهي، هر شيش لالڪ جي سيجا ٿي ليٽير پيو آهي، اسن ان مها وشڙءَ جي آپاسا ڪريون ٿا. ” هڪ وقت جي ڳالهه آهي ته هر ٿالي دٽس کي لاس ڪندڙ وشڙ شيش لالڪ ٿي ليٽير پيو هو ته سڀني لوڪن کي سڪ ڏيندڙ ٿيڻي پيو ته ”اوھن سڄي جڳھ جي ٻالڻا ڪندي به پنهنجي شڪتيءَ کان بهرواھ ٻڌجي ڪو ساڪر م لندون ڪري رهيا آھيس، ٿيندو ڪارڻ ڪڙو آھي؟“

پڙوان فرمايو ته ”هي سندري مان لندڻ ڪرڻ آهيان، مان ته پنهنجي اٽل درشتيءَ سان پنهنجي ٿي ميسر ۽ ٻج هر ساڪيالڪار ڪري رهيو آهيان. ڏاڍي! هي اعرائي ٻج آهي، چنهجي ٻوڙي ڪڍل اڏي، دوارا پنهنجي اٽلڪرڻ ۾ درشن ڪن ٿا ۽ چنه کي ميمالڪار وڌوان وڌن جو سار ٿو لڏجي ڪن ٿا. اهو ميسر ٻج هڪ اُچر، پر ڪاش سروب، اُٺر روب، روڳ ۽ شوڪ (دڪ) کان رعب، اکند آند جو پندار، اُچل ۽ دٽس رعب آهي. هن جڳھ ۾ چينن اُٺي اُٺن آهي. مان اُچر الڙ ڪريان ٿو. هي ڏاڍي اعرائي ڪارڻ آهي جو مان سوکي لند ڪندو معلوم ٿيا ته ڪو.“

سوس آهي جو اسان وڏي پاپ لاء تيار ٿيا آهيون،
راج ۽ سک جي لوط وچان پنهنجن کي مارڻ لاء تيار
آهيون! جيڪڏهن مون هٿيارن بنا مقابلي نه ڪندڙ
هٿيار ڌار ٿيندڙ ڌر ڌار ٿيڻ جا پٺت جنگ ۾ مارڻ نه
وڃان ٿا ته مون لاء وڌيڪ ڪلياڻڪاري ٿيندو.

سندھم ڇهو - ”جنگ جي ميدان ۾ دڪ ۾ مالدي
ل من وارو ارڻن ائين چٽي پاڻ سميت ڏنڻ ڇڏي
ڪٿي پوئتي ڀڄي ڇو وڃي رهيو.“
اوم ڪت ڪت ست !

شهادت ڀڳوت روپي آڻيندو، ارڻن وڌا ۽ ارڻن شاستر
ني باري ۾ شري ڪرشن ارڻن جي وارنڻالپ ۾
ارڻن وڌا ڀڳوت ”نالي وارو پهر يون آڏاء پورو ٿيو.“
آڏاء پهر ٿيڻ جو مهاڻن

ڀڳوت ۽ پاروت ۽ چيو ته

”ڀڳوت! اوهين سڀني ڪن کي
ڇڏيندڙ آهيون. اوهان ڪرپا ڪري
مون کي وشوڙ سنڀندي ڪيترن
ني پرڪارن جا ڌرم ٻڌايا آهن.

جي سڀني لوڪن جو اڏار ڪندڙ آهين. هي ڌرمن جا
ڌرم! هاڻي مان گيتا جو مهاڻن ٻڌڻ گهران ٿي جنهنجي
ٻڌڻ سان وشوڙ ڀڳوت ۾ ڀڳتي وڌي.“

ٿي ڇا؟ هي ڄماردن! ذر تراشتر جي پٽن کي ماري ڇا
اسين دوش ٿينداسين؟ هنن ڀائرن کي مارڻ ڪري اسان
کي ڀاب ٿي لڳندو. ان ڪري هي ماڻهو! پنهنجن
ڀائرن، ذر تراشتر جي پٽن کي مارڻ اسان لاءِ بگهه ڪن
آهي، ڇاڪاڻ ته پنهنجن ڪٽنبين کي ماري مڪي ڪن
ٿينداسين. جيتوڻيڪ اوب ڪري، پرشت ٿيل چٽ وارا
هي ڪل جي لاس ڪرڻ جي دوش (گناهه) کي ۽ مٿن
سان دوه ڪرڻ جي ڀاب کي ٿا ڏسن، (پر) هتي
ڄماردن! ڪل جي لاس ڪرڻ جي دوش کي ڄاڻيندڙ
کي الهيءَ ڀاب کان بچڻ لاءِ چوند وڃار ڪرڻ گهرجي؟
ڪل جي لاس ٿيڻ سان ڪل جو ڀرائو ڌرم لاس ٿي
وڃي ٿو، ڌرم جي لاس ٿيڻ سان سڄي ڪل کي ڀاب
۽ ڏاڍو ڏاڍي ٿو، هي ڪرشنا! ڀاب جي وڏڻ سان
ڪل جون استرايون بگڙن ٿيون ۽ ڪل جي استراين جي
بگڙڻ تي ستن بگڙيل ٿئي ٿي. اها بگڙيل ستن ڪل
گهاٽڪن کي ۽ ڪل کي لڙڪي ۾ لڻيندڙ ٿئي ٿي. (وٽن
لاءِ) ڄل ۽ بيهڻ جي ڪري ٿيڻ تي انهن جا پٽ به
ڪرن ٿا (انهن جي درگتي ٿئي ٿي). ان ورڻ سڌو
ڪندڙ دوشن ڪري ڪل گهاٽڪن جو سنان (ڀرائو)
ڪل ڌرم ۽ جاني ڌرم لاس ٿي وڃن ٿا. هي ڄماردن!
ڪل ڌرم لاس ٿيل وارن منهن کي ڪيتري وقت ٿاڻن
لڙڪي ۾ واسو ڪرڻو پوي ٿو، انهن ٻڌو اٿن. ها!

چېر "پارټ! هنن گڏ ٿول ڪڍرون کي ڏس" ٿڌهن
پارټ (ارجن) انهن ٻنهي سمنان ۾ بيل چاچن، ڏاڏن،
آچاره (گرن)، مان، پائرن، پٽن، پڙن، مٿرن، سهرن
۽ سچن کي ڏٺو. انهن سڀني بيلان مٿن مائتن کي ڏسي
ڏاڍي ڏاڍا سان پڙيل ڪٽي پٿر (ارجن) ڏک ڪندي
انهن چيو:-

ارجن چيو:- "هي ڪرشن! هن جنگ جي لڳا
واري بيل پنهنجن مٿن جي ميڙ کي ڏسي منهنجا لڳ
لستا ٿي ويا آهن، منهنجو رات مڪي رهيو آهي،
منهنجو شرار ڏکي رهيو آهي ۽ منهنجا لڳ ڪانڊارجي
رهيا آهن. هٿن مان ڳانڊو (ڏلش) ڪري رهيو آهي.
ڪل به ڏاڍي ٿي پلير ۽ منهنجو من منهنجي رهيو آهي،
ان ڪري بههڙ جي به سگهه ڪانه ٿو ساربان. هي
ڪيشو! سُرڻ به ايتا بهر ڏسان. جنگ ۾ پنهنجي کي
مارڻ ۾ پلائي به ڪانه ٿو ڏسان. هي ڪرشن! مان
سڀ ٿڌو چاهيان ۽ راج جي سڪن جي به لڳا ڪانه
اٿم. هي گرو ٿو! اسان جو راج سان ڪهڙو پڙو هن؟
[چاڪا ٿو] اسين هن لاءِ راج، پڙو ۽ سگهه چاهيون ٿا،
اهي نه سڀ ڏن ۽ جهوت جي آشا ڇڏي جنگ ۾ بيٺا
آهن. هتي گرو، چاچا، پٽ، ڏاڏا، ماما، سهر، پوٽا،
سالا ۽ سڀئي آهن. هي مڏسودن! اهي مون کي
مارن، ٿوڙي ٿوڙي لوڪن جو راج کڻي ٿو به انهن
کي مارڻ لٿو گهران، (نه پڙو) پڙو جي راج لاءِ چئي

۱. مڙي پشڪي (الن وارا) شڪ وڃاڻا سرشت ڏس
 واري ڪاشي ۽ ٻي راجا ۽ ٻارگي شڪدي ۽ ڏرشتدارمن
 راجا وراٽ ۽ سرهاري سالڪي ۽ راجا ڏروڻ ۽ ڏروڻي
 ۽ ٻي راجن پتن ۽ وڏن ڀائرن واري سڌو ۽ ٻي پٽ
 (امير) ڏهن سوني ۽ ٻي راجن ۱ الڳ الڳ شڪ
 وڃاڻا ۽ اهي ٻه لک آواڻ ڪاش ۽ ڏروڻي ۽ ڏروڻي
 ڏروڻي ٻي پتن جا هرڏا ڏارڻ لڳا ۽ ٻي راجن ۱ ان
 ڀڄاڻا هرڏمان ٻي لسان واري ڀڄندي سان رت ۽ وٺل
 اڃن ڏروڻي ٻي پتن کي پتل ڏسي ۽ اهي ۽ هٿيارن
 هٿاڻ ٻي ٿياري ۽ ۽ وٺل ڏس ڪشي هوشڪش
 (ڪرشن) کي ٻي وڃن چيا - ”هي اڃس (ڪرشن) !
 مڙي ۽ رت کي ٻي مڙي ۽ ٻي وڃن ۽ ٻي ٻي وڃن
 ان لاءِ نه مان انهن ڄڻ ٻي ڪاشا وارن کي ڇڏي
 رت ڏسان نه جنگ رڙي وڃن ۽ ٻي وڃن ڪن ڪن
 سان جنگ ڪرڻ مناسب آهي ڏروڻي (اريءَ) سڌو
 واري (ڏروڻي) ٻي پتن (ڏروڻي) ۽ ٻي جنگ ۽ ٻي
 ڄاڻندڙ ٻي ٻي (راجاڻن) هن سينا ۽ اهل آهن
 انهن لڙاڪن کي ۽ مان ڏسندس.“

سڌو ڇڏو - ٻي لاءِ (ڏروڻي) ڪڍاڪي
 (اڃن) ٻي (الن وارا) ٻي هوشڪش (ڪرشن)
 ٻي مڙي ٻي وڃن ۽ ٻي وڃن ۽ ٻي وڃن ۽ ٻي وڃن

۱۰ جيڪي مکيه اردا آهن، اهي به سمجهي ڇڏيو. اوهانجي
 ڄاڻ لاءِ منهنجيءَ سينا ۾ جيڪي سينائي آهن، اهي
 ٻڌائيندو ٿو. اوهين، پيشم پتاهه، ڪرڻ ۽ جنگ ۾
 سوارو ڪرڻ چاهو، ۽ اهڙو ئي اڻوڻتاهه، وڪرڻ ۽
 سڙو مڏو جو پٽ (ڀڙڙ شروا)، اها به گهڻي بهادري
 ڪيترن ئي دشمن جا هٿيار پڌرهار ڀري مڙن لاءِ جهيٽ
 جي آس ڇڏي آيل سڀ جنگ ۾ ڀڙ آهن. پيشم پتاهه
 جي رکيا هيٺ اسانجي اها سينا هر طرح جهيٽو ڪان
 ڀري آهي ۽ ڀير جي رکيا هيٺ (ڀانڊون جي) سينا
 جهيٽ ۾ آسان آهي. اڪري توهين سمجهي مڙجي ٿي
 پنهنجيءَ پنهنجيءَ جاءِ تي ڀيري پيشم جي ٿي سڀني
 پاسن کان رکيا ڪريو. [اهو ٻڌي] ڪڙون ۾ پيرس
 وڌي ڀرڻ لائي پتاهه (پيشم) ان (ڌڙوڌن) ۾ خوشي
 پيدا ڪرڻ لاءِ وڏي آواز سان شينهن جهڙي آواز وارو
 ڪرچا ڪندڙ شڪ وڇايو. ان پڇاڻا شڪ، لغاوا،
 ٽهل، مردنگ ۽ ٿڙون وڇڻ لڳيون. اهو آواز ٿاڻو
 پيشم ٿيو. ٿڌهن سفيد گهوڙن واري اتر رت ۾ ويٺل
 ماڻو (شري ڪرڻ) ۽ ارڇن به عجيب شڪ وڇايا.
 هر شڪيش (شري ڪوڙڻ) پڻ اچي. شڪ، ٿڌنجه
 (ارڇن) ڏوڏت شڪ ۽ پيانڪ ڪرم ۽ وڏي پيت
 واري (پيشم) پڻ ٿڌر مها شڪ وڇايا. ڪنٽي پتر
 وڇا. ٿڌو شتر اٿت وڇي (شڪ)، لڪل ۽ سڌو سگهوش

شريد پڳوت گهٽا

اڌ ڀاءُ ڀيرو ن

ڏرڻا ڏاڏو ڇو - ”هي سڄي ! ڏور ڏي
ڳوڙهه ۾ ڇڪ ڇي اڃا سان ڪٿي لڳل
منهنجي ۽ ڀاءُ جي پٽن جا ڪهڙا“

اسٽڊيو ڇو - ”اُن ويل ڏراوڙن ڇڻي
ڏاڏو سان ٻيهر مل ڀاءُ ڏي ڏي ڏي ڏي ڏي
وڃي ڇو لڳو - ”ڏي آڇاڙو ! ارهاڻي اڏاڻا شش
ڏرو ڏي پٽ (ڏوشت ڏوشت) ڇو ڇڻي رهند ٿي
ڪري ٻيهر مل وڏو لڳو ڏوشتو. هتي ڏي ڏي ڏي
۽ ارڇن ڇڻا وڏا سرور ۽ ڏي ڏي ڏي ڏي ڏي
(سائيڪي)، وڏا ۽ ڏوشتو سان مٿاڙي، ڏوشت
ڪهڙو، ڇڪو، ڪاڻي ۽ راجا، پرڃت ۽ ڪٽي
ڀڄ ڇڻا ارڇن ۽ مٿن ۾ سرور ڏي ۽ ڏي ڏي
ڏي ۽ ارڇن اڏو، سڌو ڇو پٽ، (اڏو) ۽
ڏو ڏي ڇا پٽ ڏي پٽ، اهي سڄي مٿاڙي آهن.
هي ارڇن ۾ سرور (ڏوشتو) ! اسانجي طرف

هن زماني ۾ ڇڏهن ماڻهو فقط ڀارت کي، ڀڄڻ ڏانهن
مهر ڪر لاڙو رکن ٿا، ڇڏهن روجڪ ڦاليسن سان ڪڍ
ڀارت ڏانهن ۽ اسانجي سندن جي ورتي وري، ان
لاءِ اچي ميان ۾ ڪڍيا ويا آهن، جي عام ڇالو گشتان ۾
پرويءَ طرح ڪين ڏال آهن.

مثلاً اسن گيتا هي سڄي مڃيا ڄاڻي ان جو سواڻ ٻانهن
منهن ۽ لڏياسن ڪري، ان مان مڪئي ٻڌ ڪي ٻانڌون ۽
لڏا آهي هن شاستر جي ٻوڪاڻ ڪرڻا هي مراد.

شروعات

پنج هزار سالن کان به اڳ جي ڳالهه آهي. راجا
 ڌرتراشتر جي پٽن ڪڙرون لڳي سان پنهنجي سؤن
 راجا پالديوءَ جي پٽن پالديو کان وٺي ڪراٽي سندن
 راج کسي ورتو هو. ان ۾ شرط هو ته هر هڪ سال بدواسي
 لڳي رهندا. اهو منو جهڙن ڀروو ٿيو، تڏهن پالديو
 موٽي اچي ڪڙرون کان راج ڏيڙو، پر سوڍاس راجا
 ڌرتراشتر جي وڏي پٽ ڌرتراشتر راج مڙيا ڪا لڪار
 ڪيو. هر ڌرتراشتر ڪوشن مڙيا ڪيڻ سڄيائون ورتو، پر
 ڌرتراشتر ڇو نه سڄي جي لڪ ڇڏيو راج به ڪيڻ
 ڪيڻ ڏيڏس. تڏهن پالديو پنهنجي ملڪ موٽي
 ورتو لاءِ جهنگ ڪرڻ ۾ لاهار ڪيو. سندن ڪرڻ تي
 ڪيڻ به نه ملڪن جا راجاڙن واراڻاڙن پنهنجن
 ۽ اچي ڪرڻ جي مهڻن تي ڪڍا ٿيا.

ڏال آهي . جڏهن ڪڙون ۽ پالڻون ۽ سڻاڻون
ڪر ڪيتر جي ميدان تي اچي ڪنهن ٿورن، ان وقت
وڌارن جي چوڻ تي شري ڪرشن سندس رت ۽ آهي
سڻاڻن جي وچ ۾ وڃي بهارار . ان ويل آرڇن پڻهجي
سامهون پڻهجا مالت، گرر ۽ وڏا پهل ڏسي موه ۾
اچي وڌو ۽ شري ڪرشن کي چوڻ لڳو ته پڻهجا وڏا
مالت مارڻ نه وڌو پاپ آهي . ڏهن شري ڪرشن
آرڇن کي مرض ٻاڏ ڏياري، آڏو ۾ن جي خلاف ۽
ڪرڻ جو اڀداس ڏنو. شري وندوباس تي اهو اڀداس
وڌائي مڏو ۽ سرل سنڪرت ڪوٺا ۾ رجهو، جو اٽل
گيان سان ۱۶۰۰ آهي .

شرآمد ۱۶۰۰ گيتا ۱۶۰۰ آرڇن اڏاء ۽ سب سڙ شارڪ
آهن هر هڪ شارڪ وڏي ۽ معنيٰ سان ۱۶۰۰ آهي .
مڏس مائر جي ۱۶۰۰ ۽ آئي ۱۶۰۰ لاءِ جيڪي ضروري آهي
۱۶۰۰ سب ان ۾ شامل آهي .

گيتا جو هر هڪ شارڪ وري وري ۱۶۰۰ لوان
لوان وڃار پڻا ڪندڙ آهي جيئن ٿورا گهري ۱۶۰۰
ٿورن هٿي وري وري ٿورن مڏن سان ۱۶۰۰ سڀ
حاصل ڪندا آهن، جيئن گيتا جو وري وري ۱۶۰۰
ڪرڻ لوان لوان سبق سيکاري ٿو ۽ وڌاري جو
مارگ تي اچي وڌائي ٿو .

شرآمد ۱۶۰۰ گيتا جو پات مڪتي ڏندڙ مڏو
آهي . ڏسڻ آهي ته هندو مڏو وقت پراڻي ۱۶۰۰

شريد پڳوت گهٽا

سرو اُڀرندو ڪارو، دڳڙا ڪوڙيل ٿيندڙ،
پارڻو وڙهه سڌو پڳتا، دڳڙم اهو ٿم مهت
”سڀي اُڀرندو روڻي ڪالڻ کي ڳڙيال ڪرڻ ٿڌو
آهي ۽ ٻڌڻان پڪت اڇن اهو اکر اکر روڻي ڪر
پيتو آهي.“ - مهاڀارت

”گهٽا منهنجو هرو آهي، جيڪو منهنجي منهنجي
هن گهٽا روڻي رهس، ۽ ڪيان جو پرچار ڪري ٿو، اهو
مون کي ٿاڍو ٻارو آهي، اهو منهنجو پڳت آهي.“
- شري ڪرشن

”گهٽا اُڀرندو مان ڇو نه ايل آهي سڌائڻ روڻي
رهيندڙ ڳڻ جو ڳڻدستو آهي.“ - سوامي ووبڪانڊن
”گهٽا اسانجي ڳڻن ۾ ڇو ڪندڙ ۽ ٿرڻ هرو
آهي، ڏکي آيا کي شائي پڇاڻيندڙ آهي. گهٽا سرو
ڳڻ جهڙي آهي.“ - مهاڳا ڳاڙي

”سڀي گهٽا کي سنسار جو ڀاري شاستر قبول ڪن ٿا.“
- مهرشي اروند گهوش

”جي ڏها ۾ گهٽا جهڙو ٻيو ڪو ڳڻ ڪونه
ملندو.“ - ڀڳت ڪرشن هون ماوڙي

”گهٽا اسانجي ڏس ٿي واپارن جي شڪتي، برابر
جي جهڙن ۽ آڻڻاڻي آهي ڪم ڪري ٿو. اکر ٿي
وڃي.“ - ڊاڪٽر راجا ڪرشن

شریدھ دھ-ڀڳوت گيتا

[مهاٿم سمهت]

سنداڪار

پرڀداس برههچاري

سريڪرشن ستورس

پراڻي مهڀي . اجهه

پيم ۸-۰۰ روپيم

ارڀڻ پٽر

هيءَ شواهد ڏيکرس گهڻا ارڀڻن ۽ ٻين پٽن ۽ ڌوڻن ۽ ڌيئرن ۽
ڪاشي ۽ اٽليءَ کي .

چوهارڙ مل پيسو مل ڏڪر

شمار —

ڪمار لارو وائي
رهمش لارو وائي
سروش لارو وائي
شڪر لارو وائي
بمن لارو وائي
برڪاش لارو وائي
ڀڳوان لارو وائي
وجه لارو وائي
راجو لارو وائي

شوپا منگهو وائي
گرڌاري منگهو وائي

ديال داس پيسو مل
گيا چند پيسو مل

جمنا داس شوڪرامائي
ٽيڪ چند شوڪرامائي
ڪهنسام شوڪرامائي
وجه شوڪرامائي
وشمير شوڪرامائي

پيسومل نڪر
سرگواس 10-9-1960

ريجهي ٻاڻي
سرگواس 4-2-1983

آشورواد اوھان جي
د بالڊاس، چوھڙمل، گھيانچند،
اچھي ؟ مواچند

